

ΑΠΑΤΡΙΣ

Βρήκα τον ορισμό του Ωραίου
- του δικού μου Ωραίου.
Είναι κάτι τι φλογερό και θλιμμένο,
κάτι τι λίγο αόριστο,
που αφήνει δρόμο ανοιχτό στην εικασία.

Σαρλ Μπωντλαίρ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 37 • ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2017 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Καιρός του γεννάσθαι και καιρός
του αποθνήσκειν· καιρός του φυτεύειν
και καιρός του εκρίζονεν
το πεφυτευμένον· (...)
Τις ωφέλεια εις τον εργαζόμενον
από όσα αυτός μοχθεί;

Οι μάσκες έχουν πέσει προ πολλού

«Ο πόλεμος ενάντια στον φασισμό είναι,
ήταν και θα είναι ο πόλεμος της εργατικής
τάξης ενάντια στην δικτατορία του κεφαλαίου.
Οι φασίστες ήταν, είναι και θα είναι το μακρύ χέρι του
ελληνικού κράτους -μαφία»

σελ. 7

Οι αγέλαστες πέτρες των Ανάργυρων Φλώρινας

«Συνέντευξη με έναν πρώην εργαζόμενο αρχαιολόγο
στους Ανάργυρους Φλώρινας σχετικά με το συνεχές
περιβαλλοντικό, πολιτιστικό και κοινωνικό έγκλημα
που συντελείται από το εκεί εργοστάσιο της ΔΕΗ»

σελ. 15

G20 – WELCOME TO HELL

«Η σύνοδος κορυφής G20 δεν είναι
μία συνάντηση η οποία εκπροσωπεί
την πλειοψηφία της ανθρωπότητας [...]»

σελ. 26

Κοίτα στο τέρας να μη μοιάσεις

γιατι όσο μιλάμε μόνι μας θα είμαστε πάντα...

«Η πρώτη οικογένεια που κάηκε ζωντανή γιατί δεν είχε
να βάλει πετρέλαιο.

Ο πρώτος απολυμένος που αυτοκτόνησε.

Η πρώτη γυναίκα που βιάστηκε γιατί γυρνούσε
μόνη της αργά το βράδυ.

Το πρώτο προσφυγόπουλο που ξεβράστηκε
σε μια παραλία του Αιγαίου,

Ο πρώτος νεκρός από βασανιστήρια σε αστυνομικό τμήμα.

Ο πρώτος μαχαιρωμένος από τη Χρυσή Αυγή.

Ο πρώτος ηλικιωμένος που δεν είχε να αγοράσει τα φάρμακά του.

Το πρώτο σπίτι που βγήκε σε πλειστηριασμό.

Η πρώτη φορά που δε θέλω να δω κανέναν

Το πρώτο δέντρο στο πάρκο που κόπηκε για να γίνει γήπεδο.

Η πρώτη μείωση στο μεροκάματο.

Ο πρώτος φυλακισμένος που δεν του έδωσαν άδεια.

Η πρώτη φορά που έκλαψα από απόγνωση.

Ο πρώτος νεκρός φυλακισμένος από βασανιστήρια
που ήταν σκάνδαλο και οι επόμενοι στατιστική»

«Καμιά φορά συμβαίνει το εξής: καθώς πέφτει η νύχτα
ακούγονται πνιγμένα γέλια, κοφτά,
ανολοκλήρωτα – είναι τα χιλιάδες όνειρα
των τηλεθεατών που, κάπου ανάμεσα στο *survivor* και
τις ειδήσεις των οχτώ, αναζητούν μια πραγματικότητα
που δεν υπάρχει, μια ζωή που δεν τη ζει κανένας.
Ακούγονται και άλλα γέλια. Από τις καλύτερα
φυλασσόμενες περιοχές της πόλης. Εκεί πιστεύουν
πλέον ότι δεν έχουν κανένα λόγο να φοβούνται.
Καμιά φορά όμως συμβαίνει και το εξής:
οι υποτελείς, οι απόβλητοι, οι προλετάριοι βγαίνουν
από το βαρέλι με τα σκατά που είναι καταδικασμένοι
να μισοπνίγονται.

Και κάνουν αυτά τα όνειρα εφιάλτες».

ενώ όταν ξεσηκωθείς
και απαντήσουμε συλλογικά,
θα είσαι ένα βήμα πιο κοντά...

Τον κόσμο αυτό να θάψεις!

Διαβάστε στο κεντρικό:

Οι νέες εκφράσεις του ταξικού πολέμου:
ολιγαρχοποίηση, ιδιωτικοί στρατοί και
δημόσιος χώρος. Οι περιπτώσεις
Ν. Φιλαδέλφειας, Πειραιά και Βόλου...

Ένθετο:

Περί social media
και θεάματος | Μία συζήτηση
με τον Τ. Θεοφίλου.

Λευτεριά στον αναρχικό-
κομμουνιστή Τάσο

Θεοφίλου και σε όλους τους
αιχμαλώτους του κράτους

apatris.info

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

▶ Ντελιτρέλα, ντελιτρέχα γαμώτο
σελ. 4

▶ Βαρδής Τσουρής,
μια αναρχική κατάφαση στη ζωή,
μια μεθοδολογία ενάντια στον θάνατο
σελ. 10

▶ Πώς ακυρώνουμε ακυρωτικά
με απλά βήματα
σελ. 12

▶ Ταραχές στη Λευκορωσία
σελ. 22

▶ Άρνηση στράτευσης Ο.Κ.
σελ. 30

▶ Χρόνης Μίσσιος
Μία αδημοσίευτη συνέντευξη
σελ. 32

editorial

Ακόμη μία συμφωνία με τους δανειστές έχει έρθει να προστεθεί στις προηγούμενες. Ένα ακόμη μνημόνιο συνεργασίας,

ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της λυσσαλέας καπιταλιστικής επίθεσης που αυτήν τη φορά περιλαμβάνει την απελευθέρωση απολύσεων, την περαιτέρω περικοπή συντάξεων, την ουσιαστικά πώληση μεγάλου μέρους της ΔΕΗ, την κατάργηση βασικών επιδομάτων και εκπτώσεων για την περίθαλψη, κ.ά. Σε αντιστάθμισμα, η καθεστωτική προπαγάνδα, εναρμονισμένη και με την περιρρέουσα κοινωνική σιωπή, μιλά για ήπιες μεταρρυθμίσεις, για την πρόοδο που κάνει η ελληνική οικονομία, για αντίμετρα που επιτεύχθηκαν ως κομμάτι της συμφωνίας και απευθύνονται στα πλέον εξαθλιωμένα κοινωνικά κομμάτια. Ακόμη και αυτά, όμως, αν και εφόσον επιτευχθούν οι στόχοι των προγραμμάτων και με ισχύ μετά τα επόμενα δύο τρία χρόνια.

Αυτό που διακυβεύεται είναι η ολοένα και μεγαλύτερη λεηλασία των ζώων μας, η μετακύλιση του καπιταλιστικού χρέους στις πλάτες μας, η αποικιοποίηση όλων των σφαιρών του βίου μας. Κάθε μία συμφωνία είναι ακόμη ένα ρυθμιστικό πλαίσιο της λειτουργίας και αναπαραγωγής του καπιταλισμού. Που θα πραγματοποιηθεί πέρα από τις συμφωνίες και με τη συνολική επαναρρύθμιση των κοινωνικών σχέσεων. Ο καπιταλισμός σκορπά ολο-

ένα και περισσότερο θάνατο, εξαθλίωση, καταστολή, μιζέρια, αλλοτρίωση. Στον πυρήνα της, συνολικά η ζωή μας δεν μπορεί παρά να ρυθμίζεται από το κράτος και να ορίζεται από το εμπόρευμα και τις κυρίαρχες νόρμες. Τα μυαλά και τα σώματα των από τα κάτω είναι πεδίο μάχης, σε μια πορεία που διαφαίνεται καθημερινά και πιο ξεκάθαρα η τροχιά της. Ένας δυστοπικός καπιταλιστικός κόσμος, με καταστροφή του φυσικού κόσμου, πολέμους, τρομακτική εξαθλίωση. Με χιλιάδες πληβείους να ζουν στοιβαγμένοι σε τσιμεντοπόλεις αλληλοεξοντωμένοι για το "απώτερο" αγαθό, ένα κομμάτι ψωμί, ένα ακόμη πρωινό κάτω από τον ήλιο της μισθωτής σκλαβιάς.

Καθημερινά, ο κόσμος αυτός ξεδιπλώνει τις πτυχές του. Η κυριαρχία οπλίζει τη φαρέτρα της, ανεβάζοντας διαρκώς τον πήχη του ταξικού πολέμου. Μοναδική απάντηση, μοναδική προοπτική για τους από τα κάτω δεν μπορεί να είναι παρά η επανάσταση. Απέναντι σε πόλεμους, τυραννία, εξαθλίωση. Απέναντι στη μισαλλοδοξία, το ρατσισμό, το φασισμό, συνολικά το σύγχρονο ολοκληρωτισμό, να οικοδομήσουμε κοινότητες αλληλοϋποστήριξης, αλληλεγγύης, μαχητικής αντεπίθεσης. Να κάνουμε κάθε μέρα μια μέρα αγώνα, κάθε δρόμο και κάθε γειτονιά ένα οδόφραγμα, ένα ανάχωμα στα σχέδια κράτους και κεφαλαίου. Για το θάνατο του καπιταλιστικού κόσμου, και την δημιουργία ενός άλλου χωρίς σύνορα, πατρίδες, διαχωρισμούς, καταπίεση, εκμετάλλευση. Για την επανάσταση και την αναρχία.

✎ **Συντακτική Ομάδα Πάτρας**

Η επανάσταση στη Ροζάβα Κυκλοφορεί σύντομα από τις εκδόσεις «Άπατρις»

Είναι ή δεν είναι επανάσταση «από τα κάτω» αυτό που συντελείται από το καλοκαίρι του 2012 στα τρία καντόνια της Ροζάβα; Μήπως γινόμαστε για άλλη μια φορά μάρτυρες της εγκαθίδρυσης μιας σταλινικού τύπου δικτατορίας από ένα κομματικό μηχανισμό που υπακούει τυφλά στη γραμμή την οποία βάζει ο Αμπντούλάχ Οτσαλάν. Αγιάζει ο σκοπός τα μέσα τόσο, που ένας επαναστατικός στρατός να μπορεί να συμμαχήσει με έναν ιμπεριαλιστικό; Ποιά είναι η ταξική διαστρωμάτωση και ποιές οι σχέσεις ιδιοκτησίας στις απελευθερωμένες περιοχές της Ροζάβα; Πού είναι κρυμμένη η μέχρι πρότινος εθνικοαπελευθερωτική ρητορική του κουρδικού κινήματος και τί ρόλο παίζουν οι άλλοι λαοί της περιοχής; Γιατί η υπόλοιπη Συρία καίγεται και τί λένε γι' αυτό όσοι συμμετέ-

χουν στο εγχείρημα της Ροζάβα;

Τα ερωτήματα θα μπορούσαν να πολλαπλασιαστούν όσο θα γίνονταν λεπτομερέστερα και πιο ακριβή, ωστόσο αυτό που έχουμε παρατηρήσει είναι πως πολλές φορές οι απόπειρες για απάντηση δεν επαρκούν: σ' αυτές αντανakλώνται η προχειρότητα, η άγνοια, οι προκαταλήψεις, οι ανυπόστατες βεβαιότητες, τα πολιτικά δόγματα και η οπτική γωνία του Δυτικού ανθρώπου – ένα κεκαλυμμένο μεν, βαθιά ριζωμένο δε αίσθημα πολιτισμικής και πολιτικής υπεροχής, απέναντι σε όλους τους παίκτες της αιματοβαμμένης παρτίδας της Συρίας· αλλά και γενικότερα, των περιοχών εκείνων του πλανήτη που συνήθως δεν απασχολούν την κοινή γνώμη στη Δύση, παρά το γεγονός ότι είναι οι πολυπληθέστερες και εκείνες που ταλανίζονται απ' τις ισχυρότερες συγκρούσεις. Γι' αυτό ίσως είναι ώρα να ρίξουμε λίγο περισσότερο φως στο λόγο των δρώντων υποκειμένων.

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Ομάδα διεθνών της εφημερίδας δρόμου Άπατρις

«Εκτιμώ λοιπόν ότι σωστά ο κ. Τσίπρας σήμερα έρχεται για να διορθώσει τα πράγματα τα οποία δεν έγιναν τότε σωστά. Τέτοιοι επενδυτές όπως είμαι εγώ εφ' όρου ζωής ψηφίζαμε τον Αντώνη Σαμαρά. Αλλά σήμερα είμαι απόλυτα βέβαιος πως όλοι οι επενδυτές μεγάλοι και μικροί λένε ευχαριστώ στον κ. Τσίπρα. [...] Να κρατηθείτε από τον Τσίπρα. Είναι η προϋπόθεση επιτυχίας του μέλλοντος. Της επόμενης ημέρας».

Ιβάν Σαββίδης

Αλήθεια θέλετε και σχόλιο;

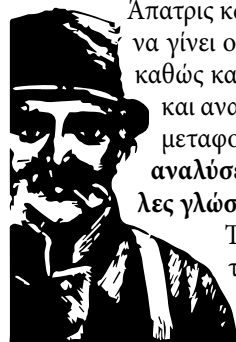

Η Άπατρις είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: https://issuu.com/apatris_news

«Οι απευθείας ανταποκρίσεις από αγώνες, ταραχές & εξεγέρσεις αποτελούν πλέον σύνηθες φαινόμενο, ξεκινώντας από τις καπιταλιστικές μητροπόλεις της δύσης ως τα μαχητικά σχήματα στα βουνά της ανατολής. Τα κείμενα συντρόφων από το εξωτερικό που τοποθετούν τα γεγονότα στην πραγματική τους βάση, οι συνεντεύξεις και οι μεταφράσεις αξιολογών αναλύσεων από και προς την Άπατρις ως παραγωγή αδιαμεσολάβητης ενημέρωσης και επικοινωνίας αποκτούν τεράστια αξία στην εποχή της παγκοσμιοποιημένης πληροφορίας.

Η Άπατρις έχει ήδη δομήσει ένα δίκτυο συνεργασιών -τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και σε διεθνές επίπεδο- το οποίο μπορεί να αποτελέσει μια βάση για περαιτέρω βήματα. Πάνω σε αυτή τη βάση στηρίζεται η δημιουργία της «ομάδας διεθνών» η οποία αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της Άπατρις και λειτουργεί σαν ομάδα εργασίας στο εσωτερικό της δομής. Ρόλος της είναι να γίνει ο συνδυαστικός κρίκος των επαφών με συντρόφους και ομάδες του εξωτερικού καθώς και να εμπλουτίζει το ελληνικό αντιπληροφοριακό γίγνεσθαι με πληροφορίες και αναλύσεις προερχόμενες από κάθε μήκος και πλάτος του πλανήτη. Πέρα από τη μεταφορά του λόγου μέσω της εφημερίδας **επιθυμούμε να αναπαράγουμε κείμενα/αναλύσεις/προσούρες/συνεντεύξεις και άλλα, τόσο στα ελληνικά όσο και σε άλλες γλώσσες (αγγλικά, γαλλικά, αραβικά κ.α.) και στο site apatris.info.**

Τέλος, στοιχείο για μας είναι να δημοσιεύουμε παράλληλα με την έκδοση του κάθε νέου φύλλου της Άπατρις ένα αντίστοιχο **newsletter** με τα πιο βασικά περιεχόμενα του στα αγγλικά, ως σημείο επαφής του αλλόγλωσσου αναγνωστικού κοινού με τα κεντρικού ενδιαφέροντος θέματα του ελληνόγλωσσου. Όλα τα παραπάνω γεννούν την ανάγκη δημιουργίας ενός οργανωμένου, άμεσου και αποτελεσματικού μεταφραστικού δικτύου για την έγκυρη και έγκαιρη μεταφορά εικόνας και λόγου εντός και εκτός των συνόρων.»

Για το λόγο αυτό χρειάζονται ακόμα περισσότερα χέρια από όσα ήδη έχουμε ώστε να μπορέσουμε να είμαστε όσο αποτελεσματικοί όσο οι καιροί απαιτούν. Καλούμε λοιπόν συντρόφους και συντροφισσες να στηρίζουν τόσο το ίδιο το εγχείρημα μέσω της συμμετοχής τους στις κατά τόπους συντακτικές ομάδες όσο και ως εξωτερικοί συνεργάτες σε αυτό. Οι εξωτερικοί συνεργάτες δεν έχουν δεσμευτική και μόνιμη σχέση με την εφημερίδα ή επιμέρους δομή της, όπως η δομή της ομάδας διεθνών, αλλά λειτουργική σε επίπεδο συμμετοχής επιμέρους project είτε αυτό αφορά πχ την μετάφραση ενός κειμένου είτε την βοήθεια οργάνωσης μιας συνέντευξης.

Για επικοινωνία: apatris@espiv.net

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

■ Και μπήκαν χρόνοι δίσεκτοι και μήνες οργισμένοι... πριν 30 χρόνια (Γενάρης-Φλεβάρης-Μάρτης-Απρίλης 1987)

«Σκουλαρίκια φοράνε οι αναρχικοί στα εξάρ-
χεια και εγώ αυτούς τους πατάω στον λαιμό».

~Νίκος Αλέφαντος, νέος προπονητής της ΑΕΚ

«Ούτε κράτος υπάρχει ούτε δικαιοσύνη, παρά
μόνο εγώ και οι δικοί μου άντρες».

~Νίτσος, αρχιφύλακας στις φυλακές Επταπυργίου/
Γεντί Κουλέ

Αν και το 1987 φαίνεται ότι θα έχει πολλούς έλληνες αντράκλες, οι ιδιοκτήτες των καλοκαιρινών μπαρ ανά την επικράτεια θέλουν φορολογικές ελαφρύνσεις γιατί ο φόβος του AIDS έχει μειώσει την πελατεία των Greek Lovers. Κυριλέ μπαρ του Κολωνακίου βρίσκει τη λύση και ανακοινώνει ότι όλοι οι υπάλληλοι θα ελέγχονται σε μηνιαία βάση αν έχουν τον ιό. Ως και οι παραγωγοί του 5ου σίκουελ της «Εμμανουέλλας» αναγνωρίζουν το πρόβλημα και ανακοινώνουν ότι η πρωταγωνίστρια θα απορρίπτει πια τον ελεύθερο έρωτα και θα είναι πιστή στις αξίες της οικογένειας.

Αξίες που εντοερνίζετα ολοκληρωτικά και η ελληνική νεολαία που βγάει για πρώτη φορά στις φοιτητικές εκλογές παντοδύναμη τη ΔΑΠ. Οι πιο ακριβοπληρωμένοι τραγουδιστές είναι η Πίτσα Παπαδοπούλου και ο Λε.Πα και υπάρχει μια κατακόρυφη πτώση του πολιτικού τραγουδιού. Το μόνο πρόβλημα είναι η γειτονιά των Εξαρχείων που μαζεύει ακόμη τη νεολαία χωρίς αρχές. Αφού οι αστυνομικές επιχειρήσεις αρετής δεν αποδίδουν το Υπ. ΠΕΧΩΔΕ κάνει μια ριζοσπαστική πρόταση για τον έλεγχο της περιοχής. Να αφήσουν τις επιχειρήσεις να κάνουν τη δουλειά τους... Αφού ήδη λειτουργούν μέσα σε λίγα οικοδομικά τετράγωνα 45 μπαρ, 30 καφενεία, 22 σφαιριστήρια, 4 μπαρ με κονσομασιόν, 7 κινηματογράφοι και 26 ταβέρνες-ουζερί, να αναδειχτεί η εναλλακτικότητα της περιοχής και να γίνει το «καρτιέ λατέν» της Αθήνας για τους τουρίστες.

Σε μία άλλη γειτονιά του Παρισιού συλλαμβάνεται ο φερόμενος ως αρχηγός της Action Directe, Μαρκ Ρουαγιάν και τις ίδιες μέρες καταδικάζεται σε ισόβια ο Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνταλά. Αθώνεται όμως ο Γαβράς, σκηνοθέτης της ταινίας «ο Αγνοούμενος» έπειτα από μήνυση υπαλλήλων της αμερικάνικης πρεσβείας στη Χιλή, επί Πίνοτσέτ. Η δίκη του όμως περνάει στα ψιλά αφού όλοι ασχολούνται με τη δίκη 3 νονών της ιταλοαμερικάνικης μαφίας που σε μια αποστροφή του λόγου κατηγορήσαν τη κυβέρνηση των ΗΠΑ ότι θα έπρεπε να τους ευχαριστεί αφού από τη δεκαετία του '30 που ελέγχουν τα συνδικάτα δεν έχει γίνει ούτε μια απεργία στη Νέα Υόρκη.

Πολλές απεργίες όμως έχουν ξεσπάσει

στην Ελλάδα παρόλο που έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά ανεργίας στην ΕΟΚ (8,1%) και υπήρχε μείωση στις ώρες εργασίας από 48 ώρο το 1974 σε 40 ώρο το 1984. Η εφαρμογή του ΦΠΑ έχει φέρει φαινόμενα αισχροκέρδειας που σε συνδυασμό με την απελευθέρωση της αγοράς πετρελαίου έφερε αυξήσεις ως και 28% σε βασικά προϊόντα, εισιτήρια αστικού και ΚΤΕΛ. Ενοποίηση όλων των αστικών συγκοινωνιών ετοιμάζει το Υπ. Μεταφορών για να μειώσει τα έξοδα αλλά και να πάρει δάνειο από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων. Τα δάνεια θα υπολογίζονται από 1/1/87 σε μάρκο αφού είναι το πιο σταθερό νόμισμα από όλες τις εθνικές οικονομίες.

Σταθερά ανεβαίνει και το ποσοστό των Πράσινων στη Γερμανία που ενώ ιδρύθηκαν μόλις το 1983 έφτασαν στις εθνικές εκλογές του 1987 να είναι το τρίτο κόμμα. Ανησυχίες εκφράζει για το μέλλον των βάσεων στη Δυτική Γερμανία ο Ρήγκαν αλλά τον καθησυχάζει ο Μητσοτάκης ότι κάπου στους Πράσινους θα κρύβεται και κάποιος «Αντρέας» που αποδείχτηκε ο μεγαλύτερος φίλος των βάσεων. Οργισμένα απαντάει ο Παπανδρέου και υπόσχεται ότι ως το 1990 δεν θα έχει μείνει Αμερικάνος στην Ελλάδα. Μια παρόμοια υπόσχεση δίνει κι ο υπ. Υγείας στην επέτειο για το δεύτερο χρόνο από την ίδρυση του ΕΣΥ ότι ως το 1990 δεν θα υπάρχουν ράτσα στα νοσοκομεία.

Η 17 Νοέμβρη συνεισφέρει στον σχετικό διάλογο με την ανατίναξη ενός λεωφορείου με αμερικάνους στρατιώτες αλλά και τη «γαμποποίηση» του μεγαλογιατρού Καψαλάκη που μέσω στημένων διαγωνισμών έφαγε πολλά εκατομμύρια από το ΙΚΑ. Προτεραιότητα για την αστυνομία είναι όμως η σύλληψη του ποινικού Πρέκα που πιστεύουν ότι έχει πολιτικοποιηθεί και θε-

ωρούνε ότι τους ξέφυγε έπειτα από ένοπλη συμπλοκή στο Γαλάτσι. Στην ίδια περιοχή συλλαμβάνεται και η Βογιατζή με το ανήλικο παιδί της.

Η τρομοκρατία κρύβεται, σύμφωνα με τον εισαγγελέα Λογοθέτη και μία απόρρητη έκθεσή του που διαρρέει στον τύπο, στις φυλακές Επταπυργίου. Οι φύλακες, με τη σιωπηλή συγκατάθεση του διευθυντή, βιάζουν, βασανίζουν, κλέβουν, διακινούν ναρκωτικά αλλά οι φυλακισμένοι φοβούνται να καταθέσουν επώνυμα. Σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία οι φυλακές Επταπυργίου και Κέρκυρας είναι οι χειρότερες στη Δυτική Ευρώπη. Υπογράφουν κείμενο 38 γνωστοί καλλιτέχνες για να σταματήσουν τα βασανιστήρια στις φυλακές. Μέσα στο τρίμηνο έχουμε 2 εξεγέρσεις κρατουμένων στην Κέρκυρα και μία στο Γεντί Κουλέ. Τελικά ο νέος υπ. Δικαιοσύνης Βαλυράκης παραδέχεται ότι το πρόβλημα είναι άλλο στο Επταπύργιο και ανακοινώνει ότι ήδη αγοράστηκε έκταση στον Λαγκαδά που θα αντικαταστήσει το Επταπύργιο. Αντικαθιστά τον διευθυντή Κόλια στην Κέρκυρα και μεταθέτει 10 φύλακες.

Στα διπλανά Γεντί Κουλέ, στην Τουρκία, η δικτατορία του Εβρέν δέχεται να ερευνηθεί 159 περίεργους θανάτους κρατουμένων στα 6 χρόνια της χούντας. Οι συγγενείς καταγγέλλουν ότι οι θάνατοι από βασανιστήρια είναι τουλάχιστον 2.000 αλλά παρυσιάζονται ως ατυχήματα, αυτοκτονίες ή αποτυχημένες αποδράσεις. Τον Εβρέν υποδέχεται ο Ρήγκαν ως ένα πολύτιμο μαχητή της ελευθερίας ενάντια στον κομμουνισμό.

Ο υπαρκτός όμως παραπαίει στην ΕΣΣΔ και ο Γκορμπατσώφ ανακοινώνει στροφή στη δημοκρατία και την ελεύθερη αγορά και απελευθερώνει όλους τους αντιφρονούντες από φυλακές και ψυχιατρεία. Τα-

ξίδι αστραπή του γ. γραμματέα Φλωράκη στη Μόσχα για να πάρει γραμμή τι συμβαίνει. Στην ολομέλεια του ΚΚΕ εκλέγεται ο Μ. Ανδρουλάκης που στηρίζει ολόψυχα τους ανέμους της αλλαγής.

Στη γειτονική Αλβανία στις εκλογές για την ανάδειξη των προτεινόμενων από το κόμμα υποψηφίων σε σύνολο 1.830.665 ψηφοφόρων αναζητείται ο ένας που έριξε άκυρο. Ο υπ. Εξωτερικών Παπούλιας ανακοινώνει τη μονομερή άρση του εμπολέμου με την Αλβανία και αντιδρούν έντονα εκκλησιαστικοί κύκλοι της Ηπείρου. Η σύνεδρος των μητροπολιτών έχει πιο σημαντικά πράγματα να ασχοληθεί και απορρίπτει μετά βδελυγμίας τη πρόταση Τρίτση για φορολόγηση της εκκλησιαστικής περιουσίας. Ανάμεσα στη τετραμελή επιτροπή διαπραγματεύσης διαπρέπουν οι δύο επόμενοι αρχιεπίσκοποι (Δημητριάδος, Χριστόδουλος και Θηβών, Ιερώνυμος).

Ιερή manία περιμένουν όλοι και στη δημόσια χρήση χασίς που οργανώνει ο γιατρός Οικονομόπουλος για να καταδείξει το αδιέξοδο της κατασταλτικής πολιτικής. Αυτός που τρελαίνεται όμως είναι ο υπ. Δημοσίας Τάξης όταν ακούει στη βουλή τη διακομματική επιτροπή για τα ναρκωτικά να κατηγορεί τα κατά τόπους αστυνομικά τμήματα ανά την επικράτεια να κρύβονται πίσω από τη διακίνηση ηρωίνης σε όλες τις πόλεις.

Το χρήμα κινείται και 1η Μαρτίου οι τράπεζες ανακοινώνουν την πιλοτική εγκατάσταση 20 ΑΤΜ στο κέντρο της Αθήνας. Το ίδιο βράδυ ένα καίγεται από ομάδα αναρχικών. Η άνοιξη θα νικήσει. Η πόλη θα ανθίσει.

■ Χρόνοι Δίσεκτοι

■ Ντελιτρέλα, ντελιτρέχα γαμώτο

Έχει -5 έξω είναι αδύνατον να πάρω 4 παραγγελίες μαζί ρε γαμώτο, σίγουρα θα καθυστερήσω, ο δρόμος είναι πάγος, σκατά ο χοντρός πάλι θα με πρήξει με τη γκρίνια του μετά, τι λέει ρε πώς να τρέξω ντελιβεράς είμαι όχι πρωταθλήτης σε καλλιτεχνικό πατινάζ, και άμα του τα πεις όλα αυτά θα σου πει σε είδαμε και το καλοκαίρι με τους 40 βαθμούς κελσίου μέσα στη χαβούζα που παραλίγο να πάθεις θερμοπληξία, πάνω στο 5ωρο κιάλας και φυσικά με γαρνιτούρα ατάκες του τύπου καλά ρε δεν αντέχεις? τι άντρας είσαι εσύ? φαντάρος δεν πήγες? -Βασικά δεν πήγα και άντε ψάξου τώρα πώς και γιατί- Στο ενδιάμεσο τρέχω να βάλω τα αναψυκτικά στο ψυγείο, σηκώνομαι παίρνω τρεις παραγγελίες μαζί και ο συνάδελφος άλλες τρεις, ωραία άντε να τις κατοστήσουμε, τα λέμε σε λίγο ρε, ήδη από τώρα σκέφτομαι όταν θα επιστρέψω που θα πρέπει μαζί με τον άλλον μέχρι να βγουν οι επόμενες παραγγελίες να φτιάξουμε καμιά 12000 κωλοκουτάκια, ένα συναδελφικό νεύμα με τους μέσα που ψήνονται, καίγονται, κόβονται, φλεβιδιάζουν τα πόδια τους, σε φάση λίγο ακόμα θα σχολάσουμε και σήμερα, καβαλάμε μηχανάκια, μια ζωή καβαλάμε μηχανάκια κ έτσι όπως περνάνε οι ώρες νιώθω ότι αυτά με καβαλάνε, μαζί με το καυσαέριο που έχει γίνει η μόνιμη ανάσα μου πια, μαζί με την ηχορύπανση και τις κόρνες που έχει γίνει η μόνιμη ακοή μου πια, μαζί με το κάθε κωλόστένο που έχει χαραχτεί στη μνήμη μου και έχουν μετατρέψει το μυαλό μου σε χάρτη, έναν χάρτη βαθιά πολιτικό, μαζί με τη σκέψη επιτέλους να τελειώσει η βάρδια, μαζί με τη σκέψη μην μου πει πάλι ο χοντρός τελευταία στιγμή να κάτσω παραπάνω, μαζί και με την άλλη σκέψη ότι την άλλη βδομάδα έχει απεργία, πρέπει να σκεφτώ να δω τι θα κάνω, στην ουσία αυτό που έχω να σκεφτώ είναι αν με παίρνει να μείνω χωρίς δουλειά πάλι, γιατί αυτό θα γίνει ρε γαμώτο άμα του πω ότι απεργώ, μαζί με τα σέρβις και τις βενζίνες της μηχανής που πρέπει να βρω να πληρώσω εγώ από το δικό μου μεροκάματο -σκατά το είχα ξεχάσει αυτό-, μαζί με

τους οδηγούς αυτοκινήτων που από ένα σημείο και πέρα αρχίζεις όντως να αναρωτιέσαι μήπως είσαι αόρατος, δεν μπορεί ρε γαμώτο να είναι τόσοι πολλοί αυτοί που δεν με βλέπουν και παίζουν με τη ζωή μου εγώ θα έχω το πρόβλημα, όχι δεν έχω εγώ το πρόβλημα να ένας που με είδε, κομπλέ είμαι, -η τρίτη παραγγελία θα φτάσει κρύα, θα τ' ακούσω και απο 'κει- πάνω στο 7ωρο βγαίνει κούραση, καταραμένη κούραση, τα αντανάκλαστικά πέφτουν, ανοιγοκλείνω τα μάτια κουμπιά, κουνάω λίγο το κεφάλι -το

κράνος μετά από τόσες ώρες ζυγίζει ένα τόνο- και τη μέση να ξεπιαστούν, να συνέλθω, ακούω το κινητό να χτυπάει ο χοντρός είναι, δεν μπορώ να το σηκώσω, οδηγάω, σίγουρα θα θέλει να με κράξει επειδή τον πήρε ο πελάτης ότι και καλά άργησε η παραγγελία και σίγουρα θα με κράξει μετά επειδή δεν το σήκωσα την ώρα που οδηγούσα, μέσα σε όλα με πιάνουν και τα νεύρα μου, τρέχω μπας και γλυτώσω το κράξιμο και από τον πελάτη, άντε να σχολάσω, άντε να αλλάξω δουλειά, θα αλλάξω δουλειά, θα σκεφτώ να κάνω κάτι άλλο, ξαναχτυπάει το κωλοκινητό, τι στο διάολο άλλο να κάνω ρε χοντρέ, τρέχω δεν κάθομαι, σκατά ρε σας λέω σκατά, γαμώτο ψηλέ μόνος σου θα τα κάνεις τα 12.000 κωλοκουτάκια. Ήταν κόκκινο. Δεν με είδε το αμάξι. Ούτε που κατάλαβα γαμώτο.

Για τον Μέμο, τον Παναγιώτη, τον Βασίλη για όλους και όλες... γαμώτο.

Κάπως έτσι συνεχίζει να μεγαλώνει ο κατάλογος των θυμάτων εργατικών δολοφονιών με τον 22χρονο Μέμο, που εργαζόταν στα Mikel στον Κολωνό, και χτυπήθηκε θανάσιμα εν ώρα εργασίας στις 10/3/2017, τον Παναγιώτη Βρεττάρο στις 14/2/2017, εργαζόμενο στην εταιρία ταχυμεταφορών speedex, τον Βασίλη Παννακόπουλο στις 15/6/2016, εργαζόμενο στην ACS στην Πάτρα, τον Κατσαμπέλα Γιώργο στις 30/5/2017 εργαζόμενο στην καφετέρια DE-TOX στην Λάρισα, να απεικονίζουν με τα πιο μελανά χρώματα τις πραγματικές συνθήκες εργασίας που επικρατούν, να μεγαλώνει ο κατάλογος και να γίνεται ατελείωτος και οι άνθρωποι που χάνονται να γίνονται αριθμοί και στατιστικά στοιχεία «εργατικών ατυχημάτων» χωρίς κανένα νόημα και ουσία, χωρίς κάτι να μαρτυράει την εργοδοτική αսυδοσία και τον ταξικό πόλεμο που ήδη μαίνεται από μικρά και μεγάλα αφεντικά.

■/ Louielouie

■ Οι κοινωνικοί - ταξικοί αγώνες θα νικήσουν!

Σύντομη και πρώτη ανακοίνωση των συνελεύσεων γειτονιάς που συμμετείχαν στην προσπάθεια να μοιραστούν κείμενα στους εργαζομένους έξω από το αμαξοστάσιο της ΟΣΥ του Πειραιά.

Την Παρασκευή 7 του Απρίλη του 2017, στις 4 το πρωί, συνελεύσεις από τις γειτονιές της Αθήνας, μαζί με εργαζομένους από την ΟΣΥ και τη ΣΤΑΣΥ, πήγαμε για εργατική παρέμβαση - μοίρασμα κειμένων έξω από το αμαξοστάσιο της ΟΣΥ του Πειραιά. Ανοίξαμε πανό με το σύνθημα «Ελεύθερες μετακινήσεις για όλες και όλους, κοινοί αγώνες εργαζομένων και επιβατών ενάντια στο e-εισιτήριο, τον αποκλεισμό και την παρακολούθηση της ζωής μας». Αρχίσαμε να μοιράζουμε τα κείμενα των συνελεύσεων στους οδηγούς των λεωφορείων που έπιαναν δουλειά και έβγαζαν τα λεωφορεία από το αμαξοστάσιο. Με την έναρξη της εξόρμησης, δυνάμεις των ειδικών κατασταλτικών μηχανισμών (ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ, ασφαλίτες), που ήταν

κρυμμένες στους γύρω χώρους, μας περικύκλωσαν καταστέλλοντας την παρέμβαση.

Επικαλούμενοι εντολή «του γενικού αστυνομικού διευθυντή Αθήνας» μας απαγόρευαν να μοιράσουμε τις προκηρύξεις στους εργαζομένους. Στη συνέχεια, απαίτησαν να αποδεχτούμε την προσαγωγή 5 συντρόφων μας. Απαντήσαμε ότι οι συνελεύσεις γειτονιάς ήρθαν για να παρέμβουν δημόσια και δεν θα αποδεχτούν κανέναν διαχωρισμό. Με κλούβα, η οποία παραβίασε όλους τους φωτεινούς σηματοδότες, μεταφερθήκαμε μέσα σε 8 λεπτά όλες και όλοι στη ΓΑΔΑ, στο «τμήμα προστασίας κράτους-πολιτεύματος»(!) όπου κρατηθήκαμε 3 ώρες. Εκεί έγινε πλήρης χαρτογράφηση, ελέγχθηκαν όλες οι τσάντες και αφαιρέθηκαν οι προκηρύξεις που θα μοιράζαμε.

Ενάντια στην απαγόρευση του μοιράσματος πολιτικών κειμένων των συνελεύσεων γειτονιάς στους εργαζομένους της ΟΣΥ, την απαγόρευση επικοινωνίας μαζί τους και την κατασταλ-

τική βία του κράτους ακόμα και για τη διακίνηση ιδεών...

Ενάντια στα καθεστωτικά Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης που λειτουργούν ως γραφείο τύπου της κυβέρνησης και της ΓΑΔΑ, μιλώντας «για εισβολή στο αμαξοστάσιο του Ρέντη»...

Οι συνελεύσεις γειτονιάς δεν πρόκειται να σιωπήσουν ούτε να αποδεχτούν την πειθάρχηση, τον έλεγχο και την υποταγή στην κανονικότητα που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και ο κρατικός μηχανισμός επιχειρεί να επιβάλει στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Ελεύθερες μετακινήσεις για όλες και όλους, κοινοί αγώνες εργαζομένων και επιβατών ενάντια στο e-εισιτήριο, στον αποκλεισμό και τη λεηλασία της ζωής μας.

Η πονικοποίηση της διακίνησης των ιδεών και η υγειονομική ζώνη στους χώρους εργασίας δεν θα περάσει.

■/ Συνελεύσεις Γειτονιών

Οι μπάρες, οι ελεγκτές, τα "νέα" ηλεκτρονικά εισιτήρια, τα γεμάτα κάμερες μετρό, είναι η οχύρωση και αναβάθμιση των κοινωνικών-ταξικών αποκλεισμών.

ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ ΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

**ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ
ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ**
για όλους/ες

Συντονισμός συλλογικότητας από το κέντρο για τις Ελεύθερες Μετακινήσεις

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Χαλκιδική

Σε μήνυση προχώρησε η εταιρία el dorado gold-Ελληνικός Χρυσός σε 38 κατοίκους μετά τη διαμαρτυρία που πραγματοποιήσαν στο χωριό Τσικάρια της Χαλκιδικής, ενάντια σε μια σειρά από ερευνητικές γεωτρήσεις που ετοιμάζεται να πραγματοποιήσει η συγκεκριμένη εταιρία. Στις 28 Μαρτίου, η εταιρία μετέφερε και εγκατέστησε εκεί ένα γεωτρώπανο, το οποίο μάλιστα φρουρείται από διαφόρων ειδών μπάτσους και ομάδες security. Μέχρι τώρα τις διώξεις και την καταστολή των αγωνιστών ενάντια στην εξόρυξη χρυσού είχε αναλάβει αποκλειστικά η ελληνική αστυνομία, με μεγάλη της ευχαρίστηση, αφού ανά καιρούς αποζημιώνεται με διάφορα «δωράκια» από την μεγαλοεταιρία, μετατρέποντάς τη σε μια ιδιωτική ασφάλεια προς όφελός της. Αυτή τη φορά, όμως, τις διώξεις ανέλαβε ο νέος διευθύνων σύμβουλος, Δημήτρης Δημητριάδης, θέλοντας να κάνει ξεκάθαρες, από την αρχή της θητείας του, τις διαθέσεις του απέναντι στο κίνημα ενάντια στις εξορύξεις στη Χαλκιδική. Τέλος, να σημειωθεί ότι το υπουργείου περιβάλλοντος, το 2016, απέρριψε τη μεταλλουργική μέθοδο που θέλει να ακολουθήσει η Eldorado gold, λόγω της εξαιρετικά υψηλής περιεκτικότητας του μίγματος τροφοδοσίας της μεταλλουργικής μονάδας στο εξαιρετικά τοξικό στοιχείο αρσενικό. Οι συνέπειες προς το φυσικό περιβάλλον και τον άνθρωπο θα είναι τεράστιες καθώς υπολογίζεται ότι θα εκπέμπονται ετησίως στην ατμόσφαιρα 20.000 τόνοι καρκινογόνου αρσενικού.

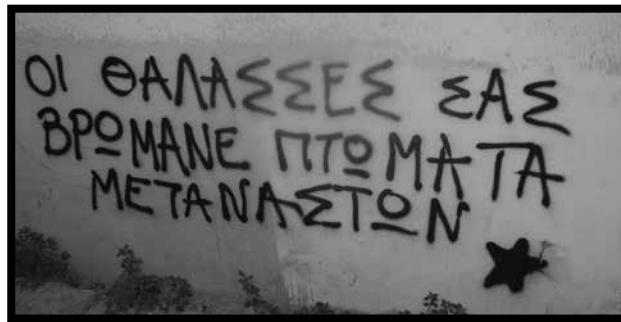
Ηράκλειο

Την Παρασκευή 24/3 πραγματοποιήθηκε μαζική παρέμβαση έξω από τα MIKEL, στην Α. Κνωσσού στο Ηράκλειο, με αφορμή τον θάνατο εργαζόμενου ντελιβερά στην επιχείρηση. Την κινητοποίηση κάλεσαν οι «Εργαζόμενοι/

ες – άνεργοι/ες από τον αναρχικό χώρο του Ηρακλείου» καθώς και οι «ATTACK στην ανεργία και την επισφάλεια Ηρακλείου». Μοιράστηκαν κείμενα στους περαστικούς και φωνάχτηκαν συνθήματα.

Μυτιλήνη

>Σε απεργία πείνας και δίψας βρίσκονται 12 Σύριοι κουρδικής καταγωγής (ανάμεσά τους και ένας ανήλικος) με αίτημα την επίτευξη των διαδικασιών παροχής ασύλου και τη θετική γνωμοδότηση, δεδομένου ότι η κουρδική καταγωγή τους καθιστά de facto την Τουρκία μη ασφαλή χώρα. Δημοσιεύουμε απόσπασμα από δήλωση των ιατρών του νοσοκομείου: «...Από την εξέτασή τους διαπιστώθηκε σοβαρή αφυδάτωση, που αντικατοπτρίζεται και στα ζωτικά τους σημεία καθώς και εμφανής εξασθένηση, αδυναμία και καταβολή. [...] Δηλώνουμε τη συμπαράσταση και αλληλεγγύη μας στον δίκαιο αγώνα τους. Καταγγέλλουμε τη συμφωνία Ευρωπαϊκής Ένωσης-Τουρκίας και απαιτούμε να δοθούν σε όλους τους πρόσφυγες ταξιδιωτικά έγγραφα για να μεταβούν στις χώρες επιλογής τους».

>Ακόμα ένα πολύνεκρο ναυάγιο εξελίχθηκε ανοιχτά της Μήθυνας στο Μόλυβο, όταν, το πρωί στις 24 Απριλίου, ανατράπηκε βάρκα με περίπου 25 επιβαίνοντες πρόσφυ-

γες και μετανάστες διαφόρων εθνικοτήτων. Καθώς όλα δείχνουν, το Αιγαίο θα συνεχίσει και φέτος το καλοκαίρι να κατέχει την πρωτιά σε θανάτους ανθρώπων που αναζητούν μια ζωή μακριά από τον πόλεμο. Έτσι, οι απειλητικές δημόσιες δηλώσεις, που είχε κάνει μόλις λίγα χρόνια πριν ο φασίστας Θάνος Πλεύρης, ότι «φύλαξη συνόρων δεν μπορεί να υφίσταται αν δεν υπάρχουν απώλειες και για να γίνω κατανοητός αν δεν υπάρχουν νεκροί» βλέπουμε να πραγματώνονται κατά λέξη επί «αριστερής» κυβέρνησης.

Αθήνα

Απεργία πείνας ξεκίνησαν, στις 12 Απριλίου, 11 Κούρδοι στην πλατεία Συντάγματος, μέχρι και το Σάββατο 15 Απριλίου, ως ένδειξη αλληλεγγύης στους Κούρδους πολιτικούς κρατούμενους στην Τουρκία, που επίσης έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας από τις 15 Φεβρουαρίου. Τα αιτήματα των απεργών είναι ενάντια στην ομηρία και απομόνωση του Αμντουλάχ Οτσαλάν στο νησί Ιμραλί, αλλά και στη γενικότερη καταπίεση, τρομοκρατία και τα βασανιστήρια που δέχεται ο κουρδικός λαός από τον Τ. Ερντογάν εντός και εκτός φυλακών.

Σάμος

Σοβαρές ενδείξεις ότι η αστυνομική βία εναντίον προσφύγων και μεταναστών στη Σάμο αποτελεί συστηματική και εκτεταμένη πρακτική, και μάλιστα ανεκτή από σχεδόν το σύνολο των κρατικών φορέων και των οργανώσεων που δραστηριοποιούνται στο Κέντρο Υποδοχής και Ταυτοποίησης, φέρνει στο φως η αναφορά όσων έζησε και είδε ασυνόδευτος ανήλικος πρόσφυγας στο Αστυνομικό Τμήμα στο Βαθύ, όπου, έπειτα από απόπειρα αυτοκτονίας που έκανε στο Κέντρο Υποδοχής και Ταυτοποίησης, κρατήθηκε μέρες δεμένος με χειροπέδες σε καρέκλα, και χτυπήθηκε βάνουσα και κατ' εξακολούθηση από αστυνομικούς.

❖ Δεν χρειάζεται να ξέρεις μουσική για να παίζεις... Χρειάζεται απλά να τη γουστάρεις

Η μουσική ανεξάρτητα από τη διαφορετικότητα του κάθε ανθρώπου είναι κάτι που διακατέχει την καθημερινότητά του. Έτσι, κράτος και κεφάλαιο, στην προσπάθειά τους να ελέγξουν κάθε πτυχή της ζωής μας, σίγουρα δεν θα την ξεχνούσαν. Η μουσική βιομηχανία λοιπόν έχει καταφέρει να τη μετατρέψει σε ένα από τα πιο επικερδή εμπορεύματά της. Εμείς είμαστε μια ομάδα ανθρώπων που σιχαθήκαμε τη σύγχρονη κουλτούρα της μουσικής, βαρεθήκαμε να πληρώνουμε για να παίζουμε, βαρεθήκαμε να πληρώνουμε για να ακούμε... Η αυτοοργάνωση της μουσικής είναι ακόμη ένα μέρος του πολύμορφου αγώνα απέναντι στους εξουσιαστές μας. Εναντιωνόμαστε σε κάθε αφεντικό που προσδοκεί να κερδοσκοπήσει σε βάρος της δημιουργικότητάς μας, η οποία έχει σκοπό να εκφράσει τόσο τις ανησυχίες και τα όνειρά μας, όσο και να αφυπνίσει και να προβληματίσει την κοινωνία στην οποία

απευθυνόμαστε. Απορρίπτουμε κάθε λογική ανάθεσης σε νταβάδες της μουσικής (παραγωγούς, μάνατζερς, χορηγούς, μπράβους και όλων των ειδών παράγοντες). Ο μονόδρομος της μουσικής βιομηχανίας δεν υπάρχει για μας... αποφασίσαμε να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας.

Έτσι δημιουργήσαμε το σπιρτόκουτο, ένα αυτοδιαχειριζόμενο στούντιο το οποίο στεγάζεται στο κατειλημμένο στέκι Αντιδραστήριο στο ΤΕΙ Λάρισας. Ο λόγος που στεγάστηκε εκεί είναι διότι στοχεύει στην έμπρακτη εφαρμογή της έννοιας της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης και γενικότερα της πολύμορφης επίθεσης ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, ιδέες που ταυτίζονται με έναν κατειλημμένο χώρο, και από τη στιγμή που κάποια από τα άτομα της συνέλευσης του στούντιο στεγάζονται πολιτικά εκεί, ήταν η πρώτη επιλογή μας.

Η διαχείρισή του θα γίνεται συλλογικά, συντροφικά και αυτοοργανωμένα μέσω συ-

νλεύσεων τόσο για τα άτομα που ξεκινάμε να το φτιάχνουμε όσο και για την κάθε μπάντα που θα παίζει. Το στούντιο ανήκει σε όλους/όλες εμάς που δεν γουστάρουμε να πληρώνουμε τον κάθε ιδιοκτήτη στούντιο και δισκογραφικής, σ' όλους/όλες εμάς που βαρεθήκαμε τους πορτιέρηδες και τα εισιτήρια στα λάιβ, που σιχαθήκαμε τα σταριλίκια, την ποζερία και κάθε ναρκισσιστική τάση που φέρνει μπροστά τον διαχωρισμό τόσο μεταξύ των καλλιτεχνών όσο και μεταξύ καλλιτέχνη και θεατή. Είναι ξεκάθαρο ότι δεν έχουν καμιά θέση στο στούντιο άτομα με ομοφοβικές, σεξιστικές, ρατσιστικές και φασιστικές απόψεις... όλα τα είδη μουσικής εννοείται είναι ευπρόσδεκτα.

Το σπιρτόκουτο θέλουμε να γίνει ένας χώρος ανοιχτός για όλους/όλες. Αποφασίσαμε να το λειτουργήσουμε φυσικά χωρίς αντίτιμο, αλλά με ελεύθερη συνεισφορά. Αυτό δεν σημαίνει τσάμπα, αλλά αφήνουμε

στην ευχέρεια του καθενός/μιάς να δώσει όσα θέλει και όσα μπορεί, κατανοώντας ότι το κάθε εγχείρημα, εκτός από πολιτική, χρειάζεται και οικονομική στήριξη. Όχι για προσωπικό μας κέρδος αλλά για τα διαχειριστικά του έξοδα. Στόχος μας είναι να δημιουργήσουμε ένα πλήρες λειτουργικό στούντιο το οποίο θα μπορεί να καλύψει μια ηχογράφιση αλλά και μακροπρόθεσμα, με τον κατάλληλο εξοπλισμό, ένα ολόκληρο λάιβ.

Από τα στούντιο και τις κιθάρες... στους δρόμους και τις πέτρες!

❖ **Αυτοδιαχειριζόμενο στούντιο
Σπιρτόκουτο**

Για επικοινωνία:
spirtokoutostudio.espiivblogs.net

Η διεκδίκηση των (όχι και τόσο) αυτονόητων: Αγώνες για την προσβασιμότητα εντός κι εκτός πανεπιστημίων

Όταν αρχικά βρεθήκαμε στο πανεπιστήμιο, είδαμε την ανάγκη δημιουργίας προσπελάσιμων και προσβάσιμων χώρων για μας, για να μπορούμε δηλαδή να βρισκόμαστε και να βολτάρουμε όλοι και όλες μαζί στους πανεπιστημιακούς χώρους αλλά και στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Έτσι, από το 2009 δημιουργήσαμε μία αυτοοργανωμένη ομάδα, κατανοώντας την ανάγκη μας για έκφραση και επικοινωνία, με τελείως διαφορετικούς όρους από αυτούς που προωθεί η αναθετική λογική των συλλόγων. Βέβαια μέχρι σήμερα, η ομάδα υπό την οπτική της διεκδίκησης έχει κατανοηθεί με πολλούς διαφορετικούς τρόπους από την καθημιά και τον καθένα που συμμετείχε σε αυτήν.

Βασικό κομμάτι της ανάλυσής μας είναι η εννοιολογική διάκριση ανάμεσα στους όρους «προσπελασιμότητα» και «προσβασιμότητα». Η προσπελασιμότητα αφορά την πρακτική δυνατότητα πρόσβασης σε έναν χώρο, την ύπαρξη δηλαδή των κατάλληλων δομών. Η έννοια της προσβασιμότητας αναφέρεται στην παρουσία μας στους προσπελάσιμους χώρους με ίσους όρους, σπάζοντας την κανονικότητα που ορίζει τον αρτιμελή και τον ανάπηρο. Οι δύο αυτές έννοιες βρίσκονται σε δυναμική αλληλεπίδραση μεταξύ τους και γι' αυτό τον λόγο αποτελούν από κοινού δομικά πεδία των παρεμβάσεών μας. Γιατί προσβάσιμος δεν είναι απλά ένας κόσμος όπου η κρατική μέριμνα παρέχει όλες τις απαραίτητες υποδομές, προσβάσιμος είναι ένας κόσμος στον οποίο όλοι οι ψεύτικοι διαχωρισμοί και αποκλεισμοί, που σήμερα έχουν επιβληθεί, θα έχουν πέσει.

Συνεπώς, ποτέ δεν θα μπορούσε το κράτος να δημιουργήσει μια καθ' όλα προσβάσιμη κοινωνία, γιατί είναι το ίδιο που στέκεται εμπόδιο στην πραγμάτωσή της, με τους θεσμούς του ως σύμβολα αυτών των διαχωρισμών και ως βασικούς πυλώνες της παραγωγής και αναπαραγωγής τους μέσα στην κοινωνία. Εμείς, εκμεταλλευόμενοι τις σύγχρονες αντιφάσεις του κρατικού μηχανισμού (αφηγήματα περί ισότητας, ελευθερίας, δικαιοσύνης σε μια όλο και πιο βαθιά καταπιεστική πραγματικότητα) προσπαθούμε να εξασφαλίσουμε τις ομαλότερες συνθήκες για την κοινωνική αναπαραγωγή μας, χαράζοντας όμως μια ξεκάθαρη τροχιά εναντίωσης στο υπάρχον συνολικά. Με αυτό τον τρόπο, οι οποιοσδήποτε πρακτικές αλλαγές στην προσπελασιμότητα της πόλης προϋποθέτουν και προδιαγράφουν τη συνολικότερη κοινωνική αλλαγή.

Όσον αφορά τους αγώνες της ομάδας μέσα στα

πλαίσια ενός κριτικού αναστοχασμού, μπορούμε να τους αναλογιστούμε, να τους αποτιμήσουμε και να δούμε την, πέρα από αυτούς, κίνησή μας στο μέλλον. Ενδεικτικά αναφέρουμε τις δράσεις της ομάδας στη λέσχη του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ), που ενώ είχε ασανσέρ, αυτό δε λειτουργούσε. Μετά από διαρκείς ενημερώσεις και παρεμβάσεις, βρίσκοντας μπροστά μας από αντιδραστική εναντίωση και αδιαφορία μέχρι συναισθηματισμούς και ελεημοσύνες, προβήκαμε σε κατάληψη στις σκάλες της λέσχης, εμποδίζοντας την είσοδο, και τελικά σε κατάληψη του γραφείου του υπεύθυνου. Έτσι, έγιναν τα κατάλληλα έργα και το ασανσέρ λειτουργήσε. Επίσης, ενημερωτικές και παρεμβατικές δράσεις έχουν γίνει στα κεντρικά αμφιθέατρα σχολών, αλλά και στις εισόδους κτηρίων (βλ. γεωπονίας) που δεν είναι καν προσπελάσιμα.

Αιχμακώ σημείο των διεκδικήσεων της ομάδας ήταν η κατάληψη της πρυτανείας, τον Μάιο του '15, με αιτήματα που αφορούσαν την άμεση υλοποίηση υποδομών σε κάποιους εξ' ολοκλήρου μη προσβάσιμους χώρους. Η κατάληψη αποτέλεσε ένα σημαντικό κέντρο αγώνα, μέσα στο οποίο συναντήθηκαν πολλοί και διαφορετικοί άνθρωποι και σπάζοντας τα όρια της μίζερης κανονικής συμβίωσης και κοινωνικοποίησης, διεκδίκησαν μαζί τα αυτονόητα, ενάντια στην αναθετική στάση κάποιων, και τις διαστρεβλώσεις των αρχών του πανεπιστημίου.

Τέλος, πέρα από τις δράσεις μας στις σχολές και τα αμφιθέατρα, θεωρούμε σημαντική την παρουσία μας και τη συμμετοχή μας γενικότερα στην πόλη και σε άλλους κοινωνικούς χώρους και στέκια. Εκεί όπου δημιουργικά μπορούμε να επικοινωνήσουμε τα σκεπτικά μας και να τα ανασυνθέσουμε.

Εμείς τελικά, ως ομάδα προσβασιμότητας, απορρίπτοντας κάθε λογική εθελοντισμού και φιλανθρωπίας, μακριά από την εικόνα του super ανάπηρου που με τη «δύναμη ψυχής» του τροφοδοτεί τα δάκρυα περηφάνιας της υποτιθέμενα ευαισθητοποιημένης κοινής γνώμης, παίρνουμε θέση μέσα στο κοινωνικό και πολιτικό σκηνικό. Συνεχίζουμε τους αγώνες για προσβασιμότητα εντός και εκτός των πανεπιστημιακών τειχών, συνδεόμενοι με τους αγώνες άλλων κοινωνικά καταπιεσμένων και αποκλεισμένων ομάδων, χωρίς αυταπάτες για λύσεις από τα πάνω. Αγωνιζόμαστε για τη στιγμή που η προσβασιμότητα θα προκύψει ως κοινωνική αναγκαιότητα.

■/ Ομάδα Προσβασιμότητας

■ All Star Υποκριτές ---

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για τον Γιάννη της καρδιάς τους, τον Γιάννη της σημαίας, τον Γιάννη που τους κάνει εθνικά υπερήφανους. Θα μπορούσε να είναι ο οποιοσδήποτε στη θέση του, όπως και είναι κατά καιρούς. Δεν είναι το πρόσωπο, μα η υποκρισία του «Ελληνάρα» που σπεύδει να ταυτιστεί με ό,τι, υπό άλλη οπτική, το ίδιο άβουλα θα μισούσε. Ό,τι κάθεται καλά στο μάτι του αποχαυνώνει, ό,τι τον ενοχλεί βάσει των προκαταλήψεών του τον αποστρέφει.

Είναι γνωστό πως στη χώρα μας εάν φιλάς ή δοξάζεις τη σημαία γίνεσαι τουλάχιστον πρότυπο. Εάν τυγχάνει να είσαι και δημόσιο πρόσωπο, τότε η πατριδολαγνεία εκτινάσσει τη δημοτικότητά σου στα ύψη. Δεν έχει να κάνει με τη σημαία καθεαυτή· οποιαδήποτε δήλωση αγάπης προς την Ελλάδα, στήριξης προς τον λαό της, ωθεί τον μέσο Έλληνα σε παροξυσμό. Η εθνική ανάταση διαδίδεται σε καφενεακούς κύκλους, σε εργασιακούς χώρους και σε χώρους που διαμορφώνονται χαρακτήρες, όπως τα σχολεία. Ωθεί την κάθε κοινωνική ομάδα να ξεχνάει τα υπαρκτά προβλήματα της, αποσπώμενη από την ψυχική εφορία που προκαλεί οποιαδήποτε ικανοποίηση των μικροαστικών της αναγκών. Αναγκών ψυχολογικών που κληρονομήθηκαν από γενιά σε γενιά, αλλοιώνοντας την ελευθερία έκφρασης του σύγχρονου ανθρώπου. Στα πλαίσια της γενικότερης πλάνης, όταν δεν χτυπάει τη διαφορετικότητα, αναλώνεται στο κουτσομπολιό ή την αποθέωση σάπιων ειδώλων. Βρίσκοντας νόημα σε δήθεν πνευματικές συζητήσεις γύρω από το αν γεννιέσαι η γίνεσαι Έλληνας. Φωνάζοντας ή χαμογελώντας. Και πληρώνοντας τον ΕΝΦΙΑ.

Σκέψου τώρα την κοινωνικοπολιτική εναλλακτική του άνωθεν σεναρίου. Ένας αθλητής που πέρασε δύσκολα μα τα κατάφερε, μιλά για αυτό. Αναδεικνύει τον ρατσισμό προς τη μαύρη κοινότητα της Αθήνας, τη φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Καταγγέλλει ακόμη τις αρρωστημένες συμπεριφορές του ντόπιου, που τον είδε σαν το χέρι που απλώνεται για να του αρπάξει το ψωμί. Οι δηλώσεις παίζουν στα μέσα, μεταξύ καρφωμάτων και ασίστ, αφήνοντας παγερά αδιάφορη τη μάζα. Οι αισθητήρες του κοινού δεν ανταποκρίνονται στην ανθρωπιστική συχνότητα. Κάποιοι, προοδευτικοί στα νιάτα τους, κλείνουν τώρα γεμάτοι ενοχές τα μάτια και τα αυτιά τους. Καλά κατάλαβες, στο προσκήνιο μένουν οι φωνές εκείνες που αποκαλούν τον αθλητή «αχάριστο αράπη» που τολμά να αρνηθεί την ελληνική φιλοξενία. «Τον ταΐσαμε, τον ποτίσαμε και τώρα βγάξει γλώσσα».

Είναι επομένως η τάση του ταλαιπωρημένου, από την έλλειψη και συνάμα τον βομβαρδισμό ερεθισμάτων, πολίτη να αποζητά την ψυχική ανάταση μέσα από εφήμερες δοξασίες με μια δόση εθνικής υπερηφάνειας. Άλλωστε εθνικό χαρακτήρα έχουν και τα προβλήματα του. Συνεπώς, ο Γιάννης και ο κάθε Γιάννης μετατρέπεται ασυνείδητα σε ένα εργαλείο του συστήματος (όποια ερμηνεία και να του δώσει κανείς) με θετικές συνέπειες και για τις δύο πλευρές. Ο αισιόδοξος και υπερήφανος λαός παίρνει κουράγιο, αγνοώντας παράλληλα τα οικονομικά του προβλήματα, και ο ταλαντούχος αθλητής παίρνει μία επιπλέον ώθηση, σχηματίζοντας μία πολιτικά ορθή εικόνα. Η εικόνα και οι πρόσκαιρες ανάσες αισιοδοξίας είναι άλλωστε από μόνα τους ισχυρά κίνητρα, ώστε ο καθένας μας να εθελουφλεί σχετικά με τον ρόλο του στη σύγχρονη κοινωνία.

■/ SideliK_2

Υ.Γ. Σήμερα είναι ο Γιάννης, εχθές ο Ηλιάδης και ο Δήμας, αύριο κάποιος άλλος.

Οι μάσκες έχουν πέσει προ πολλού Ο φασισμός, όπως και να αυτοαποκαλείται, έχει ένα πρόσωπο

Το 1996 το ελληνικό κράτος, εκμεταλλευόμενο τις συνθήκες στο εσωτερικό του (φθινή εργασία, έλ- λειψη αντίστασης) αποφασίζει να επαναφέρει την επεκτατική του ατζέντα, θέτοντας ως στόχο την επέκτα- ση των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μί- λια, μέσω του εποικισμού βραχονησίδων. Δύο βραχονη- σίδες, χώρος βοσκής για λίγες κατσίκες, θα αποτελέσουν το σκηνικό όπου κάθε λογής πολιτικοί, δημοσιογράφοι, στρατόκαυλοι, επιχειρηματίες και βιομηχανίες όπλων θα ξεδιπλώσουν τα ταλέντα τους, προσφέροντας θέαμα για τον κοσμάκη και εξασφαλίζοντας «άρτο» για τους εαυτούς τους.

Στον ελλαδικό χώρο πραγματοποιούνται κάθε χρό- νο δύο καλέσματα φασιστών με αφορμή την επέτειο των Ιμίων. Το ένα είναι της Χρυσής Αυγής στην Αθήνα και το άλλο, μέχρι και τον περασμένο Γενάρη 2016, της Πατριω- τικής Κίνησης Πολιτών στην Καβάλα. Η Πατριωτική Κί- νηση αποτελούσε μια φασιστική συμμορία, κράμα μικροα- στών ρατσιστών, ομοφοβικών εθνικιστών, αντισημιτών και αντι-μουσουλμάνων με υποστηρικτές αγνούς πατριώτες του υποκόσμου και της μαφίας.

Αρχικά επιδόθηκαν σε μια σειρά «αγαθοεργιών», τύ- που καθαρισμός παραλιών και αγαλμάτων, πολύ σύντομα όμως έδειξαν το πραγματικό τους προσώπειο. Συσσίτια μί- σους, αιμοδοσίες, συλλογές σχολικών ειδών και ρουχισμού μόνο για Έλληνες. Ρατσιστικές επιθέσεις όπως, πογκρόμ σε Ρομά, εμπρησμός οικίας και εκφοβισμός – τραμπουκι- σμός μεταναστών. Σφαγή χοίρου στην Παλιά Μουσική (διατηρητέο κτίριο, παλιό τζαμί) και στον αναστηλωμένο μεντρεσέ, που πλέον λειτουργεί ως μικρασιατικό μουσείο ιστορίας. Το γλυκό δένουν οι ξυλοδαρμοί μαθητών, γκρα- φιτάδων και οι πολιτικές επιθέσεις σε αυτοργανωμένους χώρους (γκαζάκια), καταλήψεις αλλά και άτομα. Άξιο αναφοράς είναι και η επίθεση σε μέλος του ΚΚΕ με μαχαί- ρι. Φυσικά δεν λείπουν και οι κοινές δράσεις με την Τ.Ο. της Χ.Α. Καβάλας τόσο εντός (περιφρούρηση εκλογικού περιπτέρου της Χ.Α.) όσο και εκτός της πόλης (πορείες ενάντια στο Τούρκικο προξενείο και στην Φλώρινα). Την ολοκληρωτική τους δράση έρχονται να συμπληρώσουν αντισυγκεντρώσεις και παρεμποδισίες σε απεργιακές και αντιφασιστικές πορείες. Όπως αυτή της συγκέντρωσης του ΠΑΜΕ στις 6/12/2011 για τα χαράτσια της ΔΕΗ, επι- στρατεύοντας σκυλιά μάχης (pit-bull). Η εμφάνιση τους ως τάγμα εφόδου στην πορεία διαμαρτυρίας για τον πα- ραλίγο θανάσιμο τραυματισμό του απεργού Πάννη Καυ- κά και η αντισυγκέντρωση τους τον Δεκέμβριο του 2011 ενάντια στην πορεία της μνήμης του Α. Γρηγορόπουλου.

Χαρακτηριστικό των φασιστών ήταν πως σε κάθε εκδή- λωση των Ιμίων, προχωρούσαν σε κατάληψη της πλατείας από το προηγούμενο βράδυ, τραμπουκίζοντας και ξυλοκο- πώντας, όλα αυτά τα χρόνια, οποιονδήποτε δεν τους έκανε ή περνούσαν για αντιφασίστα.

Το 2014, μία μέρα πριν από την καθιερωμένη φασιστο- μάζωση των Ιμίων, μετά από συμπλοκή ομάδας ατόμων με φασίστες, οι δεύτεροι έσπασαν και προσπάθησαν να κά- ψουν μαγαζί στοχοποιημένου αντιφασίστα. Ο σύντροφος ενημερώθηκε από τους μπάτσους ότι πρέπει να μεταβεί στο τοπικό Αστυνομικό Τμήμα για την αυτεπάγγελτη ποι- νική διαδικασία. Μετά από αναμονή 3 ωρών στο αστυνο- μικό τμήμα μαθαίνει ότι συλλαμβάνεται μετά από μήνυση που κατέθεσαν οι φασίστες εναντίον του. Αφού έχει περά- σει 2 μέρες στα κρατητήρια, τη Δευτέρα 27 Ιανουαρίου του 2014, το απόγευμα, μαθαίνει και ο δεύτερος σύντροφος

(αδερφός του πρώτου), επίσης στοχοποιημένος για την αντιφασιστική του δράση, πως εκκρεμεί μήνυση εναντίον του και παραδίδεται στο ΑΤ Καβάλας. Μετά από μια βδο- μάδα στα κρατητήρια, την Παρασκευή 31/01/2014, αφού εμφανίστηκαν ενώπιον του ανακριτή, οι δύο σύντροφοι αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους και χρημα- τική εγγύηση.

Η πρώτη δίκη είχε οριστεί για τις 10/6/2015, όπου οι σύ- ντροφοι ζήτησαν αναβολή λόγω απουσίας των δικηγόρων τους. Ύστερα από αρκετές αναβολές η δίκη γίνεται στις 14 και 15 Νοεμβρίου 2016 στο μικτό ορκωτό δικαστήριο Ξάνθης. Πριν από κάθε δίκη, οι φασίστες προκαλούσαν με τη συμπεριφορά τους, αναγράφοντας εμετικά συνθήματα στην περιοχή που μένουν οι σύντροφοι, καθώς και σε όλη την πόλη. Και τις δύο μέρες του δικαστηρίου, υπήρχε αλ- ληλέγγυος κόσμος από Καβάλα αλλά και τις γύρω πόλεις. Την πρώτη μέρα εξετάστηκαν οι 10 μάρτυρες κατηγορίας (από τους 13 που κατέθεσαν την μήνυση), 1 μπάτσος και 5 μάρτυρες υπεράσπισης, ενώ τη δεύτερη, ακολούθησαν οι υπόλοιποι 4 μάρτυρες υπεράσπισης και η απολογία των δύο κατηγορουμένων. Αποτέλεσμα της δίκης, αθώς ο ένας σύντροφος και ένοχος ο δεύτερος, με ποινή 4 χρόνια και 7 μήνες με εφέσιμη αναστολή 3 χρόνια. Οι κατηγορίες όλες που υπερίσχυαν είχαν πρώτα υποβιβαστεί σε πλημ- μελήματα. Το κλίμα και των δύο ημερών ήταν υπέρ των αντιφασιστών, παρόλο που οι μπάτσοι δεν άφηναν τους/ τις αλληλέγγυους/ες να μπουν στο φουαγιέ του δικαστη- ρίου και παράλληλα, γέμιζαν την αίθουσα με ασφαλίτες για να μην υπάρχουν ελεύθερες θέσεις για τους/τις συ- ντρόφους/ισσες. Οι κατασταλτικές δυνάμεις και οι τοπικές εφημερίδες της Ξάνθης, όπως η εφημερίδα «Εμπρός», βο- ήθησαν στο να διογκωθεί το αρνητικό κλίμα, κυκλοφορώ- ντας φυλλάδες τρομοϋστερίας και γεμίζοντας το δικαστι- κό μέγαρο Ξάνθης με αστυνομικές δυνάμεις και διμοιρίες, πάντα στο πλευρό των φασιστών.

Τις επόμενες χρονιές, η συμμετοχή των φασιστών στη γιορτή μίσους των Ιμίων, ξεφούσκωνε όλο και περισσό- τερο. Έτσι, τον Ιανουάριο του 2015, περίπου 40 φασίστες ήταν συγκεντρωμένοι στο Δημοτικό Κήπο, περιφρουρού- μενοι από 5 κλούβες και όλο το ασφαλιτομάτι Καβάλας και Δράμας. Βλέποντας ότι ήταν λίγοι γραφικοί δεν έκα- ναν την καθιερωμένη τους πορεία. Επέστρεψαν στα γρα- φεία τους, περίπου 200 μέτρα από το Αστυνομικό Τμήμα. Από εκεί οργανώθηκαν σε ομάδες και άρχισαν να περιφέ- ρονται επιδεικτικά στην πόλη. Μία από αυτές τις ομάδες συναντήθηκε τυχαία με αντιφασίστες/στρίες στο κέντρο της Καβάλας και προκαλώντας τους επιθετικά, υπήρξε συμπλοκή. Μέσα στα επόμενα λεπτά έγινε προσαγωγή 2 ατόμων, άσχετων με το συμβάν και σε διαφορετικό σημείο.

Με αφορμή το παραπάνω περιστατικό, φασίστες και μπάτσοι οργανώθηκαν και κινήθηκαν συντονισμένα με σκοπό να επιτεθούν στα άτομα που ήδη γνώριζαν πως ήταν συγκεντρωμένα στην Κατάληψη Βύρωνος 3. Φασί- στες προσέγγισαν την Κατάληψη ως δόλωμα, με πέτρες και καδρόνια και όταν η περιφρούρηση τους απώθησε, κρύφτηκαν πίσω από τους μπάτσους. Ακολούθησε μάχη σώμα με σώμα ανάμεσα σε μπάτσους και συγκεντρωμέ- νους αντιφασίστες/στρίες. Μην μπορώντας να τα βγά- λουν πέρα και αρνούμενοι να δεχτούν την ήττα τους, οι αστυνομικές δυνάμεις πέταξαν κρότου λάμψης μέσα σε πυκνοκατοικημένη περιοχή. Υποχωρώντας, περικύκλω- σαν την Κατάληψη 4 διμοιρίες ΜΑΤ υπό την καθοδήγηση του Διευθυντή Ασφαλείας Καβάλας, ο οποίος έβριζε και

προκαλούσε κάνοντας κωλοδάχτυλα στους αντιφασίστες/ στρίες.

Το 2017, μετά και την επίσημη διάλυση της πατριωτι- κής κίνησης, αυτοί που παρέλαβαν τη σκυτάλη στην πόλη μας δεν θα ήταν άλλοι από τα κατακάθια της πατριωτικής. Αυτοαποκαλέστηκαν φοίνικες, εγωπαθείς και με περίσσιο ζήλο ανέλαβαν τη συνέχιση του ρατσιστικού παραληρή- ματος. Μέλη απ' όλες τις παρακρατικές ομάδες, (Π.Κ, Χ.Α, Α.Μ.Ε και ανένταχτοι εθνικιστές), προσπάθησαν να ανα- γεννηθούν από τις στάχτες τους.

Είναι αυτοί που το καλοκαίρι του 2016 μοιράζανε προκη- ρύξεις μίσους και ισλαμοφοβίας, εναντίον των προσφύγων που θα μεταφέρονταν στο στρατόπεδο Ασημακοπούλου. Στις προκηρύξεις αυτές, παρουσιαζόμενοι ως δήθεν αγα- νακτισμένοι κάτοικοι, παρομοίαζαν τις οικογένειες των προσφύγων με σκουπίδια που θα μολύνουν την περιοχή τους. Φυσικά, η στάση των προσφύγων και η αλληλεγγύη που έδειξε μεγάλο κομμάτι της τοπικής κοινωνίας ήταν η καλύτερη απάντηση τόσο στους ανεγκέφαλους φασίστες, όσο και στην ίδια τη δήμαρχο Καβάλας, που δεν δίστασε να υιοθετήσει τις ακροδεξιές αυτές ρητορείες.

Είναι αυτοί που το περασμένο καλοκαίρι, ως ενοικιαζό- μενοι μπράβοι του εφοπλιστή Λαυρεντιάδη, επιτέθηκαν στους απολυμένους εργαζόμενους της ΒΦΛ κατά τη διάρ- κεια των αγωνιστικών τους κινητοποιήσεων στο λιμάνι της πόλης. Μια πράξη που απέδειξε για άλλη μια φορά πως τα αφεντικά χρησιμοποιούν και θα χρησιμοποιούν τους φα- σίστες για να χτυπήσουν τους αγώνες των εργαζομένων. Άλλωστε, ανέκαθεν τα αφεντικά έψαχναν την λύση, για να έχουν φθηνό, χειραγωγήσιμο και ντοπαρισμένο με έθνος και φυλή, εργατικό δυναμικό. Και αυτή δεν ήταν άλλη από την αξιοποίηση φασιστικών πρακτικών.

Είναι αυτοί που χτυπούσαν επανειλημμένα μέχρι και πρόσφατα ανήλικους μαθητές, μετανάστες και μη, μέσα και έξω από σχολεία και στο κέντρο της πόλης, υπό την επίβλεψη και κάλυψη τόσο των μπάτσων όσο και του δι- ευθυντή ενός από τα σχολεία. Γεγονότα που μας αποδει- κνούν ότι στόχος τους είναι να επιβάλλουν τις ιδέες και το μίσος τους, μέσω της βίας και του φόβου, όπως ακριβώς προσπάθησαν και οι χρυσαυγίτες με την τραμπούκικη επί- θεση σε δημοτικό σχολείο του Περάματος ή τα μέλη της Πατριωτικής κίνησης Ωραιοκαστρου σε σχολείο της περι- οχής.

Είναι οι ίδιοι που τον Μάιο του 2015 κατέστρεψαν όχη- μα αντιφασίστριας (συντρόφου και μάρτυρα υπεράσπισης του ενός εκ των δύο στοχοποιημένων αντιφασιστών) και δεν δίστασαν να τραβήξουν όπλο απέναντι σε συντρόφισ- σα. Περιστατικό που διαδραματίστηκε μπροστά σε δεκά-δες πολίτες, ωστόσο για άλλη μια φορά οι παρακρατικοί φασίστες είχαν την προστασία των μπάτσων.

Στις 29/1/2017, στις 11:00, οι νεοναζί ΦΟΙΝΙΞ, καλού- σαν σε συγκέντρωση στην πλατεία Νικοτσάρα, μπροστά στις Καμάρες. Σε αυτή συμμετείχαν περίπου 50 άτομα από πατριωτικές κινήσεις και οργανώσεις από όλη την Βόρεια Ελλάδα, όπως η Πατριωτική Κίνηση Ωραιοκαστρου, ο Ιερός Λόχος Θεσσαλονίκης, η Άλκιμος Νεολαία, η Εθνι- κιστική Νεολαία Θεσσαλονίκης και η Ορθόδοξη Κίνηση Αλεξανδρούπολης.

Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις από Καβάλα αλλά και όμορους νομούς, ακόμα και από την Θεσσαλονίκη, βρί- σκονταν από το προηγούμενο βράδυ στην πόλη. Όπως ήταν φυσικό, οι μπάτσοι φυλούσαν τα γραφεία των φασι- στών και έκαναν περιπολίες γύρω από την κατάληψη Βύ

► ρωνος 3. Νωρίς το πρωί της Κυριακής, 30 αντιφασίστες/στριες, προσέγγισαν το σημείο που καλούσαν οι φασίστες και προσπάθησαν να καταλάβουν το χώρο. Στις Καμάρες, υπήρχαν ήδη διμοιρίες και ασφαλητομάνι, οι οποίοι στην θέα και μόνο των συντρόφων/ισσών, τους επιτέθηκαν προκλητικά και τους απώθησαν από τον χώρο. Οι αντιφασίστες/στριες αποχώρησαν συντονισμένα επιστρέφοντας στην κατάληψη, ενώ οι μπάτσοι τους ακολουθούσαν. Τα σκυλιά του κράτους προσπάθησαν να προσεγγίσουν την κατάληψη, αλλά για κακή τους τύχη ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος εκεί τους απομάκρυνε με τον τρόπο που τους αναλογούσε.

Γύρω στις 10:00, οι αντιφασίστες/στριες που είχαν προσυγκεντρωθεί στην κατάληψη, προχώρησαν με πορεία προς την πλατεία Καπνεργάτη. Εκεί αντίκρισαν πολλές διμοιρίες (δέκα στον αριθμό), που ήταν ήδη παρατεταγμένες και είχαν κόψει την πόλη κυριολεκτικά στα δύο, ενώ οι υπόλοιπες αστυνομικές δυνάμεις και διμοιρίες (τουλάχιστον άλλες τρεις), ενίσχυαν την περιφρούρηση της φασιστικής φιέστας. Κεντρικοί δρόμοι, στενά, όπως και τα γραφεία των φασιστών ήταν αποκλεισμένα με κλούβες και δυνάμεις καταστολής. Παρ' όλα αυτά περίπου 200 αντιφασίστες/στριες αφήφησαν την αστυνομοκρατία και παρέμειναν στην συγκέντρωση μέχρι να περάσει η πορεία των φασιστών από κοντινό σημείο.

Όταν, οι φασίστες έφτασαν στην Ομόνοια πάνω από την πλατεία Καπνεργάτη πέταξαν προκλητικά (μπροστά στις διμοιρίες) φωτοβολίδες. Επιπλέον, προσπάθησαν (και καλά) να περάσουν τον αστυνομικό κλοιό, με σκοπό να πλησιάσουν την αντιφασιστική συγκέντρωση. Η αντίδραση των μπάτσων ήταν μόνο αγκαλιές και χαλαρές παραινήσεις, σε αντίθεση με τη στάση των ιδίων προς τους/τις αντιφασίστες/στριες που από την αρχή ήταν προκλητική και βίαιη. Την ίδια στιγμή οι σύντροφοι/ισσες, από τον κάτω δρόμο φώναζαν συνθήματα και απαντούσαν στις προκλήσεις τόσο των μπάτσων όσο και των φασιστών. Στην ιδέα και μόνο προσέγγισης ομάδας αντιφασιστών/στριών προς τους φασίστες, οι 10 διμοιρίες επιδίωκαν να περικυκλώσουν το σώμα των συγκεντρωμένων, δείχνοντας ξεκάθαρα τη συνεργασία τους με τους φασίστες.

Με την αποχώρηση των ασπόνδυλων από το σημείο της αντισυγκέντρωσης, οι σύντροφοι/ισσες, ανασυντάχθηκαν και ξεκίνησαν δυναμική πορεία προς την κατάληψη, με όλες σχεδόν τις αστυνομικές δυνάμεις να τους ακολουθούν. Πλησιάζοντας στη Βύρωνος, κομμάτι της πορείας, προσπαθεί να προσεγγίσει το δρόμο που οδηγεί στα γραφεία των φασιστών. Πραγματοποιούνται συγκρούσεις με τα Ματ και μία σύλληψη συντρόφου, η οποία μετά από κά-

ποιες ώρες αλλάζει σε προσαγωγή. Ο κόσμος αντιστέκεται και μετά από λίγο επιστρέφει στην κατάληψη, με τους μπάτσους να τρέχουν με μένος από πίσω τους κάνοντας χρήση δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου λάμψης, ακόμη και στον προαύλιο χώρο του σπιτιού. Ωστόσο, οι αντιφασίστες/στριες, απαντάνε δυναμικά, περιφρουρώντας το χώρο της κατάληψης και μετά από λίγα λεπτά καταφέρνουν να διώξουν τους μπάτσους.

Την Τετάρτη 22/03/2017 σύντροφος δέχεται επίθεση από τους φασίστες των Φοίνιξ, Ανδρέα Ρηγούλη και Τριαντάφυλλο Αλεξανδρίδη, μέσα σε τοπικό ταχυφαγείο της Καβάλας, όπου εργάζονταν ως ντελιβεράς, μπροστά στα μάτια των ιδιοκτητριών. Οι φασίστες τον χτύπησαν προφανώς με κάποιο αντικείμενο, το οποίο του προξένησε κάταγμα στο αριστερό ζυγωματικό, στο ύψος του ιγμορείου και κάτω από το μάτι. Η επέμβαση της ιδιοκτήτριας εμπόδισε όσο μπορούσε τους φασίστες, που σύντομα εγκατέλειψαν τον χώρο ανενόχλητοι, παίρνοντας μαζί και το κινητό τηλέφωνο του συντρόφου. Είναι άξιο αναφοράς πως η ιδιοκτήτρια θέλησε να κινηθεί νομικά απέναντι στους δύο δολοφόνους, και αντιμετώπισε την εμφανή άρνηση της τοπικής αστυνομίας για την ολοκλήρωση της αυτόφωρης διαδικασίας. Αντί αυτού, αρκέστηκαν στο γεγονός να τρομοκρατήσουν τους μηνυτές, λέγοντάς τους πως θα μπλέξουν, πως όλο αυτό δεν θα οδηγήσει πουθενά και πως «κάτι θα έκανε και αυτός, δεν μπορεί».

Μάλιστα εύλογα ερωτήματα προξενεί και η αδιαφορία του γυμναστικού συλλόγου Καβάλας, Fight Gym, όπου προπονούνται οι συγκεκριμένοι δύο φασίστες. Άραγε τα αθλητικά σωματεία και οι ομοσπονδίες, γνωρίζουν ότι οι αθλητές που προπονούνται καθημερινά σε επαγγελματικό επίπεδο, ξυλοκοπούν κάθε τρεις και λίγο ανήλικους μαθητές σε σχολεία και πλατείες; Κατά πόσο εγκρίνουν τις επιθέσεις σε γυναίκες και σε εργασιακούς χώρους;

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, μια ημέρα μετά την επίθεση που δέχτηκε ο σύντροφος στον χώρο εργασίας του, την Πέμπτη 23/3/2017, είχε δικαστήριο στοχοποιημένος σύντροφος για ηθική αυτουργία, σε μια ακόμη γελοία μήνυση φασιστών της πατριωτικής κίνησης, με στημένο κατηγορητήριο. Στη δικαστική αίθουσα πέραν της παρουσίας της διαλυμένης πατριωτικής κίνησης, το παρόν έδωσαν και το παρακρατικό δίδυμο Ρηγούλη-Αλεξανδρίδη, πίνοντας το καφεδάκι τους παρέα με τους μπάτσους και τα υπόλοιπα ασπόνδυλα, ενώ το προηγούμενο βράδυ στο νοσοκομείο, στην κατάθεση του συντρόφου, δόθηκαν ξεκάθαρα τα ονοματεπώνυμά τους.

Εξημερώματα της 30ης Μαρτίου 2017 φασίστες έσπασαν την πρόσωση του μνημείου των Εβραίων. Φυσικά δεν

είναι η πρώτη φορά που το μνημείο γίνεται στόχος. Και στο παρελθόν έχει βαφτεί με μπογιές, όπως επίσης έχουν γραφτεί αντισημιτικά συνθήματα σε κεντρικά σημεία της πόλης. Γι' αυτά δεν έχει στοχοποιηθεί, δεν έχει ανακριθεί και δεν έχει καταγγελθεί κανένας. Στο σημείο αυτό πρέπει να θυμηθούμε τα γεγονότα που συνέβησαν το Μάιο του 2015. Τότε τα αποκαλυπτήρια του μνημείου αναβλήθηκαν, με απόφαση της Δημάρχου, η οποία προφασίστηκε «αισθητικούς» λόγους. Η πραγματικότητα όμως ήταν ότι δημοτικοί σύμβουλοι ενοχλούνταν από το άστρο του Δαβίδ που είναι εβραϊκό σύμβολο (βλέπε Γραμμένο, Αγανικόλα και λοιπούς ακροδεξιούς θύλακες δημοτικού συμβουλίου). Βέβαια, μετά από τη γενική κατακραυγή αναγκάστηκαν να τα μαζέψουν και να πάνε ως γλάστρες στην τελετή. Άρα, μια δημοτική αρχή που διαχέει τόσο αντισημιτικό μίσος, είναι φυσικό να έχει και ένα φασιστικό παρακράτος να εκτελεί το έργο.

Φυσικά, το παρακράτος δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς τη βοήθεια της κρατικής μηχανής. Όλα αυτά τα χρόνια οι αστυνομικές αρχές άλλοτε έμμεσα και άλλοτε άμεσα υποβοηθούν ξεκάθαρα τη δράση τους, είτε μη εκτελώντας τα υπηρεσιακά τους καθήκοντα είτε στήνοντας ψευδή κατηγορητήρια και μηνύσεις με τους εθνικιστές ενάντια σε αντιφασίστες. Και γιατί να μην το κάνουν, αφού και οι ίδιοι στην πλειοψηφία τους συμμερίζονται και υιοθετούν τις ιδεολογικές πεποιθήσεις των φασιστών;

Άλλωστε, στο όνομα της εθνικής ενότητας, ο ρόλος τους είναι να καταστείλουν οποιαδήποτε μορφή αγώνα και αντίστασης. Οι αγνοί αυτοί πατριώτες που βάζουν πάνω από όλα την πατρίδα, διαπρέπουν στα κυκλώματα της νύχτας και σε συμμορίες με όπλα. Ο πόλεμος ενάντια στον φασισμό είναι, ήταν και θα είναι ο πόλεμος της εργατικής τάξης ενάντια στην δικτατορία του κεφαλαίου. Οι φασίστες ήταν, είναι και θα είναι το μακρύ χέρι του ελληνικού κράτους-μαφία.

Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, πάντα θα προσπαθούν να αποδυναμώσουν την οποιαδήποτε μορφή αντιφασιστικής δράσης, είτε εξισώνοντας τους εργατικούς αγώνες και τις αντιφασιστικές δράσεις με την δράση των ταγμάτων εφόδων, είτε παίρνοντας ξεκάθαρα την θέση των φασιστών. Πλέον, όλοι όμως ξέρουν πως το άκρο στο μαχαίρι είναι ένα και αυτό είναι το ακροδεξιό.

Ο αντιφασισμός είναι κοινωνική υπόθεση, είναι υπόθεση όλων!

■/ **Αυτόνομο στέκι Καβάλας,
Κατάληψη Βύρωνος**

■ Να μπούμε στα άδεια σπίτια

Ανομία, άδεια μπουκάλια μπύρας, λίγο πετρέλαιο και κείμενα αντιεξουσιαστών. Ενδείξεις περιθωρίου. Αρκούν. Συνθέτουν το μιντιακό κάδρο της καταστολής των καταλήψεων. Αλλά μέσα στις γειτονιές των «σπιτιών» μας, τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι.

Τον τελευταίο μήνα είδαμε να εκτυλίσσεται ακόμη ένα κατασταλτικό επεισόδιο ενάντια στις καταλήψεις. Για ακόμη μία φορά εκκενώθηκαν καταλήψεις, πολιτικές ή μη, σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας, που προς στιγμή τουλάχιστον φαίνεται να έχουν «κοπάσει». Βέβαια, ο πόλεμος ενάντια στις καταλήψεις έχει και παρελθόν και μέλλον. Παρελθόν από τις πολλές εκκενώσεις, όπως οι καταλήψεις στέγης προσφύγων και μεταναστών στη Θεσσαλονίκη το περασμένο καλοκαίρι, και μέλλον μετά τις απειλές και τους κλασικούς διαγωνισμούς που τις συνοδεύουν για πανεπιστημιακά κτήρια σε Βόλο (κατάληψη Τερμίτα) και Χανιά (κατάληψη Ρόζα Νέρα). Η εκκένωση της Βίλας Ζωγράφου, της κατάληψη μεταναστών και προσφύγων στην Αλκιβιάδου 31, η εισβολή στο στέκι του Αγρινίου, καταστροφές και εκκενώσεις χώρων που διέμεναν μετανάστες και πρόσφυγες σε νησιά και στη Θεσσαλονίκη μας καλούν να απαντήσουμε όπως μας αναλογεί.

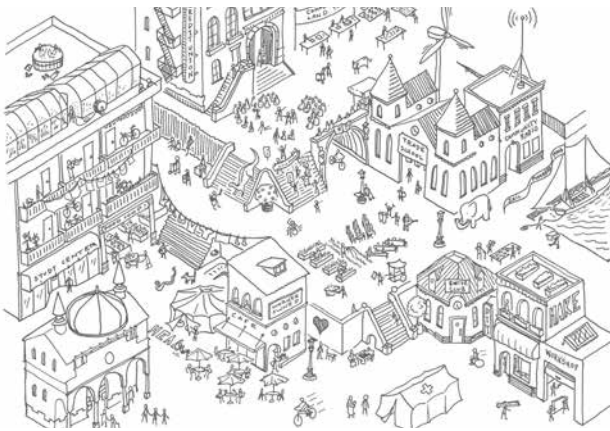
Για να κατανοήσουμε την καταστολή των καταλήψεων αλλά και τη σύνδεση του με την κρίση και τους πλειστηριασμούς θα ανατρέξουμε σε διάφορα ζητήματα που ανοίγει η λύση της κατάληψης για να στεγάσει τις επιθυμίες μας.

Τι είναι οι καταλήψεις;

Οι καταληψίες συνήθως επιλέγουν κτήρια εγκαταλελειμμένα, από το δημόσιο ή από ιδιώτες κληρονόμους και τα καταλαμβάνουν για λόγους πολιτικούς ή επιβίωσης (καταλήψεις στέγης). Από μόνη της αυτή η κίνηση δηλώνει πολλά. Δηλώνει ότι, δεν θα ζήσει ο καθένας μόνος του σε άθλιες συνθήκες με τα χρέη και τη μιζέρια να τον κυνηγούν, αλλά αντιλαμβανόμενος τα ζητήματα συλλογικά δρα σε αυτή την κατεύθυνση. Η επιβίωση ή η καλυτέρευση των όρων που ζούμε και αγωνιζόμαστε, παίρνει σάρκα και οστά, μέσα σε συγκεκριμένο χώρο με δομημένο τρόπο λειτουργίας.

Όσον αφορά τη λειτουργία, τα κτήρια τα διαχειρίζονται οι άνθρωποι που δρουν μέσα σε αυτά, λειτουργώντας οριζόντια, χωρίς αρχηγούς και ιεραρχία. Αντιλαμβανόμαστε δηλαδή σε καθημερινά ζητήματα που προκύπτουν τη σημα-

σία της συλλογικής δουλειάς που έρχεται σε αντιπαράθεση με ό,τι ξέρουμε για την επίλυση των προβλημάτων μας από τους «από πάνω», και κάνουμε τη θεωρία πράξη ζώντας οριζόντια και χωρίς ιεραρχία, όχι σε ένα αφηρημένο μέλλον, αλλά στο δύσκολο παρόν.

Γιατί το κράτος μάχεται να τις πάρει;

Το κράτος, μέσω της καταστολής συμπεριφέρεται με επεκτατικούς όρους. Κάθε χώρος που το κράτος θεωρεί ότι δεν του ανήκει, ακόμη και ο δημόσιος όπως για παράδειγμα σε διαδηλώσεις, επιχειρείται με βία να παρθεί πίσω από τον κόσμο που βρίσκεται σε αυτόν.

Οι λόγοι που συμβαίνει αυτό είναι πολλαπλοί. Αφενός, λόγω της διάδρασης των καταληψιών με την εκάστοτε γειτονιά, σε δύο άξονες. Ο πρώτος άξονας αφορά στην καθημερινότητα των γειτόνων. Εδώ έρχονται η κρίση, οι πλειστηριασμοί, οι ακονισμένοι κόφτες της ΔΕΗ, οι τιμές στα σούπερ μάρκετ και ακόμη πολλά καθημερινά προβλήματα. Οι καταλήψεις δείχνουν έναν νέο δρόμο που πολλοί άνθρωποι αδυνατούσαν μέχρι πρότινος να σκεφτούν. Δηλαδή, να καταλάβουμε σπίτια, να μην πληρώνουμε ρεύμα και νερό, να απαλλοτριώνουμε προϊόντα από τα σούπερ μάρκετ, να ζούμε με αλληλεγγύη και να ξεπεράσουμε συλλογικά τα ζητήματα αναγκών, πολιτικών και καθημερινών. Ο δεύτερος άξονας είναι αυτός της κοινότητας αγώνα. Δηλαδή μία κατάληψη αλλάζει σημαντικά τους συσχετισμούς δυνάμεων σε μία γειτονιά. Δημιουργεί κλίμα και καταστάσεις σε κατευθύνσεις αγώνα. Ο κίνδυνος για δημιουργία γειτονιών εχθρικών προς το κράτος, ή τα συμφέροντα των αφεντικών,

δημιουργεί αλυσιδωτές αντιδράσεις όσον αφορά και τις κοινότητες αγώνα αλλά και το αντίπαλο στρατόπεδο αυτών. Η γενίκευση τέτοιων πρακτικών στον αστικό ιστό, θα δημιουργούσε άγνωστες συνέπειες για το καθεστώς. Αυτό υπολογίζεται ψηλά στη λίστα των κατασταλτικών επιλογών του κράτους.

Αφετέρου, η κατάληψη ενοχλεί και μπαίνει εμπόδιο στα σχέδια κράτους, αφεντικών ή παρακράτους (με παραδείγματα όπως η Βίλα Αμαλίας και ο ρόλος της στον αντιφασιστικό αγώνα περίξ της πλατείας Αγίου Παντελεήμονα ή πιο περίπλοκα οι επιθέσεις στην κατάληψη της Στρόυγκας που επιβάλλουν ουσιαστικά τα συμφέροντα Μελισσανίδη). Υπάρχει δηλαδή μία εστία αγώνα που δημιουργεί ή συντηρεί συνθήκες αρνητικές για τα πλάνα των «από πάνω» και πρέπει να εξαλειφθεί, πολλές φορές με ανυπολόγιστο κόστος για το καθεστώς.

Πώς απαντάμε πριν καν μας ρωτήσουν;

Ως κομμάτια της κοινωνίας που θέλουμε να ζούμε συλλογικά και με συντροφικούς όρους, είναι μέλημα μας να δημιουργούμε και στιγμές και κοινότητες αγώνα σε όσα περισσότερα πεδία του δημόσιου λόγου και χώρου μπορούμε. Οι καταλήψεις συμβάλουν σίγουρα σε αυτόν τον σκοπό, δημιουργώντας μία νέα συνθήκη για τη γειτονιά που δείχνει τον δρόμο μας. Αυτό, θα πρέπει να κρατά τα μέλη της κοινότητας, είτε αυτοί είναι γείτονες, αγωνιστές, μετανάστες, αναρχικοί καθώς και τους ίδιους τους καταληψίες σε εγρήγορση ως προς την αποτροπή της επιχείρησης των μπάτσων. Μία δυνατή κοινότητα αγώνα γύρω από ένα κατειλημμένο κτήριο είναι πιο δύσκολο να χτυπηθεί από μία κοινότητα χωρίς μεγάλη δυναμική. Παρόλα αυτά, επειδή το κράτος μπορεί να θεωρήσει ότι έχει τη δύναμη να το κάνει, πρέπει εξαρχής να είμαστε έτοιμοι να αποτελέσουμε πολιτικό αλλά και υλικό κόστος στον αντίπαλο, μέσω των μετέπειτα δράσεων. Τέλος, επειδή οι κοινότητες, μπορούν να μεταναστεύουν, μέλημα μας να είναι η εύρεση νέων κτηρίων δομών, εάν δεν μπορούμε να επανακαταλάβουμε τις παλιές, ώστε να δημιουργήσουμε ισχυρούς δεσμούς αγώνα. Να γίνει κατανοητό ότι όποια κατάληψη καταστέλλεται θα γίνεται με κόστος, ή δεν θα γίνεται καθόλου.

■/ **καρόσι**

Barricada, κατάληψη στέγης

Στις 14 Μάη καταλάβαμε το εγκαταλελειμμένο κτήριο επί της οδού 28ης Οκτωβρίου 81 στη Λάρισα. Είμαστε φοιτήτριες/ες, άστεγες/οι, άνεργες/οι και εκμεταλλεζόμενοι μιας κοινωνίας προνομίων με ελάχιστες ευκαιρίες για επιβίωση. Προερχόμαστε από τα κάτω, μέλη του ευρύτερου αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου.

Το σπίτι ανήκε σε μια οικογένεια για την οποία πολλοί στην πόλη και όλοι στην γειτονιά γνωρίζουν την ιστορία της. Πριν 5 χρόνια η ιδιοκτήτρια πέθανε μόνη στο σπίτι της και για ένα μήνα δεν την αναζήτησε κανείς παρά μόνο η γειτονιά που κινητοποιήθηκε ύστερα από τη μυρωδιά της σήψης.

Στις 27 Μάη από τις 6:30 π.μ. αποκλείστηκε η γειτονιά, από 2 διμοιρίες των ΜΑΤ, 2 ομάδες ΟΠΚΕ, κάμποσες μηχανές της ομάδας ΔΙΑΣ και τουλάχιστον 10 ασφαλίτες παρέα με την δικαστικό κλητήρα. Αμέσως επέλεξαν την εισβολή, σπάζοντας ένα παράθυρο την ώρα που δυο σύντροφοι αντιστέκονταν. Μετά από 4 ώρες κράτησης, και αφού τους ενημέρωσαν πως η φερόμενη ως κληρονόμος έχει αποσύρει την μήνυση, αφέθηκαν ελεύθεροι συναντώντας τον αλληλέγγυο κόσμο που τους περιμένε και τους υποδέχτηκε με συνθήματα.

Από την πρώτη στιγμή εμείς, προσπαθήσαμε να βρούμε τους 11 κληρονόμους που μέχρι τώρα δεν είχε κάνει κανείς τους αποδοχή. Ο λόγος ήταν ότι θέλαμε να τους ενημερώσουμε πως εμείς δεν επιδιώκουμε σε καμία περίπτωση να πάρουμε την ιδιοκτησία του σπιτιού, αλλά να οικειοποιηθούμε το σπίτι ώστε να καλύψουμε τις βασικές μας ανάγκες.

Από την πρώτη στιγμή όλη η γειτονιά μας καλοδέχτηκε και είναι μάρτυρες για το τι είδους άνθρωποι είμαστε.

Από την πρώτη στιγμή μπάτσοι, εισαγγελείς, ασφαλίτες σκύλιασαν και κίνησαν διαδικα-

σίες.

Τους θυμίζουμε ότι η κατάληψη του ΙΚΑ που εκκενώθηκε και γκρεμίστηκε δεν αξιοποιήθηκε ποτέ εδώ και 10 χρόνια. Τους θυμίζουμε ότι η πρώτη κατάληψη Ντουγγού επί της Οικονόμου εξ Οικονόμου και Ασκληπιού γωνία που εκκενώθηκε βίαια, δεν αξιοποιήθηκε ποτέ. Τα προσχήματα της νομιμότητας και της «ηθικής» της ιδιοκτησίας προβάλλονται γιατί στην πραγματικότητα οι καταλήψεις αποτελούν εστίες αντίστασης, κοινοτικής ζωής και ελευθερίας. Και τι θα κάνανε αν ο κόσμος έπαιρνε τη ζωή στα χέρια του, και αρνούταν να πληρώσει τα χαράτσια και τα ρεύματα, αν άρχιζε να ζει συλλογικά αντί να τρώγεται μεταξύ του;

Τους θυμίζουμε ακόμα πως δεν κάναμε πίσω και δεν φοβηθήκαμε, αλλά μέσα σε ενάμισι χρόνο ανοίξαμε 3 καταλήψεις, οργανώσαμε πορείες αντίστασης και αλληλεγγύης, συμμετείχαμε σε απεργίες, κάναμε αποκλεισμούς μαγαζιών ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, κινητοποιηθήκαμε για επανασυνδέσεις ρεύματος και νερού, οργανώσαμε συναυλίες, εκδηλώσεις, πολιτικά καφενεία, και συλλογικές κουζίνες, σταθήκαμε δίπλα στους πρόσφυγες, τους φιλοξενήσαμε στα σπίτια μας και στις καταλήψεις μας και ποτέ δεν σταματήσαμε να αγωνιζόμαστε. Και όλα αυτά χωρίς κανένα δικό μας κέρδος, χωρίς καμία διάθεση για ψήφους, χωρίς κανένα έλεγχο ή άδεια από το κράτος. Μόνο μέσα από την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και τη συλλογική αντίσταση. Στεκόμαστε αλληλέγγυες/οι σε όλα τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και τις καταλήψεις που δέχονται καταστολή και απειλούνται με εκκένωση.

Ραντεβού στα άδεια σπίτια

■/ **κατάληψη στέγης Barricada, κατάληψη αντιδραστήριο, κατάληψη Ντουγγού**
<https://ntougrou.squat.gr/>
<http://antidrastririo.espivblogs.net/>

Βαρδής Τσουρής

μια αναρχική κατάφαση στη ζωή, μια μεθοδολογία ενάντια στον θάνατο

Αρχές του Μάη, έφυγε ο Βαρδής. Αμέτρητα τα λόγια εκτίμησης και οδύνης που συνόδευσαν τον θάνατό του, οι μνήμες όσων χάρηκαν τη συμμετοχή του στους κοινωνικούς αγώνες και τη φιλία του.

Και νά λοιπόν, άλλο ένα παράδοξο. Η απώλεια είναι η διαρκής παρουσία. Η συλλογική μνήμη που αναδύεται από το φευγικό του Βαρδή Τσουρή θυμίζει τα προσωπικά παράδοξα, αυτά που αγαπούσε ο ίδιος να ερμηνεύει ως μία ακόμα αναρχική μέθοδο ενάντια στις εξουσίες του θανάτου. Η απώλεια σου, Βαρδή, θα είναι στο εξής για την Κρήτη ένας συνεχής διάλογος με τα δύσκολα ερωτήματα και τις προοπτικές που πρότεινε η συνεισφορά σου, μια ανεπανάληπτη και αναντικατάστατη «δουλειά μυρμηγκιού»: στα χωριά και στη διάχυση των λαϊκών συνελεύσεων, στις πρωτοβουλίες γειτονιάς, στην ταξική πάλη και τους αγροτικούς αγώνες, από την ανυποχώρητη, μέχρι τη νίκη, απεργία πείνας στο κελί, σε μια διαδρομή ζωής που άλλαζε ψάχνο-ντας διαρκώς έναν κριτικό λόγο για την αναρχία, τη ζωή, την ελευθερία, την αλληλοβοήθεια και την ισότητα.

«Ο χρόνος ποτέ δεν μας αφορούσε...», έτσι θα κλείσει ο Ραούλ Βανεγκέμ τον αποχαιρετισμό του στον Βαρδή. Σε μια επίκληση της μνήμης λοιπόν: ένα ζωηρό βήμα, ένα ανυπότακτο πνεύμα γαλουχημένο τόσο από τη ζωή στα όρη, όσο και από την απρόβλεπτη και περιπετειώδη καθημερινότητα στα στενά των μεταπολεμικών γειτονιών των Χανίων, η αγάπη για τα βιβλία και οι συλλογικές αναζητήσεις της νεολαίας στα τέλη της δεκαετίας του '60. Θα βρεθεί και αυτός ανάμεσα στα πρώτα αγκάθια που βυθίζονται στη γκριζα καρδιά μιας σιωπηλής πρωτεύουσας, στη δικτατορία. Στις πρώτες δημόσιες δράσεις των μικρών ομάδων «που τσιγκλάνε τα πρόβατα» της πόλης, και ύστερα χάνονται από τα μάτια των μπάτσων. Ανάμεσα σε όλα τα ρεύματα της αμφισβήτησης εκείνων των ανθρώπων που ξεγέρθηκαν ενάντια στη χούντα, κάποιοι από αυτούς θα επιλέξουν την εξουσία. Ο Βαρδής θα υπερασπιστεί την αναρχία, ήδη από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου.

«Ούτε να με κυβερνούν θέλω, ούτε να κυβερνώ». Η ρήση του Ηρόδοτου θα γίνει μία από τις πρώτες αφίσες της αναρχικής ομάδας Χανίων στα τέλη της δεκαετίας του '70. Τα πρώτα αντιεξουσιαστικά κείμενα της μεταπολίτευσης ενάντια στον εθνικισμό, ενάντια στις παρελάσεις, για την κατάργηση των φυλακών, για την ορατότητα και την υποστήριξη όσων δεν ακολουθούν την ετερόφυλη επιθυμία. Επίσης, τα πρώτα κείμενα ενάντια στον ολοκληρωτισμό των σταλινικών καθεστώτων, τα πρώτα κείμενα για το ελευθεριακό κίνημα και οι διαρκείς διώξεις. Την ίδια δύσκολη εποχή, οι ενέ-

δρες από τα «σταγονίδια» και ο τρόπος του Βαρδή να τους τρέπει σε φυγή. Πιο ύστερα, οι αγώνες ενάντια στις βάσεις και τον милитарισμό. Εκεί ο Τσουρής θα αναγκάσει πολλούς να αναλάβουν σοβαρά πλέον τη μέριμνα για μια οριζόντια οργάνωση του κινήματος, όπως και τη διάχυση ενός λόγου ενάντια σε όλους τους στρατούς, ενάντια στον ελληνικό καπιταλισμό και τις γεωπολιτικές του στρατηγικές. Ακολουθεί η νικηφόρα απεργία πείνας και η πανελλαδική κινητοποίηση που προκάλεσε στις αρχές της δεκαετίας του '90, όταν η καταστολή επιχείρησε να γονατίσει το κίνημα στο όνομά του. Την ίδια περίοδο, οι πρώτοι κοινοί αγώνες μαζί με τους μετανάστες, για τη ζωή και τα δικαιώματά τους και τη συμμετοχή των «χωρίς χαρτιά» στα εργατικά σωματεία, έπειτα το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι των Χανίων, οι αγώνες για να μην γίνει η γαυδοπούλα στρατιωτική πλατφόρμα, η κατάληψη Rosa Nera, οι αγώνες στα χωριά ενάντια στον «πράσινο» καπιταλισμό.

Οι άνθρωποι στα Χανιά, που πενθούν και στοχάζονται τη μνήμη ενός ανθρώπου που αγωνίστηκε με ανιδιοτέλεια, θυμούνται, αυτές τις μέρες, τις ιστορίες από τις αμέτρητες διώξεις 40 χρόνων, για πράγματα που σήμερα χαϊρόμαστε ως αυτονόητα και για αυτά που χάνουμε πάλι. Αναστοχάζονται επίσης τον αγώνα του για την καταστροφή της βαρβαρότητας, για τη δυνατότητα της αταξικής κοινωνίας και του διαρκώς εξεγερμένου ατόμου. Θυμούνται τον Βαρδή στις χαρές της ζωής, πότε στα βοσκοτόπια των ορεσίβιων και στα ριζικά τραγούδια, στα λαϊκά καφενεία και τα στέκια των μεταναστών εργατών, στις περιβαλλοντικές και τις εργατικές κινητοποιήσεις, στα γλέντια και τις συγκρούσεις των εξεγέρσεων, σε κάθε διεκδίκηση των καταπιεσμένων και των μειονοτήτων για την ελευθερία.

Το φευγικό του Βαρδή, ας το παραδεχτούμε, είναι το τέλος μιας εποχής. Ο Βαρδής Τσουρής ήταν πασίγνωστος στον τόπο του, ως Αναρχικός. Πασίγνωστος κυριολεκτικά, καθώς δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε πως μέχρι και μόλις πριν από δεκαπέντε χρόνια τον ήξεραν όλοι στα Χανιά, από τους υπέργηρους μέχρι τα λυκειόπαιδα. Τι ήταν αυτό που έκανε τον ίδιο τόσο αναγνωρίσιμο, και τις αναρχικές του ιδέες και μεθόδους τόσο σεβαστές, παρά το προωθημένο του λόγου και της δράσης του; Οι αλληπάλληλες διώξεις εναντίον του στο όνομα των δικαίων αγώνων, η ασυμβίβαστη στάση του απέναντι στους διώκτες, η πανθομολογούμενη κινηματική του οργανωτική ευφυΐα, ίσως ακόμα περισσότερο η απaráμιλλη κοινωνικότητά του, δίχως το παραμικρό εργαλειακό στρογγύλεμα σχετικά με τα πιστεύω του. Ας ειπωθεί ξανά, προφανώς και όσοι δρούμε στο όνομα μιας

ελευθεριακής προοπτικής, βρήκαμε έναν δρόμο στρωμένο από αυτόν τον άνθρωπο. Στο μέλλον, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι της Κρήτης θα έχουν να επιλέξουν ανάμεσα στην παραταξιακή περιχαράκωση ή στη διάχυση της αναρχικής του μεθόδου: της από κοινού συλλογικής και οριζόντιας συνδιαμόρφωσης των «πολυάριθμων αγωνιστών της βάσης, που δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους, και που τους χωρίζουν τα πάντα με τις τυπικές και άτυπες ηγεσίες τους», όπως έλεγε ο Βαρδής.

Για τη συνεχή και αδιάλειπτη συνεισφορά του στο κίνημα, μέχρι τις τελευταίες του μέρες. Για τη συνέχιση αυτής της πρόκλησης, για την αντιεξουσιαστική και αντιεθνικιστική «ενότητα στη βάση» για την οποία αγωνίστηκε, βασανίστηκε και τελικά αναγνωρίστηκε. Τόσο από τους συντρόφους που αφοσιώθηκαν στο κίνημα

όσο και από τους λαϊκούς ανθρώπους, τους αόρατους και τους καταπιεσμένους που εμπνεύστηκαν από την ελευθεριακή του «τεχνοτροπία» στον αναρχικό αγώνα και στη φιλία της καθημερινής ζωής.

**Ο Βαρδής Τσουρής θα είναι πάντα εδώ,
θα είναι παρών,
θα είναι μαζί μας.**

■/ Δυο σύντροφοι από την κατάληψη
Rosa Nera

Οι νέες «μεταρρυθμίσεις» στη λειτουργία και χρήση των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς, αποτελούν τη συνέχεια στην εφαρμογή δυσβάσταχτων μέτρων φτωχοποίησης από τη μεριά κράτους και κεφαλαίου, προς την κατεύθυνση της υποτιθέμενης οικονομικής ανάκαμψης και ανάπτυξης. Αυξημένες τιμές εισιτηρίων, τουρνικέ (από τις αρχές του 2016), ηλεκτρονικό εισιτήριο, μπάρες, κάμερες και θερμοθέτηση ειδικών μπάτσων-ελεγκτών

αλλά νομιμοποιώντας με «έξυπνο και απο-τελεσματικό» τρόπο την παρακολούθηση και επιτήρηση των καθημερινών μας μετακινήσεων. Η έκδοση της νέας προσωποποιημένης κάρτας απεριορίστων διαδρομών απαιτεί την κατάθεση σημαντικών προσωπικών στοιχείων (φωτογραφία, στοιχεία ταυτότητας, διεύθυνση) και η χρήση της συνδέεται με την καταγραφή της διαδρομής που ακολούθησε ο κάτοχός της: ένας ακόμα εκβιασμός προς τα κατώτερα κοινω-

Από την επιστράτευση 300 ασφαλιτών για την «εξάλειψη παραβατικών συμπεριφορών» στα ΜΜΜ, μέχρι τα δημοσιογραφικά κοράκια που μιλούν για «βανδαλισμούς, καταστροφές και βία», το καθεστώς επιχειρεί να διαχειριστεί με ποινικούς – κατασταλτικούς όρους μια αυθεντική έκφραση των καταπιεσμένων, στα πλαίσια της συστηματικής εκμετάλλευσης που υφίσταται. Σε αυτή τη λογική απονομηματοδότησης κινούνται και οι πιο πρόσφατες – και ομολογουμένως γελοίες – δηλώσεις του αξιότιμου κ. Υπουργού Σπίρτζη, περί εταιριών security και οικονομικών συμφερόντων που ευθύνονται για τους εν λόγω «βανδαλισμούς». Φυσικά, οι τακτικές κατασκευοφάντησης που χρησιμοποιεί η αστική προπαγάνδα, κάθε άλλο παρά άγνωστες είναι

μας: δικά τους τα κέρδη, δικά τους και τα ελλείμματα. Τους βεβαιώνουμε ότι η ταξική αλληλεγγύη, η κοινωνική αυτοοργάνωση και ευτενέργεια, είναι ένας ασύμμετρος εχθρός για το καθεστώς και τους μηχανισμούς του και ας πίνουν καφέδες οι ασφαλίτες επί 24 ώρες μέσα σε λεωφορεία και ΜΕΤΡΟ ή σε γειτονικές καφετέριες.

Τους γνωστοποιούμε ότι από τις 28/2 – 18/3 αφαιρέσαμε και καταστρέψαμε 149 καινούργια και 60 παλιά ακυρωτικά μηχανήματα στις κάτωθι γραμμές λεωφορείων και τρόλεϊ: 11, 4, 2, 15, 19, 17, 14, 054, 203, 209, 220, 221, 250, 608, 732, 224, 140, 037, 022, 046, 813, 815, 021, 060, 136, Α7, Β5, Α11, 421, 703, 700, Α10, 550, 416, Α5, 407, 230, 242, 112, 201, 101, 237, 824, 843, 871, καθώς επίσης και σε γραμμές τράμ. Επίσης,

Ανάληψη ευθύνης για το παναττικό σαμποτάζ σε ακυρωτικά μηχανήματα σε Μ.Μ.Μ.

σε όλους τους χώρους των ΜΜΜ, είναι ένα μικρό δείγμα γραφής των προσπαθειών του κράτους να επιβάλλει τον πλήρη έλεγχο της καθημερινότητάς μας και να προάγει τον κοινωνικό – ταξικό αποκλεισμό των αδυνάτων, των από τα κάτω, όσων δεν έχουμε ή δεν θέλουμε να πληρώσουμε εισιτήριο.

Πέραν των προσωπικών μας αναγκών, οι μετακινήσεις με τα ΜΜΜ για εμάς τους/ τις εργάτες / εργάτριες, άνεργους / άνεργες, φοιτητές / φοιτήτριες, συνιστούν μια επιβεβλημένη ανάγκη, μέσα στις χαοτικές αποστάσεις των πόλεων για τη μετακίνησή μας από και προς τους χώρους εργασίας, εκπαίδευσης, κατανάλωσης και διασκέδασης. Οι νέες απαγορεύσεις που ορθώνονται στα ΜΜΜ, κηρύττουν έναν καθημερινό πόλεμο ενάντια στην αλληλεγγύη που γεννιέται μεταξύ των επιβατών με την ανταλλαγή εισιτηρίων, ενώ παράλληλα διαιωνίζουν την αγωνία και το φόβο για τους ελεγκτές, τα πρόστιμα και τους τραμπουκισμούς τους. Τα νέα «άγρυπνα μάτια» των καμερών που εγκαθίστανται ακόμα και μέσα στους συρμούς των Μέσων Σταθερής Τροχιάς ή στα λεωφορεία και οι μπάτσοι που τα φυλάνε, αποσκοπούν στη δημιουργία ζωνών πλήρους ελέγχου.

Ταυτόχρονα, το ηλεκτρονικό εισιτήριο επιχειρεί να προσδώσει έναν αέρα «εκσυγχρονισμού», όχι μόνο αποκρύπτοντας την επιχειρούμενη ιδιωτικοποίηση του ΟΑΣΑ,

νικά στρώματα.

Τα τελευταία χρόνια, μια σειρά πολύμορφων κινήσεων ενάντια στους νέους μηχανισμούς ελέγχου στα ΜΜΜ, αλλά και απέναντι στους κεφαλοκυνηγούς-ελεγκτές που πληρώνονται για την απειλή και τον εκφοβισμό των επιβατών (αποκορύφωμα η δολοφονία του 18χρονου Θανάση Καναούτη που «πιάστηκε» χωρίς εισιτήριο στο Περιστερί), καλλιεργούν σταθερά το έδαφος για τις ελεύθερες μετακινήσεις και τη δυναμική αντιμετώπιση κάθε λογής τραμπουκισμών. Έτσι και τώρα, η μαζική καταστροφή και απενεργοποίηση μεγάλου αριθμού ακυρωτικών μηχανημάτων σε λεωφορεία, τρόλεϊ και σταθμούς ΜΕΤΡΟ-ΗΣΑΠ, θέτουν εκ νέου το πρόταγμα για ελεύθερες μετακινήσεις για όλους και όλες, απαντώντας έμπρακτα στη συνθήκη κοινωνικού και ταξικού αποκλεισμού που δημιουργείται μέσα και έξω από τα ΜΜΜ. Σαμποτάροντας κάθε μορφή αποκλεισμού, ελέγχου και επιτήρησης, δημιουργούμε το γόνιμο έδαφος για να ανθίσει η αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια μεταξύ των επιβατών και εργαζόμενων στα ΜΜΜ, να απλώσουν παραπάνω ρίζες οι χειρονομίες ανυπακοής και ανταρσίας μέσα στη μητρόπολη.

Απέναντι σε αυτό το σύνολο κινήσεων σαμποτάζ, το καθεστώς έχει επιστρατεύσει όλα τα μέσα ώστε να το δυσφημίσει, να το αποπολιτικοποιήσει, να το καταστείλλει.

σε μας: φθηνά μυθεύματα περί βίας γενικά και αόριστα, δραματικές κορώνες κατά της λαθρεπιβίβασης, υποκριτικές εκκλήσεις, τέλος, για το πώς θα πληρωθούν και θα συντηρηθούν τα ΜΜΜ.

Όλα τα παραπάνω στοχεύουν σε μια διχαστική οριοθέτηση των κοινωνικών αντιστάσεων που μπορούν να αναπτυχθούν πάνω στο ζήτημα των ελευθέρων μετακινήσεων και όποιος αποφασίσει να τραβήξει παραπάνω το σχοινί θα είναι εν δυνάμει λαθρεπιβάτης, τζαμπατζής, εγκληματίας. Έτσι, το κράτος και οι πάσης φύσεως εργολάβοι στα ΜΜΜ που έχουν μπλεχτεί σε εξοπλισμούς, προμήθειες κτλ πλουτίζοντας παρασιτικά, θα έχουν το θράσος σε λίγο να παραδίδουν και μαθήματα ηθικής. Επιδίωξή μας δεν είναι η υπονόμευση ή η δυσλειτουργία των ΜΜΜ –άλλωστε μόνο το κράτος και ο μηχανισμός καταστολής του αποκλείουν σταθμούς ΜΕΤΡΟ και αλάνες δρομολόγια λεωφορείων σε περιπτώσεις διασηλώσεων, παρεμβάσεων κτλ-, αλλά η ελεύθερη πρόσβαση σε αυτά, από όλους και όλες. Δεδομένου, λοιπόν, ότι η ουσία των μετακινήσεών μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την μετακίνηση από και προς την εργασία μας, τη σχολή μας, τον καθημερινό μας αγώνα για εύρεση εργασίας και τη βόλτα μας στην οποία θα καταναλώσουμε αποφέροντας κέρδη για τα αφεντικά, ποσώς μας ενδιαφέρει ποιός θα πληρώσει το κόστος των μετακινήσεών

σε μας: φθηνά μυθεύματα περί βίας γενικά και αόριστα, δραματικές κορώνες κατά της λαθρεπιβίβασης, υποκριτικές εκκλήσεις, τέλος, για το πώς θα πληρωθούν και θα συντηρηθούν τα ΜΜΜ. Όλα τα παραπάνω στοχεύουν σε μια διχαστική οριοθέτηση των κοινωνικών αντιστάσεων που μπορούν να αναπτυχθούν πάνω στο ζήτημα των ελευθέρων μετακινήσεων και όποιος αποφασίσει να τραβήξει παραπάνω το σχοινί θα είναι εν δυνάμει λαθρεπιβάτης, τζαμπατζής, εγκληματίας. Έτσι, το κράτος και οι πάσης φύσεως εργολάβοι στα ΜΜΜ που έχουν μπλεχτεί σε εξοπλισμούς, προμήθειες κτλ πλουτίζοντας παρασιτικά, θα έχουν το θράσος σε λίγο να παραδίδουν και μαθήματα ηθικής. Επιδίωξή μας δεν είναι η υπονόμευση ή η δυσλειτουργία των ΜΜΜ –άλλωστε μόνο το κράτος και ο μηχανισμός καταστολής του αποκλείουν σταθμούς ΜΕΤΡΟ και αλάνες δρομολόγια λεωφορείων σε περιπτώσεις διασηλώσεων, παρεμβάσεων κτλ-, αλλά η ελεύθερη πρόσβαση σε αυτά, από όλους και όλες. Δεδομένου, λοιπόν, ότι η ουσία των μετακινήσεών μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την μετακίνηση από και προς την εργασία μας, τη σχολή μας, τον καθημερινό μας αγώνα για εύρεση εργασίας και τη βόλτα μας στην οποία θα καταναλώσουμε αποφέροντας κέρδη για τα αφεντικά, ποσώς μας ενδιαφέρει ποιός θα πληρώσει το κόστος των μετακινήσεών

**ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΛΕΓΧΟΥ
ΚΑΙ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ
ΣΦΑΛΙΑΡΕΣ ΚΑΙ ΚΛΩΤΣΙΕΣ ΣΤΟΥΣ
ΕΛΕΓΚΤΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑΙΗ ΦΤΩΧΟΠΟΙ-
ΗΣΗ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ-
ΤΗΤΑΣ ΜΑΣ,
ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ/ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ**

■ Συντονισμός αυτοοργανωμένων/
αναρχικών/αντιεξουσιαστικών κοινοτή-
των αγώνα για το σαμποτάζ στα συστή-
ματα κοινωνικού ελέγχου και επιτήρησης

■ Πως ακυρώνουμε ακυρωτικά; Με απλά βήματα

Πρωί – Μετρό πίτα – Λεωφορείο πιο πίτα – Δουλειά – Σκατοδουλειές – Λεωφορείο για πίσω – Καφές. Άργησα, την κάνω για το βραδινό – μισή ώρα δρόμος και πάει και με 100! Και κάθε μέρα τα ίδια...

Οι μετακινήσεις με τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς (ΜΜΜ) στην πόλη, πόσο μάλλον στις όλο και μεγαλύτερες πόλεις ανά την Ελλάδα, είναι αναγκαίες. Είναι στη φύση του ανθρώπου να μετακινείται. Από το να βγούμε να ξεσκάσουμε, μέχρι το να σκάμε σε κάθε σκατό δουλειά, τα ΜΜΜ είναι μέσα στη ζωή μας. Είναι εκεί για εμάς. Να μας πάνε παντού. Όπου υπάρχει κέρδος.

Η «περιφορά» μας στις πόλεις είναι κέρδος για το κάθε αφεντικό. Μιλώντας με απλά λόγια, τα αφεντικά μας βγάζουν φράγκα από παντού. Από τη βόλτα μας στο πάρκο, μέχρι την εξαγορά της εργατικής μας δύναμης υπάρχει κέρδος. Είτε το βλέπουμε να χάνεται από τις τσέπες μας μέσω των χρημάτων, είτε δίνουμε τον χρόνο μας οι από πάνω μας πλουτίζουν περαιτέρω. Για να κινούμαστε και να αποφέρουμε περισσότερα, υπάρχουν και τα ΜΜΜ. Μας μεταφέρουν από το σημείο Α στο Β (που στη διαδρομή υπάρχει κέρδος) και μάλιστα το κάνουν με το αζημίωτο.

Αναφερόμαστε στο αντίτιμο του εισιτηρίου ή της κάρτας. Ενώ κινούμαστε και είμαστε κουμπάρας για τον εκά-

στοτε εκμεταλλευτή μας (έμμεσο ή άμεσο) πληρώνουμε ακόμη και το μέσο που μας μεταφέρει. Και αν και υπάρχει μία ρητορική περί φτηνής μηνιαίας κάρτας, αν το δούμε λίγο πιο καλά δεν είναι και τόσο οικονομική. Στην εποχή που τα ωρομίσθια κυμαίνονται από τα 2€ έως τα 4€ για τον κόσμο που κινείται με αυτά -φυσικά αν έχει την τύχη να δουλεύει- η μετακίνηση κοστίζει από 0,5€ έως 1€ τη μέρα. Ποσό που φαινομενικά είναι μικρό, αλλά ευτυχώς κάνουμε και άλλα πράγματα από το να δουλεύουμε, να μετακινούμαστε και να κοιμόμαστε. Αλλά και πενιχρό να ήταν το ποσό συγκριτικά με τον μισθό ή το ωρομίσθιο, το γεγονός ότι υπάρχουν επιχειρήσεις που βγάζουν φράγκα από τις ανάγκες μας είναι αρκετό ώστε να μην θέλουμε να πληρώνουμε ούτε cent για τη μετακίνησή μας. Στον κόσμο που οραματιζόμαστε, έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, τέτοιου τύπου υποδομές, όπως τα ΜΜΜ, θα βασίζονται στην κοινωνική συνεισφορά όλων μας...

Επίσης, στα ΜΜΜ επιβάλλεται ένα ολόκληρο πλαίσιο επιτήρησης και εντατικοποίησης της καθημερινότητας μας. Από τις νέες κάρτες-εισιτήρια, τις μπάρες, τις κάμερες παντού, τους security, τους μπάτσους, τα GPS στα λεωφορεία, την αποστείρωση κυρίως στο μετρό μέχρι τους ελεγκτές-κυνηγούς των περισσευόμενων δημιουργούν ζώνες αποτρεπτικές για όποιον θεωρείται ότι περισσεύει ή δεν πρέπει να είναι εκεί.

Γ' αυτό να αναρωτηθούμε τι θα γίνει εάν το πλάνο πετύχει; Το να πάμε περπατώντας μας πέφτει λίγο δύσκολο! Άρα ή θα πληρώνουμε και θα το βουλώνουμε ή θα σπάμε αυτές τις ζώνες με πολλούς και διάφορους -απλούς- τρόπους.

Οδηγίες προς ναυτηλωμένους (ή πώς να σαμποτάρω το ακυρωτικό στο λεωφορείο της γειτονιάς μου):

2 απλοί τρόποι σαμποτάζ ακυρωτικών μηχανημάτων για τα λεωφορεία της Αθήνας:

Α) «Προαπαιτούμενα»:

1 κατσαβίδι τύπου άλεν Νο 4, ένα κατσαβίδι TT25 και ένας μονωμένος κόφτης.

Τα βήματα απλά:

1) αφαιρώ τις 4 βίδες του ακυρωτικού (συνήθως οι όμοιες μεταξύ τους βίδες είναι διαγώνια). Πλέον το μόνο που το κρατάει «δεμένο» είναι το καλώδιο!

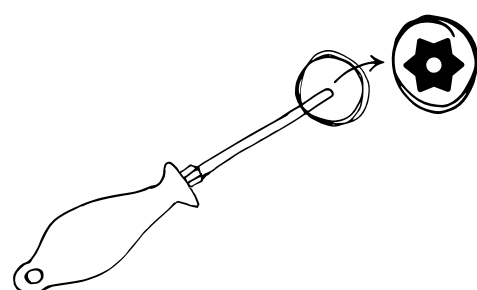
2) Μόλις κάνει στάση το λεωφορείο και ανοίξουν οι πόρτες, τραβάω ελαφρώς από τη θέση του το ακυρωτικό και κόβω με τον κόφτη το καλώδιο.

3) Φυλάω το μηχανήμα σε μία τσάντα ή μέσα στο μπουφάν, και απομακρύνομαι διακριτικά από το λεωφορείο.

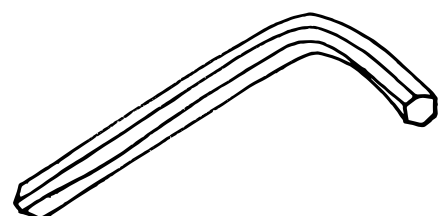
Β) Χρειαζόμαστε ένα φορητό τρυπάνι με μύτη για σίδερο.

1) Το μηχανήμα έχει συνολικά στην πρόσοψή του 6 «κουμπάκια». Μας ενδιαφέρουν τα 3 δεξιά κουμπιά. Σημαδεύω με το τρυπάνι στην κάτω αριστερή γωνία σε ένα από αυτά τα κουμπιά και τρυπάω μέχρι να «βυθιστεί» ολόκληρη η μύτη. Μία ακόμα τρύπα τη μέση της πλαστικής επιφάνειας και... βουαλά! Συγχαρητήρια, το ακυρωτικό έχει σαμποταριστεί. **Προσοχή:** Το πιο πιθανό είναι να μην σβήσει η οθόνη. Δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας, η δουλειά έχει γίνει κατά πάσα πιθανότητα επιτυχώς.

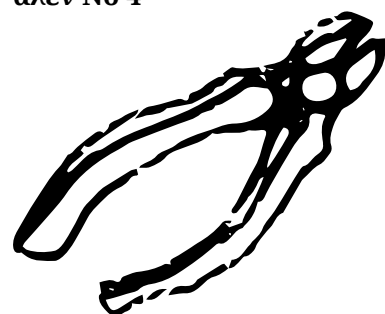
A

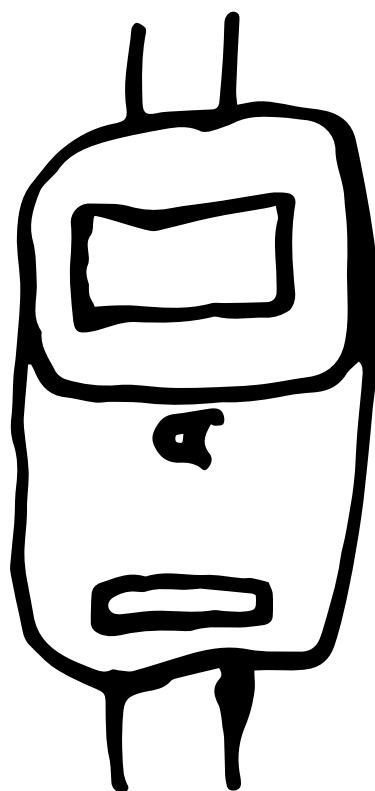
κατσαβίδι TT25

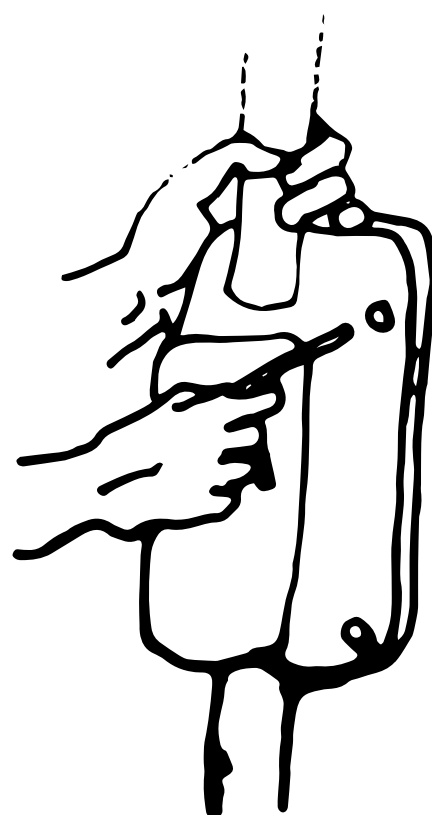
άλεν Νο 4

μονωμένος κόφτης

ακυρωτικό

ξεβιδώνουμε τις 4 βίδες στο πίσω μέρος

Βασικό χαρακτηριστικό του περιβάλλοντος της «κρίσης» είναι η φτωχοποίηση και η συνεχής υποβάθμιση των ζωνών μας. Ο εξευτελισμός του βασικού μισθού, η επίθεση στην κοινωνική ασφάλιση, ο ΕΝΦΙΑ, τα «κοινωνική» προγράμματα εργασίας, η μαύρη εργασία και οι μισθοί του «ίσα ίσα να τη βγάλουμε» διαμορφώνουν ένα κάθε άλλο παρά βιώσιμο τοπίο, και δεν είναι μόνο αυτά. Η κρίση είναι των αφεντικών, και πρέπει συνεχώς να εφευρίσκονται νέοι τρόποι ώστε το «κόστος» της να μεταφέρεται στους από κάτω, άνεργους, εργαζόμενους, συνταξιούχους κλπ. Σε αυτό το πλαίσιο μπαίνει και η λειτουργία των ΜΜΜ. Ο ΟΑΣΑ δεν βγαίνει, επομένως εξοπλίζεται και αναβαθμίζεται! Φράγκα για κάμερες, σκευοκιτάδες, μπάρες και μηχανήματα βρέθηκαν, αυτό όμως είναι μια άλλη ιστορία...

Ήδη από τα τέλη του 2015, στην Αθήνα, γίνονται δράσεις που βάζουν ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα των ελεύθερων μετακινήσεων. Οι μαζικές παρεμβάσεις με μοιράσματα στα λεωφορεία, οι αφισοκολλήσεις, τα αυτοκόλλητα, οι μικροφωνικές, οι πορείες και παράλληλα το λιντσάρισμα και οι επιθέσεις σε ελεγκτές, οι επιθέσεις στο κεντρικό κτίριο του ΟΑΣΑ, οι καταστροφές ακυρωτικών μηχανημάτων και εκδοτηρίων σε σταθμούς του Μετρό (Μοναστηράκι, Κεραμεικός, Πετράλωνα κ.α.), οι αφαιρέσεις και το σμποτάζ ακυρωτικών (παλιών και νέων) στα λεωφορεία συνθέτουν ένα κοινό μέτωπο που αντιστέκεται στις αυξήσεις των εισιτηρίων, τις μπάρες, τον έλεγχο και το φακέλωμα των μεταφορών και διεκδικεί στην πράξη ελεύθερες μετακινήσεις για όλους και για όλες.

Συγκριτικά με τους αγώνες των τελευταίων ετών που έχουν δοθεί από τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο παρατηρούμε μία βασική ποιοτική διαφορά από κινηματικής πλευράς: Το γεγονός πως οι «Ελεύθερες Μετακινήσεις» μπήκαν στο τραπέζι μέσα από την κινηματική ατζέντα,

χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια επιθετική κίνηση από την πλευρά του κράτους, είτε θεσμικά/νομικά, είτε στην πράξη π.χ. με αύξηση εισιτηρίων. Αυτά ακολούθησαν έπειτα από ένα μεγάλο διάστημα, μέσα στο οποίο είχε ήδη κάνει αισθητή την παρουσία και τη δράση του ένα ευρύ και πολύμορφο κίνημα. Και αυτό καθιστά συνολικά την κίνηση αυτή επιθετική προς το κράτος και τις βλέψεις του.

Κάθε αγώνας βέβαια, εφόσον δεν εξασθενεί, αλλά καταφέρνει να ριζώσει κοινωνικά και να πετύχει κάποια πράγματα, μετά από λίγο καιρό λογικό είναι να βρεθεί στο στόχαστρο της καταστολής. Αυτό φαίνεται να συμβαίνει αυτή τη στιγμή και στην Αθήνα. Οι πρόσφατες ανακοινώσεις της ΕΛ.ΑΣ. αναφέρουν πως ασφαλίτες θα βρίσκονται μέσα σε λεωφορεία για να αντιμετωπιστούν οι αφαιρέσεις των ακυρωτικών, ΔΙ.ΑΣ θα περιπολούν και θα ελέγχουν και τα λεωφορεία, ενώ ταυτόχρονα αναμένεται η υπογραφή της συμφωνίας της ΕΛ.ΑΣ με τη ΣΤΑ.ΣΥ., συμφωνία που προβλέπει τη φύλαξη των σταθμών μετρό και ΗΣΑΠ αποκλειστικά από την ΕΛ.ΑΣ.

Το ερώτημα που αναδύεται λοιπόν είναι προφανές: Ποια είναι τα επόμενα βήματά μας, όσο βλέπουμε πως το κράτος αρχίζει να θωρακίζεται; Προβληματισμοί του στυλ «ποιος θα μας φυλάξει απ' τους φύλακες;» που θέτουν μέσα όπως το VICE, σε μία λογική αστικού πλουραλισμού όπου «τα παιδιά μπορεί να έχουν και δίκιο, αλλά τώρα έχουμε "undercover αστυνομικούς" στα λεωφορεία μας»¹, μόνο αποπροσανατολιστικά λειτουργούν. Το γεγονός πως το κράτος οργανώνεται απέναντί μας, δεν ορίζει τον τερματισμό των δράσεων, αλλά αντίθετα αποτελεί ένδειξη πως ο αγώνας βρίσκεται στη σωστή κατεύθυνση. Εμείς, λοιπόν, θα φυλαχτούμε απ' τους φύλακες. Όποιος και όποια ταυτίζεται μερικά ή συνολικά με τον αγώνα για ελεύθερες μετακινήσεις, καλείται να βρει τρόπους προστασίας, να

προτείνει απαντήσεις, να συνεχίσει και να διευρύνει τον αγώνα. Οι πρακτικές είναι απλές και αποτελεσματικές. Το ξεπέρασμα της καταστολής μπορεί να έρθει κυρίως με τη συνέχιση και την περαιτέρω κοινωνικοποίηση του αγώνα. Μέχρι ο κάθε επιβάτης να έχει και από ένα κατσαβίδι στο παλτό του, μέχρι η κάθε επιβάτιδα να κουβαλάει από ένα ακυρωτικό στο σακίδιό της.

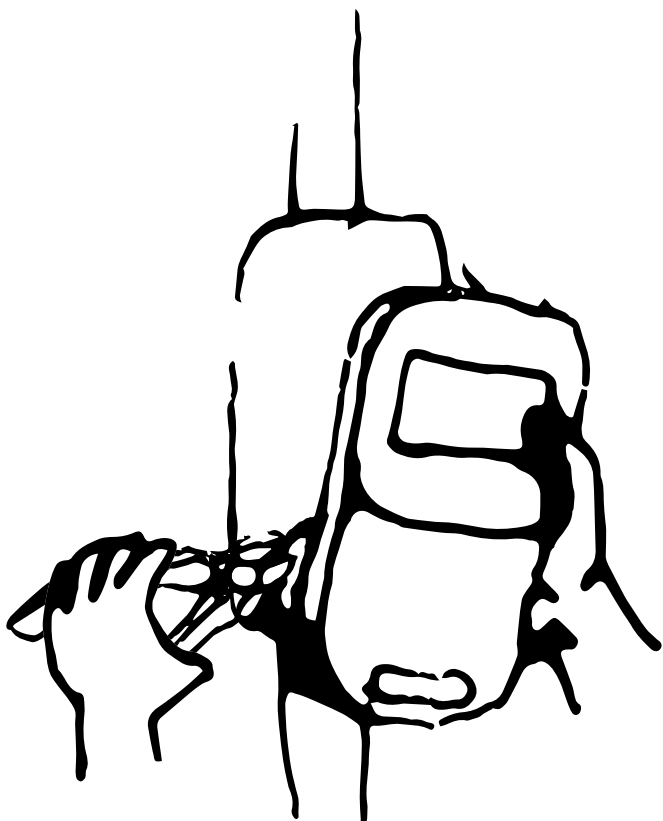
ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΚΕΛΩΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΩΝ

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΕΛΕΓΧΟΥ

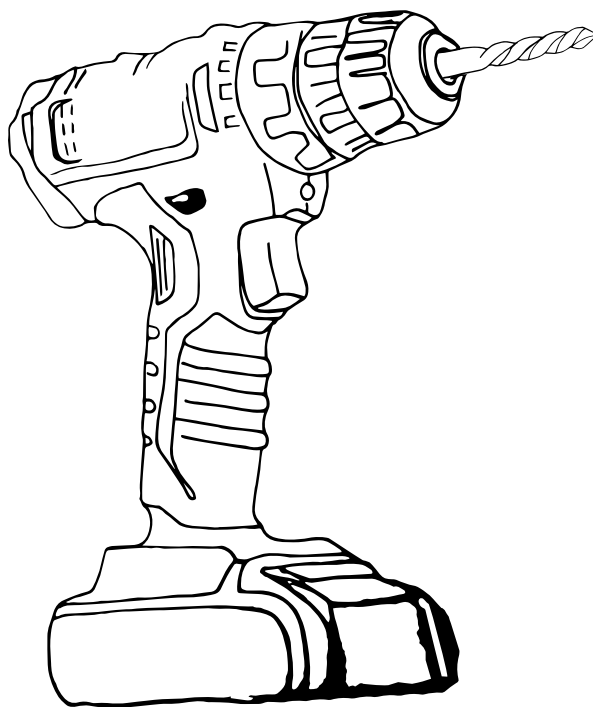
1. <https://www.vice.com/gr/article/undercover-astynomikoi-8a-syxnazoy-n-sta-mesa-mazikhs-metaforas-ths-a8hnas>

ΥΓ.: Ένα ζήτημα που μας απασχολεί είναι πώς ο αγώνας αυτός μπορεί να επεκταθεί εκτός της αθηναϊκής μητρόπολης και να αποκτήσει μία συνοχή. Υπάρχουν πολλές ιδιαιτερότητες κατά τόπους και διάφορα εμπόδια. Είναι σίγουρα όμως ένα ζητούμενο, ώστε η κατάσταση να γίνει ακόμα πιο ανεξέλεγκτη από την πλευρά του κράτους, ώστε να μπει για τα καλά στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό το ζήτημα των ελεύθερων μετακινήσεων. Μπορεί το κοινωνικό τοπίο στην Αθήνα να είναι πιο βίαιο, η ελεύθερη μετακίνηση όμως αποτελεί ανάγκη όλων, σε οποιοδήποτε σημείο και αν βρισκόμαστε. Εμπρός λοιπόν!

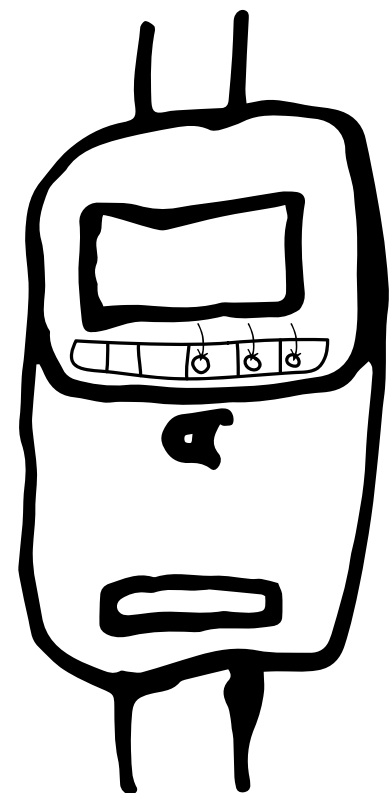
✍/ Σαντί Καρνά

κόβουμε το καλώδιο που το συγκρατεί

τρυπάνι με μύτη για σίδηρο

βυθίζουμε τη μύτη σε ένα από τα σημάδια.

Εργατικά νέα

Συγχαρητήριο μήνυμα της ΕΣΕ Αθήνας στον Σύλλογο Εργαζομένων Δήμου Θεσσαλονίκης

Συνάδελφοι, εργαζόμενοι στον Δήμο Θεσσαλονίκης, σας συγχαίρουμε για τη στάση σας και δηλώνουμε ότι στηρίζουμε την απόφαση που λάβατε ως εργαζόμενοι και συνδικαλιστές, να αποκλείσετε τη ναζιστική εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής, η οποία μέσω της «συνδικαλιστικής» της παράταξης, Εθνικιστική Λαϊκή Δύναμη, προσπαθεί να συμμετάσχει στις εκλογές του Συλλόγου σας, με απώτερο σκοπό να διεισδύσει στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Οι προστάτες και οι μπράβοι των αφεντικών, οι δολοφόνοι, οι υμνητές του ναζισμού, αυτοί που επιτίθενται σε συνδικαλιστές και αγωνιζόμενους εργαζόμενους, οι φασίστες που ασκούν την πιο ωμή και απάνθρωπη βία στους πλέον αδύναμους συνανθρώπους μας, δεν έχουν καμία θέση μέσα ή δίπλα στις κοινωνικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις. Οφείλουμε (ατομικά και συλλογικά) όλοι/-ες, εργαζόμενοι/-ες, άνεργοι/-ες, οι άνθρωποι της εργασίας και του καθημερινού αγώνα επιβίωσης, να απομονώσουμε και να εκδιώξουμε τις ναζιστικές και φασιστικές συμμορίες και τα καμουφλαρισμένα σε «συνδικαλιστικές» παρατάξεις τάγματα εφόδου τους, που μόνο σκοπό έχουν την επίθεση στο εργατικό κίνημα και την κοινωνία, την καλλιέργεια του μίσους και του διχασμού μεταξύ των εργαζομένων και τελικά την υποστήριξη με κάθε τρόπο των συμφερόντων των αφεντικών και του κεφαλαίου. Οι εκπρόσωποι και οι οπαδοί της εγκληματικής, βίαιης και απάνθρωπης ναζιστικής και φασιστικής ιδεολογίας και του μίσους δεν έχουν καμία δουλειά να μπλέκουν με τους εργαζόμενους, τους αγώνες τους και τις εργατικές οργανώσεις. Θα πρέπει σε κάθε περίπτωση και με κάθε τρόπο να ξεκαθαρίζουμε στους φασίστες ότι οι εργαζόμενοι/-ες και τα εργατικά σωματεία θα βρίσκονται μονίμως μπροστά τους, παλεύοντας ενάντια στη βία, την απανθρωπιά και την εγκληματικότητα τους.

Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση – (ΕΣΕ Αθήνας)
ese.espiv.net

Ανακοίνωση-ενημέρωση για τη δίκη της καθαρίστριας Βάσως Γκόβα

Η εκδίκαση της μήνυσης του αστυνομικού των ΥΜΕΤ, Τσοκαναρίδη, κατά της καθαρίστριας Βάσως Γκόβα, αναβλήθηκε για τις 5 Οκτώβρη 2017.

Ακυρώθηκε το δικονομικό τέχνασμα με το οποίο ο αστυνομικός προσπάθησε να αποφύγει την κύρια δίκη, που αφορά την εξέταση των πραγματικών περιστατικών που οδήγησαν στον σοβαρό τραυματισμό από τον ίδιο των δύο εργατριών, Βάσως Γκόβα και Ευαγγελίας Αλεξάκη, στην είσοδο του υπουργείου Οικονομικών, στις 10 Ιουλίου του 2014, κατά τη διάρκεια ειρηνικής διαμαρτυρίας για την ακύρωση των απολύσεων και το δικαίωμα στη δουλειά.

Αποκαλύφθηκαν μεθοδεύσεις αστυνομικών και ανακριτικών αρχών, που συνιστούν σοβαρή παράλειψη, με στόχο την απαλλαγή του αστυνομικού από κατηγορίες.

Η μαζική παρουσία αγωνιστών, εργαζομένων, συνδικατών, πολιτικών κινήσεων και οργανώσεων στη δίκη, και το διεθνές κύμα ταξικής αλληλεγγύης από Τουρκία, Αργεντινή, Ιταλία, Αγγλία, Φινλανδία, Ρωσία, Γαλλία, Ισπανία, Βέλγιο δημιούργησε μια ταξική ασπίδα αλληλεγγύης.

Εργάτες, συνδικάτα και πολιτικές κινήσεις από όλο τον κόσμο απαιτούν την αθώωση της καθαρίστριας Βάσως Γκόβα και την τιμωρία του αστυνομικού, δηλώνοντας σε

όλες τις γλώσσες:

Barbarism will be defeated!
Debemos derrotar a la barbarie!
La barbarie sera vaincue!
Барварство будет побеждено!
Η βαρβαρότητα θα ηττηθεί!

Η «Πρωτοβουλία για τη δικαίωση των αγωνιζόμενων καθαριστριών» καλεί τους εργαζόμενους και τους άνεργους, όλες τις εργατικές συλλογικότητες, τα συνδικάτα, τους αυτοοργανωμένους χώρους και τις πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς σε αγωνιστική επαγρύπνηση μέχρι την πλήρη δικαίωση των εργατριών Βάσως Γκόβα και Ευαγγελίας Αλεξάκη. Ο αγώνας για την παραδειγματική τιμωρία του αστυνομικού των ΥΜΕΤ, για να σταματήσει η «βιομηχανία» διώξεων κατά των αγωνιζόμενων καθαριστριών, για να καταργηθούν τα ειδικά σώματα καταστολής (ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΥΜΕΤ κ.λπ.) είναι πολιτικός αγώνας ενάντια στα μνημόνια και τους πολιτικούς διαχειριστές τους και θα συνεχιστεί μέχρι την τελική νίκη!

14 Μαρτίου 2017,
Πρωτοβουλία για τη δικαίωση
των αγωνιζόμενων καθαριστριών
<http://dikaiostrion.blogspot.gr/>

Μία απαραίτητη δημοσιοποίηση της εργασιακής παράνομιας πίσω από τον μανδύα της τέχνης, από εργαζόμενους/ες της Documenta

Η documenta, η οποία λαμβάνει χώρα από το 1955 και κάθε πέντε χρόνια στο Κάσσελ της Γερμανίας, αποτελεί έκθεση-σταθμό στη σύγχρονη τέχνη. Φέτος, μετά από επιλογή του καλλιτεχνικού της διευθυντή Adam Szymczyk, η Documenta φεύγει για πρώτη φορά από το Κάσσελ και μετακομίζει για τρεις μήνες στην Αθήνα, για να μάθει, σύμφωνα με τον τίτλο της, από την οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα. Απ' ότι φαίνεται λοιπόν, δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να μάθει, αλλά και να μιμηθεί στο έπακρο τους χειρότερους εγχώριους εργοδότες.

Η Documenta προασπίζεται ότι η επιλογή της να μεταφερθεί στην Αθήνα έχει να κάνει, εκτός των άλλων, και με το ότι την ενδιαφέρει να μιλήσει για και να μάθει από την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα μας, και τα αποτελέσματα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που έχουν επιβληθεί στην Ελλάδα από την Ευρώπη. Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο διατυμπανίζει πως αναγνωρίζει τις συνθήκες εξαθλίωσης που βιώνουν αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα και συμπαραστέκεται στον ελληνικό λαό. Είναι έτσι όμως;

Η έκθεση άνοιξε τις πόρτες της για το κοινό από τις 8/4 και ήδη πολλά ΜΜΕ και μέλη του καλλιτεχνικού κόσμου συζητάνε για το μεγαλύτερο καλλιτεχνικό γεγονός της Ευρώπης και τι σημαίνει το ότι γίνεται στην Αθήνα.

Είμαστε μια ομάδα ανθρώπων που εργαζόμαστε στη Documenta εδώ και κάποιες μέρες, στη θέση του invigilator. Υπεύθυνοι δηλαδή για την επιτήρηση του χώρου αλλά και για τη βοήθεια του κοινού, ενημερώνοντας για τα έργα και τα event της documenta. Δυστυχώς, η εμπειρία μας ως εργαζόμενοι/ες ξεκίνησε με κάποια γεγονότα που θεωρούμε απαραίτητα να δημοσιοποιήσουμε.

Πρώτον: Όταν δώσαμε τη συνέντευξη για να προσληφθούμε, μας είπαν ο μισθός θα είναι 9 ευρώ μεικτά την ώρα. Όταν όμως, δυο εβδομάδες μετά, μας επέλεξαν για να εργαστούμε, μας είπαν ότι η σύμβαση που θα υπογράφαμε θα είναι 5,62 μεικτά. Η δικαιολογία για την αλλαγή αυτή ήταν ότι τα υπόλοιπα θα τα πάρουμε με bonus. Λέγοντας μόνονους βέβαια, εννοούσαν αυτά που ούτως ή άλλως δικαιούμαστε ως εργαζόμενοι/ες, δηλαδή, το δώρο Πάσχα, Χριστουγέννων και το επίδομα αδείας στο τέλος

της σύμβασης. Μετά από πιέσεις από πλευράς εργαζομένων που αρνήθηκαν να υπογράψουν σε κάτι που δε συμφώνησαν ποτέ, σε συνάντηση που έγινε με τη διοίκηση της Documenta και με την εταιρεία ενοικίασης εργαζομένων Man Power (αναφερόμαστε παρακάτω σε αυτήν), ειπώθηκε ότι τα 9 ευρώ αναφέρθηκαν κατά τη διάρκεια της συνάντησης ως το συνολικό κόστος της εταιρείας ανά εργαζόμενο και όχι ως η αμοιβή του. Δεν ξέρουμε αν οι ίδιοι κατά τη διάρκεια συνέντευξης όταν ακούν «9 ευρώ μεικτά/ώρα» καταλαβαίνουν κάτι άλλο, εμείς πάντως διαπραγματευόμαστε με βάση το μεροκάματο/ωρομίσθιο μας. Φυσικά όταν ρωτήθηκαν κάτι ανάλογο η απάντηση ήταν η ίδια: «Εγινε κάποιο misunderstanding»...

Δεύτερον: Οι συμβάσεις μας, αντί να συναφθούν απευθείας με τη διοργάνωση της Documenta, καταρτίστηκαν -επίσης την τελευταία στιγμή, χωρίς τη συναίνεσή μας και απροειδοποίητα- με την εταιρεία μεσάζοντα, εργολάβο MAN POWER! Έτσι, η διοργάνωση της Documenta αποποιείται κάθε ευθύνης, αφού ως εργοδότης φέρεται ο εργολάβος. Οι δικοί μας μισθοί μειώθηκαν, προφανώς για να καλυφθεί το κόστος του μεσάζοντα... Φυσικά ένα απλό ψάξιμο στο διαδίκτυο αρκεί για να καταλάβει κανείς τι εστί η Man Power και πόσες καταγγελίες υπάρχουν σε βάρος της. Αποτελεί μια από τις εταιρείες ενοικίασης εργαζομένων που κερδοφόρησαν μέσα στην κρίση. Στόχος των εν λόγω εταιρειών είναι να βρουν όσο το δυνατόν φθηνότερους εργαζόμενους, και σίγουρα κατάφερε να ρίξει το κόστος κάθε ατόμου στο μισό.

Τρίτον: Η σύμβαση που καλούμαστε να υπογράψουμε γράφει λιγότερες ημέρες και ώρες από αυτές που έχουμε συμφωνήσει. Όταν ρωτήσαμε γιατί συμβαίνει αυτό, η εταιρεία MANPOWER που έχει αναλάβει τις συμβάσεις απάντησε το εξής: «Με τον καιρό μπορεί η Documenta να μην σας χρειάζεται τόσες πολλές μέρες, οπότε έτσι καλύπτεται με μία σύμβαση». Δηλαδή, εμείς θα πρέπει να δεσμεύσουμε τη ζωή μας και να απορρίψουμε άλλες τυχόν επιλογές για τους μήνες για τους οποίους διαρκεί η έκθεση, αλλά η Documenta μπορεί, ανάλογα με τις διαθέσεις της, να μας μειώσει τις ώρες εργασίας, ή ακόμα και να μας πετάξει ανά πάσα στιγμή στον δρόμο χωρίς καμιά εγγύηση ή αποζημίωση.

Αυτό που συνειδητοποιούμε ως εργαζόμενοι/ες στη documenta είναι ότι ένα από τα μαθήματα που πήρε από την Ελλάδα είναι πως η κρίση και η οικονομική ανέχεια δημιουργούν τις κατάλληλες συνθήκες για την περαιτέρω εκμετάλλευση των εργαζομένων και την ελαστικοποίηση της εργασίας. Και βέβαια, ότι στα λόγια, καλή είναι η ευαισθητοποίηση και η κατανόηση που προφασίζεται η διοργάνωση ότι δείχνει για την κατάσταση που βιώνουν οι Έλληνες αυτή τη στιγμή, αλλά στην πράξη, business is business! Και η documenta του μπάτζετ των 70 εκατομμυρίων, είναι χοντρές business.

Ευτυχώς, η απάντηση που συνάντησε η διοίκηση της μέγα-έκθεσης από ένα μεγάλο μέρος των εν λόγω εργαζομένων, ήταν από τη μία η άρνηση να υπογράψουμε τη σύμβαση μέχρι να μας ξεκαθαριστούν γραπτώς οι ακριβείς όροι εργασίας μας.

Καταγγέλλουμε, λοιπόν, τον τρόπο με τον οποίο η διοργάνωση εκμεταλλεύεται την ανεργία στην Ελλάδα προκειμένου να ρίξει τον μισθό προς όφελος των κερδών της, αλλά και των κερδών της εταιρείας-εργολάβου που ανέλαβε να φέρει σε πέρας τις συμβάσεις εργασίας. Τις απαντήσεις από τη διοίκηση της Documenta τις πήραμε. Τώρα είναι δικιά μας απόφαση το πώς θα κινηθούμε από δω και πέρα.

Ας μάθει λοιπόν η documenta και κάτι άλλο από την Αθήνα! Ότι ο συλλογικός αγώνας των εργαζομένων είναι πιο ισχυρός από οποιονδήποτε μέγα-θεσμό.

Γιατί αυτοί μας έχουν περισσότερη ανάγκη απ' ότι εμείς αυτούς.

πρωτοβουλία εργαζομένων στη Documenta
πηγή: www.provo.gr

■ Οι αγέλαστες πέτρες των Ανάργυρων Φλώρινας

Εκεί που φύτευνε φλισκούνι κι άγρια μέντα
κι έβγαζε η γη το πρώτο της κυκλάμινο
τώρα χωριάτες παζαρεύουν τα τσιμέντα
και τα πουλιά πέφτουν νεκρά στην υψικάμινο

~Νίκος Γκάτσος

Εισαγωγή

Στο αριστουργηματικό ντοκιμαντέρ «Αγέλαστος Πέτρα» του Φίλιππου Κουτσάφτη, ο σκηνοθέτης, ανάμεσα σε άλλες σκηνές που περιγράφουν την περιβαλλοντική καταστροφή που συντελείται στην Ελευσίνα, μας δείχνει μπουλντόζες να μπαζώνουν αρχαίους παιδικούς τάφους για να χτιστούν πολυκατοικίες. Η πολιτιστική και περιβαλλοντολογική ευαισθησία της ΔΕΗ στους Ανάργυρους Φλώρινας κινείται σε γενικές γραμμές στα ίδια επίπεδα. Αυτά τα επίπεδα καθορίζονται από την ίδια την ιδεολογία της ανάπτυξης, η οποία εύκολα μπορεί να συνοψιστεί στις εξής φράσεις: τσιμεντένια κλουβιά, αστικά τέρατα, ερημοποιημένες περιοχές, μαύρος ουρανός, πνευμονοκονίαση, καρκίνος, αιθαιλομίχλη. Πέρα από τους εν εξελίξει κοινωνικούς περιβαλλοντικούς αγώνες, όπως αυτοί που λαμβάνουν χώρα στις Σκουριές ή ενάντια στις ΒΑΠΕ στην Κρήτη, υπάρχουν και οι περιοχές των ηττημένων αγώνων ή ακόμα χειρότερα των αγώνων που δεν δόθηκαν ποτέ - και εκεί υπάρχει καμένη γη. Παραθέτουμε εδώ μια συνέντευξη με έναν πρώην εργαζόμενο αρχαιολόγο στους Ανάργυρους Φλώρινας σχετικά με το συνεχές περιβαλλοντικό, πολιτιστικό και κοινωνικό έγκλημα που συντελείται από το εκεί εργοστάσιο της ΔΕΗ.

Συνέντευξη

Καταρχάς θα ήταν καλή μια περιγραφή σχετικά με το πώς βρέθηκες να εργάζεσαι εκεί, όπως και ποιες ήταν οι αρμοδιότητές σου.

Η εταιρεία που είχε αναλάβει τις ανασκαφές (υπό την επίβλεψη της τότε ΚΘ' εφορείας προϊστορικών και κλασικών αρχαιοτήτων) αναζητούσε προσωπικό μέσω προκήρυξης που είχε αναρτήσει σε ιστοσελίδες αναζήτησης εργασίας, όπως το skywalker. Έστειλα το βιογραφικό μου (όπως και πολλοί άλλοι συνάδελφοι) κα με κάλεσαν να αναλάβω εργασία υπογράφοντας ατομική σύμβαση αορίστου χρόνου. Στο τηλέφωνο μας έλεγαν ότι οι εργασίες θα διαρκούσαν γύρω στους 2 μήνες, αλλά συνήθως για την πλειοψηφία των εργαζομένων σταματούσαν τέλη Νοέμβρη με αρχές Δεκέμβρη λόγω του βαρύ χειμώνα που χαρακτηρίζει την περιοχή. Κάποιοι, εργάτες και αρχαιολόγοι, απολύονταν και σε σύντομο χρονικό διάστημα (κάποιες φορές μέσα σε λίγες μέρες από την πρόσληψή τους) για άγνωστους σε μας τους υπόλοιπους λόγους. Η ιεραρχία των αρχαιολόγων είχε ως εξής: Υπεύθυνοι όλων και κάτω από τον προϊστάμενο βρίσκονταν οι επόπτες (2 με 3 άτομα) οι οποίοι έπαιρναν 500 ευρώ παραπάνω από εμάς τους υπόλοιπους, οι τομεάρχες (κάτω από 10 άτομα) οι οποίοι έπαιρναν 200 ευρώ περισσότερα και οι απλοί αρχαιολόγοι (γύρω στα 60 με 80 άτομα). Η επιλογή των τομεαρχών και των εποπτών γινόταν με άγνωστα σε εμάς τους υπόλοιπους κριτήρια. Σίγουρα, όμως, δεν είχαν να κάνουν με τη συνολική ανασκαφική εμπειρία και το ακαδημαϊκό επίπεδο (μεταπτυχιακό - διδακτορικό - δημοσιεύσεις).

Μπορείς να μας κάνεις μια περιγραφή της περιοχής;

Το χωριό «Ανάργυροι» ανήκει στον δήμο Αμυνταίου της Περιφερειακής Ενότητας Φλώρινας και με βάση αυτό ονο-

μάζονται η περιοχή και οι τομείς που πραγματοποιούνται σωστικές ανασκαφικές εργασίες σε μικρή απόσταση από αυτό (π.χ. Ανάργυροι XI, Ανάργυροι XIIa). Ο χώρος όπου πραγματοποιούνται οι αρχαιολογικές έρευνες βρίσκεται σε περιοχή επέκτασης του λιγνιτωρυχείου Πεδίου Αμυνταίου της ΔΕΗ Α. (στην οποία και παραδίδονται τα τμήματα στα οποία έχουν τελειώσει οι έρευνες) και σε μικρή απόσταση από την πόλη της Πτολεμαΐδας. Πρόκειται για μία ως επί το πλείστον πεδινή περιοχή όπου έχουν ανασκαφεί τα τελευταία χρόνια προϊστορικοί λιμναίοι οικισμοί (6.500-6800 π.Χ.) [1] αποτελώντας τη μεγαλύτερη σε ευρωπαϊκό επίπεδο σωστική παρέμβαση σε τέτοιους οικισμούς.

«Η Σκεπτόμενη των Αναργύρων», πήλινο ειδώλιο εγκύν γυναίκας από τα στρώματα της Αρχαιότερης Νεολιθικής (6.500 - 5.800 π.Χ.) του προϊστορικού οικισμού Ανάργυροι XIIIa.

Γενική εικόνα του Λεκανοπεδίου Αμυνταίου.

Ποιες είναι οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις της λειτουργίας του εργοστασίου είτε στους κατοίκους της περιοχής, είτε στους εργάτες;

Η περιοχή αυτή ανήκει στη Ζώνη Επιρροής του Λιγνιτικού Κέντρου Δυτικής Μακεδονίας και θεωρείται η πιο βεβαρημένη περιβαλλοντικά της χώρας, με σημαντικές αλλοιώσεις στο φυσικό περιβάλλον και τη δομή των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, λόγω της εξόρυξης, μεταφοράς και καύσης του λιγνίτη στα εργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής που βρίσκονται εγκατεστημένα εκεί. Τα ορυχεία τα οποία εκμεταλλεύεται η ΔΕΗ (μοιάζουν με τεράστιους κρατήρες) έχουν βάθος πολλές φορές έως και 50μ. Αρκετά χωριά δε, όπως οι Ανάργυροι και η Μαυροπηγή, έχουν εγκαταλειφθεί ούτως ώστε να μπορέσει η ΔΕΗ να εκμεταλλευθεί το κοιτάσμα που βρίσκεται στο έδαφος ακριβώς από κάτω τους. Επιπρόσθετα, σύμφωνα με έρευνες, όπως για παράδειγμα της Μονάδας Αιμοστατικής της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ, 7 στους 10 θανάτους στην ευρύτερη πε-

ριοχή της Πτολεμαΐδας οφείλονται σήμερα σε καρκίνο ή σε θρομβοεμβολική νόσο (έμφραγμα, εγκεφαλικό, πνευμονική εμβολή) εξαιτίας της μακρόχρονης παραμονής των ηλεκτροπαραγωγών μονάδων στην περιοχή.

Μπορείς να αναφέρεις το μέγεθος της πολιτιστικής καταστροφής που συντελείται εξαιτίας της λειτουργίας του εργοστασίου στην περιοχή; Θέλεις να μας αναφέρεις συγκεκριμένα περιστατικά;

Εξαιτίας της πίεσης που ασκείται από τη ΔΕΗ και τους εκάστοτε εργολάβους στην εποπτεύουσα εφορεία αρχαιοτήτων, οι ρυθμοί της σωστικής ανασκαφής [2] είναι γρηγορότεροι από όσο θα έπρεπε και οι απαιτήσεις σχεδόν πάντα παράλογες. Επιπλέον, έχουν καταχωθεί ή καταστραφεί αρκετά σημεία με σημαντικό αρχαιολογικό υλικό ούτως ώστε να παραδοθούν κάποιοι τομείς όσο γίνεται πιο γρήγορα στη ΔΕΗ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η εύρεση ενός χαυλιόδοντα από μαμούθ, ο οποίος ξανασκεπάστηκε χωρίς να ενημερωθούν οι παλαιοντολόγοι για την ύπαρξή του για να μην καθυστερήσει η παράδοση του συγκεκριμένου τομέα στον οποίο ανήκε. Επίσης, ένα άλλο τμήμα όπου είχαν εντοπιστεί στο έδαφος πασσαλότρυπες από ξύλινους πασσάλους θεμελίωσης προϊστορικών λιμναίων εγκαταστάσεων, λέγεται ότι παραδόθηκε στη ΔΕΗ παρά τις αντιρρήσεις της επιστημονικής ομάδας, αντιρρήσεις που είχαν να κάνουν με τη μοναδικότητα και τη σπουδαιότητά του όχι μόνο με βάση τα ελληνικά, αλλά και τα ευρωπαϊκά δεδομένα. Γενικά, ευρήματα που έχουν να κάνουν με ίχνη κατοίκησης ή χρήσης του χώρου κατά την αρχαιότητα (π.χ. τάφοι, αποθέτες [3], τάφροι, αποτυπώματα οικιών, πασσαλότρυπες) αντί να είναι προσβάσιμα σε ντόπιους και μη επισκέπτες, ούτως ώστε να έχουν μια ιδέα και να μπορούν να θαυμάσουν ένα κομμάτι της ιστορίας της περιοχής, καταστρέφονται κατά τη διαδικασία εξόρυξης του λιγνίτη.

Σε τι καθεστώς δουλεύουν οι εργαζόμενοι;

Όλοι οι εργαζόμενοι (αρχαιολόγοι και εργάτες) εργάζονταν κάτω από συνθήκες υπερβολικής και αναίτιας πίεσης, καθώς και εκφοβισμού τόσο από τους υπεύθυνους αρχαιολόγους, όσο και από τους επιβλέποντες των εργολάβων και της ΔΕΗ. Οι εργασίες σπανίως σταματούσαν κατά τη διάρκεια του καύσωνα ή των χαμηλών και υπό το μηδέν θερμοκρασιών του χειμώνα, παρ' ότι τα στέγαστρα που είχαν τοποθετηθεί για την προστασία των εργαζομένων δεν ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις των συνθηκών κάτω από τις οποίες γίνονταν οι ανασκαφικές έρευνες. Όσοι δυσκολεύονταν να εργαστούν με τους ρυθμούς αυτούς και κάτω από αυτές τις συνθήκες απειλούνταν με απόλυση. Επίσης, τα μεροκάματα των εργατών ήταν πολύ χαμηλά (από 18 ευρώ τη μέρα έως 26 με 27 ευρώ, ανάλογα με την εταιρεία), ενώ πολλές φορές είχαμε θέμα με τα ένσημα διότι δεν μας κολλούσαν τα σωστά. Μέτρα ασφαλείας (όπως μάσκες, κράνη, ειδικά παπούτσια, ομπρέλες, τέντες, ασθενοφόρο) παρά την τεράστια έκταση του εργοταξίου και τις δύσκολες συνθήκες εργασίας, είτε δεν υπήρχαν, είτε ήταν ελάχιστα και δεν κάλυπταν ούτε τις βασικές ανάγκες, όπως για παράδειγμα η μη ύπαρξη γιατρού. Η οποιαδήποτε δε σχετική νύξη αντιμετωπιζόταν με απάθεια από τους υπεύθυνους. Επίσης, η εταιρεία δεν είχε ορίσει ούτε μηχανικό ασφαλείας ούτως ώστε να επιβλέπει τις εργασίες και να εντοπίζει και να αναφέρει τις οποιοσδήποτε ελλείψεις σε αυτόν τον τομέα. Για παράδειγμα, οι ομπρέλες που μας παρείχαν (όταν μας τις παρείχαν) ήταν τόσο λίγες που πάρα

► πολλοί δούλευαν απροστάτευτοι από τον ήλιο ακόμα και όταν η θερμοκρασία έφθανε τους 37 C. Επίσης, μας υποχρέωναν πολλές φορές να εργαστούμε υπερβολικά κοντά στο όρυγμα [4] και εντός της επικίνδυνης ζώνης τη στιγμή που υπήρχε κίνδυνος να υποχωρήσει το έδαφος ανά πάσα στιγμή. Η δε ΔΕΗ κανά 2 φορές είχε βάλει μπροστά το μηχανήμα εξόρυξης όταν ήμασταν και εμείς παρόντες στον τομέα, παρ' ότι απαγορευόταν, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο τη σωματική μας ακεραιότητα. Επίσης πρέπει να αναφερθεί ότι η συμπεριφορά ακόμα και των απλών αρχαιολόγων απέναντι στους εργάτες ήταν τις περισσότερες φορές απαράδεκτη. Όχι μόνο τους υποχρέωναν οι προϊστάμενοί τους να μην τους συναναστρέφονται κατά τη διάρκεια του διαλείμματος, αλλά τους πίεζαν κιόλας να τους φέρονται να μην είχαν αξία σαν άνθρωποι και πολύ υποτιμητικά. Επιπρόσθετα, κάποιοι από τους υπεύθυνους αρχαιολόγους έβαζαν αρκετούς αρχαιολόγους και εργάτες να τους δίνουν αναφορά σχετικά με το τι συζητούσαν οι υπόλοιποι εντός και εκτός δουλειάς, ποιος κάνει παρέα με ποιον, τι λάθη έκαναν κ.τ.λ.

Υπάρχει κάποιου είδους σωματείο ή έστω κάποια προσπάθεια να φτιαχτεί;

Οι αρχαιολόγοι είχαμε επίσημο σωματείο, τον ΣΕΚΑ (Σύλλογος Έκτακτων Αρχαιολόγων), το οποίο μας στήριζε όποτε του το ζητούσαμε, παρ' ότι είχε κατά καιρούς τη δική του ατζέντα. Οι εργάτες απ' όσο γνωρίζω δεν άνηκαν σε κάποιο σωματείο, ενώ όταν προσπάθησαν να δημιουργήσουν κάτι σχετικό, πολλοί από τους πρωτεργάτες της κίνησης αυτής απολύθηκαν.

Τι εθνικότητας είναι οι εργαζόμενοι και ποια είναι η σχέση μεταξύ τους;

Οι αρχαιολόγοι ήμασταν ως επί το πλείστον ελληνικής καταγωγής. Οι εργάτες ήταν όλοι από τις γύρω περιοχές (π.χ. Φλώρινα, Πτολεμαΐδα, Αμύνταιο, Λέχοβο) και ήταν αλβανικής, ελληνικής και σλαβικής καταγωγής. Οι σχέσεις μεταξύ τους ήταν ως επί το πλείστον καλές. Υπήρχαν βέ-

Η κατάσταση των περιοχών όπου πραγματοποιείται η εξόρυξη λιγνίτη.

βαια και αυτοί που αντιμετώπιζαν ρατσιστικά τους άλλους και δεν ήθελαν να δουλεύουν μαζί τους, αλλά δεν αποτελούσαν την πλειοψηφία.

Ποια είναι η σχέση του εργοστασίου με τους κατοίκους των γύρω χωριών;

Όσοι εργάζονταν και εργάζονται στα εργοτάξια του Αμυνταίου, καθώς και στα ίδια τα λιγνιτωρυχεία της ΔΕΗ είναι κάτοικοι (κυρίως οι εργάτες - οι αρχαιολόγοι όχι τόσο) των γύρω χωριών και πόλεων (π.χ. Πτολεμαΐδα, Φλώρινα, Άγιος Παντελεήμονας). Η δε πρόσληψη των εργατών λειτουργούσε μέχρι και το 2015 εξυπηρετώντας πελατειακές σχέσεις μεταξύ αυτών και των διαφόρων δημάρχων και δημόσιων φορέων του νομού, κάποιοι από τους οποίους συμμετείχαν στα έργα και ως εργολάβοι. Ανάλογα δε με

την εκάστοτε ανάδοχο εταιρεία γίνονταν και οι αντίστοιχες προσλήψεις εργατικού προσωπικού από συγκεκριμένες περιοχές.

Υπάρχουν αλλαγές στη λειτουργία του εργοστασίου τα τελευταία χρόνια;

Ουσιαστικές αλλαγές δεν υπάρχουν στην λειτουργία των εργοταξίων τα τελευταία χρόνια, εκτός ίσως από την πρόσληψη του προσωπικού που από το 2014 και μετά γίνεται ως επί το πλείστον μέσω ΑΣΕΠ και η κατάταξη των υποψηφίων με βάση τα μόρια του καθενός. Η εκάστοτε εταιρεία, η ΔΕΗ, καθώς και η ίδια η Εφορεία Αρχαιοτήτων Φλώρινας εξακολουθούν να δημιουργούν προβλήματα στους εργαζόμενους (αρχαιολόγους και εργάτες). Για παράδειγμα, το 2016 η καταβολή των δεδουλευμένων αργούσε έως και 4 μήνες, με αποτέλεσμα το προσωπικό να προβεί σε δυναμικές και μαζικές κινητοποιήσεις [5].

Υποσημειώσεις:

[1] Οικισμοί που δημιουργήθηκαν μέσα ή κοντά σε λίμνες και βαλτώδεις εκτάσεις

[2] Η σωστική ανασκαφή πραγματοποιείται όταν το πεδίο έχει ήδη διαταραχθεί, π.χ. από διάβρωση ή την ανάγκη οικοδόμησης και ο χρόνος είναι εξαιρετικά περιορισμένος

[3] Χώρος στο έδαφος όπου οι αρχαίοι απέθεταν ή αποθήκευαν αντικείμενα που θεωρούνταν ιερά ή είχαν κάποιου είδους αξία αλλά πλέον δεν χρησιμοποιούνταν.

[4] Σκαμμένο τμήμα του εδάφους με ικανό βάθος. Όρυγμα χαρακτηρίζεται γενικά η κατόπιν εκσκαφής σχηματιζόμενη τάφος που χρησιμοποιείται είτε ως χαράκωμα, είτε ως προσόδευση κατά την αμυντική οργάνωση μιας τοποθεσίας.

[5] Για περισσότερες πληροφορίες υπάρχει σχετικό βίντεο αναρτημένο στο youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=o8VpF7A3gDc>

✎ Βαγιάν

Βορά στη λαίλαπα της τουριστικής βιομηχανίας το κάβο σίδηρο στη Σητεία

«Έλα στο κάβο σίδηρο
και δωσ μου το χεράκι
εκεί που κακό δεν έκαμε
η δύναμη του ανθρώπου»

Το κάβο σίδηρο, το ανατολικότερο ακρωτήριο της Κρήτης, αποτελεί ένα ανέγγιχτο φυσικό τοπίο άγριας ομορφιάς και πλούσιας βιοποικιλότητας. Ιδιοκτησιακά ανήκει στην κοντινή μόνη Τοπλού, η οποία δεκαετίες τώρα προσπαθεί να ξεπουλήσει μέρος των εκτάσεών της σε τουριστικούς επενδυτές και εμπλέκεται σε μακροχρόνια σκάνδαλα διαπλοκής. Ο δήμος επίσης είναι στην πρώτη γραμμή του ξεπουλήματος και φανατικός υποστηρικτής της «ανάπτυξης», προωθώντας, πέραν της συγκεκριμένης επένδυσης, και την εγκατάσταση μονάδων ΒΑΠΕ στην ευρύτερη περιοχή, η οποία θεωρείται ως η πιο άνυδρη, «υποανάπτυκτη» και φτωχή του νησιού, πράγμα που κάνει μεγάλο μέρος της τοπικής κοινωνίας δεκτική σε τέτοιου είδους λογικές.

Τα οικολογικά κινήματα και ομάδες του νησιού, βασιζόμενα στο γεγονός πως το ακρωτήριο βρίσκεται σε καθεστώς προστασίας «Νατούρα 2000» αλλά και στο ότι φιλοξενεί σημαντικούς αρχαιολογικούς χώρους, προχώρησαν σε κάποιες κινήσεις σχεδόν αποκλειστικά νομικού χαρακτήρα, όπως διάφορες προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας (Σ.Τ.Ε.) ,το οποίο και τις απέρριψε τελικά, την ίδια εβδομάδα που αθώωσε και όλους του εμπλεκόμενους στην υπόθεση του Βατοπεδίου.

«Ετσι, μετά την απόρριψη των προσφυγών και ενώ έχουν

περάσει περισσότερα από 25 χρόνια αναμονής, καθυστερήσεων και πολλών γραφειοκρατικών εμποδίων (μόλις το 2012 η επένδυση κατάφερε να ενταχθεί στη διαδικασία fast track, ενώ το 2013 της δόθηκε η δυνατότητα κατάρτισης Ειδικού Σχεδίου Χωρικής Ανάπτυξης Στρατηγικών Επενδύσεων), όλα δείχνουν πως είναι έτοιμα για την κατασκευή της μονάδας, που σύμφωνα με τους υπολογισμούς θα είναι έτοιμη το 2019. Φορέας της επένδυσης είναι η βρετανική εταιρεία «Loyalward Ltd.», θυγατρική του ομίλου της Minoan Group.

Η τουριστική επένδυση, που αποτελεί τη μεγαλύτερη στην Κρήτη, συνολικού ύψους 267,7 εκατ. ευρώ, είναι δυναμικότητας 1.936 κλινών σε 5 μικρές μονάδες των 350 κλινών σε μια έκταση περίπου 22.120 στρεμμάτων. Πέρα από τις κλασικές εγκαταστάσεις διαμονής και εστίασης των επισκεπτών, το σχέδιο της εταιρείας περιλαμβάνει ειδικές τουριστικές υποδομές για την προσέλκυση τουρισμού υψηλής ποιότητας και ετήσιας διάρκειας, όπως γκολφ (18 οπών) και spa».

Ιδού λοιπόν το πρόβλημα να αρκείται κανείς, ή ακόμη καλύτερα να επαναπαύεται κανείς σε θεσμικούς φορείς, δίχως να επιδιώξει να δομήσει παράλληλα τις αντιστάσεις του σε επίπεδο κοινωνικό-κινηματικό. Η αδυναμία αυτή έχει δείξει πολλές φορές στο παρελθόν πως αν δεν ξεπερασθούν οι λογικές του αποκλειστικά νομότυπου αγώνα, τότε η ήττα είναι κάτι παραπάνω από πιθανή.

Είναι βέβαια άδικο να ασκηθεί κριτική μονάχα στις οικολογικές-περιβαλλοντολογικές ομάδες του νησιού. Η σιωπή από μεριάς τόσο της αριστεράς όσο και του Α/Α χώ-

ρου είναι εκκωφαντική, και όχι μονάχα στο συγκεκριμένο παράδειγμα.

Γενικά, η τουριστική βιομηχανία, ναυαρχίδα της οποίας θεωρείται η Κρήτη, που έχει αλλοιώσει ολοκληρωτικά και ανεπιστρεπτί τόσο το φυσικό τοπίο όσο και την κοινωνική και πολιτιστική υπόσταση του νησιού (και ταυτόχρονα αποτελεί το σύγχρονο κάτεργο των χαμηλόμισθων εποχικών εργαζομένων), αντιμετωπίζεται ως η ιερή αγελάδα την οποία δεν δικαιούται κανείς να αγγίξει. Σαν να μην μπορούσε να είναι το κατεχοχόν πεδίο παρέμβασης για όλους τους παραπάνω λόγους.

Πέραν αυτού, η στρατηγική της κατάληψης γης και των ζωνών προς υπεράσπιση (π.χ. το ZAD Notre dam des Landes στη Γαλλία ή το Val de Susa στην Ισπανία) δείχνουν τον δρόμο για την επιτυχή μετατροπή περιβαλλοντολογικών ζητημάτων σε αγώνες, που αγκαλιάζονται κοινωνικά και θέτουν στο επίκεντρο την αντίσταση στα μεγάλα έργα των επενδυτών με μια αντικαπιταλιστική προοπτική. Το ερώτημα που τίθεται είναι πώς θα δομήσουμε σύντομα μια δύναμη που να είναι σε θέση να τις αποτρέψει αντλώντας δύναμη από τον ίδιο τον τόπο που θέλει να υπερασπίσει μέσω της οικειοποίησης/κατάληψής του.

«Από το κάβο σίδηρο
φύγε μικρό πουλάκι
να μην σου 'ρθει στην κεφαλή
του γκολφ κάνα μπαλάκι»

✎ Carpe diem

Η οικονομική κρίση αποτέλεσε μηχανισμό αποδυνάμωσης του πολιτικού προσωπικού του ελληνικού κράτους – το πελατειακό σύστημα κατέρρευσε, η εμπιστοσύνη προς το πολιτικό προσωπικό ελαχιστοποιήθηκε (καθώς αδυνατεί πια να δώσει ανταλλάγματα), οι στρατηγικές αποφάσεις λαμβάνονται σε υψηλότερα κέντρα, σε υπερεθνικά σχήματα που αντιστοιχούν καλύτερα στη διεθνή οργάνωση της οικονομίας. Με το κράτος να αντικαθίσταται εν μέρει από υπέρτερα σχήματα, οι πόλεις, η μηχανή αυτή του καπιταλισμού, βαραίνουν περισσότερο σ' επίπεδο καθημερινότητας, τόσο για τους από πάνω όσο και για τους από κάτω. Στο έδα-

φός τους αναπτύσσεται μεγάλο μέρος της καπιταλιστικής επιθετικότητας και των κοινωνικών συγκρούσεων που αυτή προκαλεί. Πάνω στο εν ανεπαρκεία και διαφιλονικούμενο αστικό έδαφος (ένας εκ των τριών παραγωγικών συντελεστών, μας λέει η κλασική πολιτική οικονομία) του ελλαδικού χώρου εκπονούνται και τα πάσης φύσεως καπιταλιστικά επενδυτικά σχέδια με ονοματεπώνυμο. Ωστόσο, με δεδομένη τη γενική αποδιοργάνωση του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού και των πολιτικών του θεσμών και τις αλλαγές ρόλων του παραδοσιακού πολιτικού προσωπικού, κάποιοι παλιοί παίκτες κάνουν εμφάνιση με νέο τρόπο: Στοιχεία μαφίας και κορπορατισμός επικαλύ-

πτουν την ουσία των «επενδύσεων» σε γη, κυρίως κτηματομεσιτικής φύσης, σε ανεκμετάλλευτους ως σήμερα απ' τον καπιταλισμό αστικούς χώρους. Οι «επενδυτές» εμπλέκονται στην τοπική πολιτική, υποθάλλουν την αντιδραστική πολιτική βία κι επιζητούν τη «λαϊκή υποστήριξη» δια της εμπλοκής τους στο επαγγελματικό ποδόσφαιρο που, κατά τ' άλλα, υποτίθεται πως γλυκαίνει τις Κυριακές των καταπιεσμένων. Παραλλαγές υπάρχουν πολλές: Πειραιάς, Νέα Φιλαδέλφεια, Βόλος, Θεσσαλονίκη... Με τρία απ' αυτά τα παραδείγματα ασχολούμαστε σ' αυτό το φύλλο, τρία επικίνδυνα παραδείγματα για το παρόν και το μέλλον μας.

■ Στον αγώνα για το ΝΕΡΟ δεν ξεΝΕΡΟνουμε

Πέντε χρόνια σιωπής λύθηκαν τον περασμένο Φλεβάρη, όταν ο πρόεδρος της ΔΕΥ-ΑΜΒ σε συνέντευξη τύπου παραδέχτηκε ότι «η δημοτική αρχή σκέφτεται να παραχωρήσει τη λειτουργία των Εγκαταστάσεων Επεξεργασίας Λυμάτων (ΕΕΛ), σε ιδιώτη επενδυτή». Η πόρτα, λοιπόν, των ΕΕΛ άνοιξε για να περάσει μέσα ο ιδιώτης, μετά από μια δετία εγκατάλειψης και αφαίμαξης του προσωπικού. Η σκόπιμη αυτού του είδους διαχείριση είχε σαν αποτέλεσμα απανωτές βλάβες τα τελευταία 3 χρόνια, που στοιχισαν ακριβά στον Παγασητικό και στην υγεία των πολιτών με τη διοχέτευση χιλιάδων ή και εκατομμυρίων κυβικών μέτρων ανεπεξέργαστων λυμάτων στη θάλασσα. Φέτος που η κατάσταση παράγινε, ωρίμασαν οι συνθήκες για ξεπούλημα των εγκαταστάσεων. Η αγανάκτηση του κόσμου υποτίθεται ότι θα άναβε το πράσινο φως.

Γιατί όμως η ιδιωτικοποίηση ξεκινά από τις ΕΕΛ; Επειδή πρόκειται για ένα πακέτο συγκεκριμένο, που έχει όλα τα τεχνικά και οικονομικά στοιχεία που είναι απαραίτητα για την αγοραπωλησία. Δεν πουλάς ποτέ γουρούνι στο σακί.

Στην ύδρευση, ας πούμε, πακέτο προς πώληση δεν υπάρχει και δύσκολα θα υπάρξει. Το μέτωπο με τους κατοίκους των χωριών του Πηλίου που εντάχθηκαν στον καλλικρατικό δήμο Βόλου είναι ανοικτό, καθώς οι κάτοικοι αντιστέκονται σθεναρά στη χλωρίωση και τα υδρόμετρα.

Από τον Γενάρη 2012, τότε που δημιουργήθηκε η Κίνηση Πολιτών Πηλίου και Βόλου για το Νερό (Κίνηση), οι πράξεις αντίστασης, φανερές και κρυφές, με παραβιάσεις των δεξαμενών και καταστροφή ή και εξαφάνιση των χλωριωτών, ξεπερνούν τις 20. Εκκρεμούν 4 μηνύσεις εναντίον κατοίκων των Σταγιατών με την κατηγορία της κράτησης σε ομηρία, απειλής και εξύβρισης υπαλλήλων της ΔΕΥ-ΑΜΒ, ενώ και σε άλλα χωριά εκκρεμούν δικαστικές υποθέσεις. Οι κάτοικοι της Πορταριάς, της Μακρινίτσας και των Σταγιατών αρνούνται την εγκατάσταση υδρομέτρων παρά τις απειλές για υποβολή προστίμων που φτάνουν τα 300 Ευρώ.

Ανοικτά είναι και τα θέματα της ύδρευσης της πόλης, όπως το διάτρητο δίκτυο, οι αμιαντοσωλήνες και η ποιότητα του νερού που αναγκάζουν τους κατοίκους να αφήνουν στην αγορά του εμφιαλωμένου νερού γύρω στα 30 εκατομμύρια Ευρώ το χρόνο.

Στην άρδευση, τα πράγματα για την ΔΕΥΑΜΒ είναι πιο μεπρδεμένα. Η απόφαση της μεταφοράς της άρδευσης από το δήμο και – ουσιαστικά – από τις κοινότητες στη ΔΕΥΑΜΒ αμφισβητείται από τους αγρότες/ισσες και τους καλλιεργητές. Εκκρεμεί, άλλωστε, σχετική απόφαση του ΣτΕ στο οποίο έχουν προσφύγει.

Ο ξυλοδαρμός διαδηλωτών μελών της Κίνησης και όχι μόνο, από τις διμοιρίες ΜΑΤ που προκάλεσε τον τραυματισμό και μεταφορά στο νοσοκομείο ενός ατόμου με σπασμένο πλευρό στις 15 Μάρτη 2015, ημέρα που συνεδρίαζε το ΔΣ της ΔΕΥΑΜΒ για την ψήφιση κανονισμού άρδευσης και η προσαγωγή σε δίκη ενός αγρότη με τις κατηγορίες της θέσης σε κίνδυνο της ζωής ματατζή και της στάσης σε συνέργεια, στάθηκαν η αιτία για να παρθεί μια ιστορική απόφαση απ' όλα – πλην δύο – χωριά: Οι κάτοικοι των χωριών γύρισαν την πλάτη στη ΔΕΥΑΜΒ και ανέλαβαν τη διαχείριση της άρδευσης. Αυτό κάνουν και τη φετινή αρδευτική περίοδο για τρίτη χρονιά. Συναποφασίζουν και ορίζουν επιτροπές άρδευσης και αρμοδιότητες για τεχνικά ή οικονομικά θέματα.

Χωρίς καταγραφή, με «εθισμένους» πλέον τους αγρότες στην αυτοδιαχείριση της άρδευσης και άκαμπτους στο αίτημά τους να κρατήσουν στα χέρια τους την άρδευση παρά τις απειλές και τους εκβιασμούς του Μπέου, δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις για ξεπούλημα της άρδευσης.

Οι «δολιοφθορές», οι καταλήψεις του δημοτικού συμβουλίου, οι εκδηλώσεις, οι συχνές συνελεύσεις και συναντήσεις της συντονιστικής, η σύνδεση με το κίνημα της Χαλκιδικής, της Κρήτης εναντίον των ΒΑΠΕ και την Πανελλαδική Συμμαχία για το Νερό και άλλες μορφές δράσης ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, καθώς και η επαφή με άλλες συλλογικότητες

της πόλης, είναι στοιχεία που συνθέτουν ένα τοπικό κίνημα με ιδιαίτερα πολιτικά χαρακτηριστικά.

Η Κίνηση είναι μια ανοικτή συλλογικότητα στην οποία συμμετέχει όποιος/α ενδιαφέρεται για το νερό στην περιοχή. Ο αμεσοδημοκρατικός τρόπος που γίνονται οι συνελεύσεις δεν επιβλήθηκε από πάνω αλλά προέκυψε ως ανάγκη επικοινωνίας μεταξύ των κατοίκων. Έχει πολιτικό ενδιαφέρον ότι για πρώτη φορά τα χωριά συνεργάζονται και συνεννοούνται ορίζοντα μεταξύ τους.

Οι αποφάσεις των συνελεύσεων είναι πάντα δεσμευτικές για τα τοπικά εκλεγμένα συμβούλια. Σε κάποιες περιπτώσεις προέδρων τοπικών συμβουλίων που συμμετείχαν στο ψηφοδέλτιο του Μπέου, όπως στη Μακρινίτσα, την Πορταριά και τις Σταγιατές, οι τοπικοί ήρθαν σε σφοδρή αντίθεση μαζί του υποστηρίζοντας σθεναρά τις θέσεις των συνελεύσεων, με αποτέλεσμα να διαγραφούν από την παράταξη και να είναι σε πλήρη διάσταση μαζί του.

Όσο για την Κίνηση, παίζει ένα αποφασιστικό και θετικό ρόλο στο να συνδέει τις τοπικές κοινωνίες, να ενημερώνει, να υλοποιεί με το συντονιστικό τις αποφάσεις των συνελεύσεων, και να συνδέει το κίνημα με αντίστοιχα στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Την άνοιξη 2014 εκλέγεται ο Μπέος, γεγονός που προδικάζει μια πιο αποφασιστική και βρώμικη αντιμετώπιση του κινήματος. Δεν είναι τυχαίο ότι έχει την πλήρη υποστήριξη της κυβέρνησης, της δικαιοσύνης και της Γαλλικής και Γερμανικής πρεσβείας. Όλοι αυτοί θεωρούν ότι ο συγκεκριμένος άνθρωπος μπορεί να βάλει με την πλάτη στο καναβάτσο την Κίνηση και να προχωρήσει στο ξεπούλημα του νερού (Γαλλία) και της γης (Γερμανία). Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ παρέχει πλήρη αστυνομική υποστήριξη όταν και όπου ζητηθεί από τον Μπέο, ενώ η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη και τα κρατικά ελεγκτικά όργανα βγάζουν αποφάσεις προκλητικά εχθρικές εναντίον των τοπικών κοινωνιών. Όπου γίνεται συζήτηση για το νερό η παρουσία ματατζήδων και ασφαλιτών είναι προκλητική.

Η επιχειρούμενη ιδιωτικοποίηση των ΕΕΛ, κινητοποίησε άμεσα την Κίνηση, η οποία κάλεσε τον Φλεβάρη 2017, άτομα και συλλογικότητες να συζητήσουν για το θέμα. Δημιουργήθηκε ένα πιο διευρυμένο σχήμα, η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ, από άτομα της Κίνησης, ανένταχτους, εξωκοινοβουλευτικούς και κομματικούς από τον χώρο της αριστεράς. Στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και φασίστες αποκλείστηκαν ενώ ξεκαθαρίστηκε ότι ο χαρακτήρας της συμμαχίας θα είναι κινηματικός. Στη δίμηνη ως τώρα πορεία φαίνεται να ικανοποιούνται οι ελάχιστες προδιαγραφές του εγχειρήματος.

Η αποστασιοποίηση των «φορέων» της πόλης από τη ΣΥΜΜΑΧΙΑ και η αντιμετώπιση από την αστυνομία αντανακλούν μία δυναμική που έχει τη δυνατότητα να σταματήσει το ξεπούλημα του νερού και να αναδείξει τον αυταρχικό και φασιστικό ρόλο της τοπικής και κεντρικής εξουσίας. Όσο για την ΚΙΠΠΒΝ, τα προβλήματα με το νερό σε όλα τα χωριά και την πόλη και το μέτωπο εναντίον της πολιτικής του ξεπουλήματος και των χαρατσιών, είναι εκείνα στα οποία εστιάζει τη δράση της. Η ύπαρξη διαφορετικών απόψεων μέσα στη ΣΥΜΜΑΧΙΑ, πάνω σε ζητήματα όπως η άρνηση εγκατάστασης υδρομετρητών, η μάχη ενάντια στη χλωρίωση ή και η αυτοδιαχείριση της άρδευσης, επιβάλλουν την αυτόνομη δράση.

Συμπερασματικά, το κίνημα του νερού στο πλαίσιο της Κίνησης, καταφέρνει να στέκεται γερά στον αγώνα για το δημόσιο χαρακτήρα του νερού ως κοινωνικού αγαθού. Αυτό ωστόσο που μελλοντικά πρέπει να γίνει είναι να καθοριστεί μέσα από συζητήσεις αυτός ο δημόσιος χαρακτήρας. Αυτή ήταν και η προτροπή του Όσκαρ Ολιβέρα από το Κίνημα στην Κοτσαμπάμπα της Βολιβίας στη συνάντηση που είχαμε μαζί του πριν από ενάμιση χρόνο: «Πρέπει να ξεκαθαριστεί τι εννοούμε. Στη Βολιβία ο πρώτος Ιθαγενής πρόεδρος Εβο Μοράλες πήρε τη διαχείριση από τη αμερικάνικη BECHTEL, μετά από τη σκληρή μάχη που δώσαμε, και την μετέφερε στο κράτος. Έκτοτε εμείς που παλέψαμε είμαστε απέναντι. Αυτός δεν ήταν ο δημόσιος χαρακτήρας που θέλαμε σίγουρα. Δεν το είχαμε όμως ξεκαθαρίσει».

Μπροστά μας έχουμε και τις δίκες δύο συναγωνιστών που θα γίνουν τον Μάη και Ιούνη. Και εκείνες που έρχονται για τους κατοίκους των Σταγιατών. Με στημένη δικαιοσύνη και εχθρική απέναντι στο Κίνημα, η παρουσία της Κίνησης και αλληλέγγυων στα δικαστήρια είναι επιτακτική μια και αντιμετωπίζονται ως πολιτικές διώξεις.

■ Για την κατάσταση στη Νέα Φιλαδέλφεια

Από τα τέλη του Φλεβάρη 2017 και μετά, μια ιδιότυπη κατάσταση έχει εκ νέου εγκαθιδρυθεί στη Νέα Φιλαδέλφεια: ένας αριθμός χουλιγκάνων με τα χρώματα της ΑΕΚ μονοπωλεί τον δημόσιο χώρο στην περιοχή, ασκώντας αυθαίρετη βία, φυσική μα και ψυχολογική, όχι μόνο σε όσους αντιτάσσονται ανοιχτά στην υλοποίηση του σχεδίου Μελισσανίδη για την «Αγία Σοφία», αλλά και σε όσους αισθάνονται απλώς άβολα με την επιβολή του διλήμματος «ΑΕΚ ή φάπα».

Ο εξωτερικός χώρος της κατάληψης της Στρούγκας αποτελεί «προνομιακό» χώρο έκφρασης αυτών των χουλιγκάνων, καθώς οι, εδώ και χρόνια σταθερές και τεκμηριωμένες, τοποθετήσεις των συμμετεχόντων στην κατάληψη κατά του σχεδίου Μελισσανίδη αποτελούν από μόνες τους πρόβλημα για τα επιχειρηματικά συμφέροντα, και άρα θα πρέπει να φιωθούν. Τρομοκρατία, όμως, δεν ασκείται μόνο προς τη Στρούγκα, αλλά και προς όλους όσους έχουν εκφράσει με κάποιο τρόπο και σε κάποιο βαθμό την αντίθεσή τους στο σχέδιο και στο σύστημα Μελισσανίδη: στη Λαϊκή Συνέλευση, στη δημοτική αρχή, σε όσους έχουν αρθρογραφήσει μέχρι σήμερα για το ζήτημα σε τοπικά μέσα ενημέρωσης.

Οι χουλιγκάνοι δεν είναι μόνοι: αν ήταν, δεν θα ήταν και τόσο πρόβλημα να αντιμετωπιστούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Πίσω τους είναι παραταγμένο ολόκληρο το μπλοκ εξουσίας και προσπαθεί να διασφαλίσει ότι στη Νέα Φιλαδέλφεια και τις γύρω περιοχές θα συμβεί αυτό που θέλουν κάποιοι, χωρίς όσους διαφωνούν να μπορέσουν καν να το πουν:

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εξασφαλίζει την «εξυπηρέτηση» Μελισσανίδη από το κοινοβούλιο, με την ψήφιση τροπολογίας που μεταφέρει την αρμοδιότητα έγκρισης των υψομετρικών μελετών στο υπουργείο Υποδομών (χαριτωμένη λεπτομέρεια, η φωτογραφία του κυρ Αλέκου Φλαμπουράρη του Εξαρχιώτη αγκαλιά με τη μακέτα της «Αγία Σοφιάς» στη Νέα Ιωνία).

Σύσσωμη η αντιπολίτευση, με την εξαίρεση του ΚΚΕ, αλλά με τη συμμετοχή της «αντισυστημικής» Χρυσής Αυγής, στηρίζει την «εξυπηρέτηση». Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, απ' τον εργολάβο Μανιάτη και τον Λοβέρδο της διαπόμπευσης των οροθετικών ως τον πρώην δήμαρχο Αθηναίων, Κακλαμάνη (Ομέρ Πρίονη, Κύπρου και Πατησίων γωνία), πλειοδοτούν ασκώντας «κοινοβουλευτικό έλεγχο».

Η Περιφέρεια Αττικής της Αρένας Δούρου εξασφαλίζει δημόσιο χρήμα στον καπιταλιστή Μελισσανίδη (20 εκατ. ευρώ για το γήπεδο κι άλλα τόσα περίπου για την υπογειοποίηση), ενώ οι υπηρεσίες της λειτουργούν ως υπάλληλοί του, εντάσσοντας στον «αναπτυξιακό» σχεδιασμό τους το έργο της υπογειοποίησης της οδού Πατριάρχου Κωνσταντίνου, χωρίς την οποία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί το έργο του γηπέδου.

Ο Δήμος Αθηναίων προωθεί το σχέδιο Μελισσανίδη-Μάτσα για την ένταξη στο σχέδιο πόλης και την κτηματομεσιτική εκμετάλλευση της περιοχής Ριζούπολης-Προμπονά.

Η κρατική τηλεόραση, δια στόματος των «αριστερών δημοσιογράφων» του payroll, αναλαμβάνει «να μεσολα-

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εξασφαλίζει την «εξυπηρέτηση» Μελισσανίδη από το κοινοβούλιο, με την ψήφιση τροπολογίας που μεταφέρει την αρμοδιότητα έγκρισης των υψομετρικών μελετών στο υπουργείο Υποδομών [...]

βήσει για να λύσει το πρόβλημα» μεταξύ δημοτικής αρχής και Μελισσανίδη στα πλατό του θεάματος.

Η αστυνομία αναθέτει την καθημερινή... «αστυνόμηση» της Νέας Φιλαδέλφειας στους χουλιγκάνους. Αυτό φάνηκε καθαρά τη μέρα της πορείας προς την κατάληψη της Στρούγκας (16 Μαρτίου 2017), που ομάδες οπαδών ανενόχλητες αλώνιζαν στην πόλη. Παράλληλα, εξασφαλίζει την ησυχία, τάξη και ασφάλεια για τα επιχειρηματικά συμφέροντα (βλ. 28 προσαγωγές σε εργατική παρέμβαση για θάνατο εργαζόμενου στα Μικελ).

Η Εκκλησία της Ελλάδος, στο πρόσωπο του Μητροπολίτη Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας Γαβριήλ, αποκαλύπτει μέσα σ' αυτή τη συγκυρία τα κτηματομεσιτικά της σχέδια, ακριβώς δίπλα στον σταθμό ΗΣΑΠ του Περισού: εντελώς τυχαία, η Τράπεζα Πειραιώς παραχωρεί δωρεάν στη Μητρόπολη Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας το οικοπέδο που μέχρι πρότινος φιλοξενούσε τον καταυλισμό των σεισμοπαθών. Η Μητρόπολη σχεδιάζει να κατασκευάσει υπόγειο πάρκινγκ, συνεδριακό κέντρο, μουσείο μικρασιατικού ελληνισμού (το τρίτο σε δύο τετραγωνικά χιλιόμετρα, αν υπολογίσουμε το υπάρχον μουσείο του ΠΠΠΕΔ και το μελλοντικό του γηπέδου Μελισσανίδη – μεγάλη πέραση έχει τελευταία η μικρασιατική ιστορία...) και άλλες εγκαταστάσεις. Ταυτόχρονα «βάζει πλάτη» στη φιλοτέχνηση του φιλάνθρωπου προφίλ της ΠΑΕ ΑΕΚ.

**Μέσα Μαζικής «Ενημέρωσης»:
Ιπποκόμοι της εξουσίας**

Ως εκφραστές του συστήματος, τα τοπικά, και όχι μόνο, ΜΜΕ προωθούν με κάθε ευκαιρία την υποταγή των συνειδήσεων στα συμφέροντα του παραπάνω μπλοκ εξουσίας και υπονομεύουν τις κοινωνικές αντιστάσεις: αποσιωπούν τη βία του οπαδού που επιχειρεί να εξαφανίσει κάθε ελεύθερη φωνή, ενώ στοχοποιούν τη βία της ελεύθερης φωνής που επιχειρεί να υπερασπιστεί το δικαίωμά της να υπάρχει ως ελεύθερη. Παρουσιάζουν τους υποστηρικτές του σχεδίου Μελισσανίδη ως καταπιεσμένο λαϊκό κίνημα, που διεκδικεί κάποιο «πατρογονικό δικαίωμα», ενώ ταυτόχρονα ακυρώνουν οποιαδήποτε κοινωνική δυσφορία και αντίσταση, διαστρέφοντάς την σε μια «γραφική, ψευτοεπαναστατική και παράνομη πράξη». Απέναντι σε νόμους και πράξεις νομοθετικού περιεχομένου που προωθούν άνισες και ακραία εξευτελιστικές συνθήκες διαβίωσης και που υποσκάπτουν κάθε έννοια ισότητας και αξιοπρέπειας, είμαστε υπερήφανα παράνομοι.

Τα ίδια αυτά μέσα, προωθούν βρώμικους υπαινιγμούς για υπόγεια «συμβόλαια» των καταληψιών της Στρούγκας με τη δημοτική αρχή. Για να γίνουν εφικτοί αυτοί οι υπαινιγμοί, οι «υπερασπιστές της δημοκρατίας και της νομιμότητας» αποσιωπούν τις ενυπόγραφες πολιτικές τοποθετήσεις των συλλογικοτήτων της Στρούγκας, που διαχρονικά στέκονται απέναντι στη δημοτική εξουσία, ενώ καθιστούν την ανυπόγραφη σχολιογραφία μέσω «έγκυρης» πληροφόρησης. Επίσης, αξιοποιούν τις υπαρκτές πολιτικές διαφοροποιήσεις του αναρχικού-αντεξουσιαστικού χώρου, προβάλλοντάς τις πάνω στη δική τους εμπειρία από τον προθάλαμο του συστημικού δικοματισμού. «Συμβόλαια» κάνουν οι μαφίες, όχι οι αυτοδιαχειριζόμενοι κοινωνικοί χώροι.

Όλοι μαζί για το γήπεδο

Ενώ όλος αυτός ο συρφετός ασκεί πιέσεις (ο καθένας από τη θέση του και στην ένταση που μπορεί και του αρμόζει), αναδεικνύεται το νήμα που συνδέει τους οπαδούς μιας ποδοσφαιρικής ομάδας, σε όποιο πολιτικό χώρο κι αν κινούνται αυτοί. Για πολλούς, αυτό το νήμα φαντάζει ισχυρότερο από κάθε είδους πολιτικό δεσμό ή έστω από κάθε συνάφεια πολιτικών σχεδίων. Μέχρι και η διαχειριστική ομάδα του Indymedia προβληματίστηκε για το αν η απειλητική ανακοίνωση της Original 21, την προηγούμενη μέρα της πορείας, ήταν σύμφωνη με την πολιτική δημοσίευσης του μέσου (καταλήγοντας ότι δεν ήταν)· για να μην αναφέρουμε όλους εκείνους τους αναρχικούς, κομμουνιστές και αριστερούς που κάνουν τα στραβά μάτια όταν οι οπαδοί, και μάλιστα οι αντιφασίστες οπαδοί της ΑΕΚ, συμπλέουν με τον Μελισσανίδη, τους συριζαίους, τους πασόκους, τους νεοδημοκράτες, τους αλήτες-ρουφιάνους-δημοσιογράφους, τους παπάδες, και τον Θεό τον ίδιο για να χτιστεί το γήπεδο. Να μην ξεχνάμε και το προεκλογικό σύνθημα της Original 21 το 2014: «Γήπεδο στηρίζουμε κι ανάλογα ψηφίζουμε»... Ένα γήπεδο για τη στέγαση των θεαμάτων, γιατί ο άρτος, εδώ που τα λέμε, δεν είναι και πολύ εξασφαλισμένος...

Αυτοί που συναγελάζονται με τον Μελισσανίδη, αναμένοντας μεγαλύτερες ή μικρότερες, άμεσες ή έμμεσες ωφέλειες στο επόμενο διάστημα, συγκροτούν ένα μπλοκ με θεσμικές κι εξωθεσμικές εκφράσεις. Αυτό το μπλοκ δεν αντέχει (και δεν ανέχεται) ούτε καν μια γραπτή διατύπωση απόψεων μιας ομάδας όπως η δική μας, και την αναγορεύει μεταξύ των «Θεών και Δαιμόνων» που εχθρεύονται το οικουμενικό όνειρο της «Αγία Σοφιάς» – λες και εμείς είμαστε αυτοί που σχεδιάζουν ανέφικτα φαραωνικά έργα, ψηφίζουν χαριστικούς νόμους που προβλέπουν την εν λευκώ έκδοση αδειών οικοδομής, ανακοινώνουν την εξασφάλιση αεριτζίδικων χρηματοδοτήσεων, υπογράφουν παράτυπες υψομετρικές μελέτες και υποστηρίζουν ότι «είμαστε μια ωραία ατμόσφαιρα».

**Η δημοτική αρχή:
Θεσμός διαχείρισης της εκμετάλλευσης**

Παρόλο που ο δήμος και ο δήμαρχος είναι και αυτοί στό-

χος των επιθέσεων των οπαδών του σχεδίου Μελισσανίδη, δεν είμαστε στην ίδια πλευρά του μετώπου. Δήμος και δήμαρχος υποστηρίζουν την ανάπτυξη του κέρδους πάνω στις πλάτες όλων μας. Στο κοινωνικοοικονομικό μοντέλο που στηρίζουν με τις πολιτικές τους, εμείς βρισκόμαστε σε θέση να δουλεύουμε για ψίχουλα ή να καταναλώνουμε ό,τι βάζουν μπροστά μας - ή και τα δύο.

Μας αφήνει αδιάφορες και αδιάφορους μια επίθεση φιλίας από έναν δήμο που χαρακτηρίζει την Στρούγκα «κοινωνικό χώρο» όταν τον βολεύει, αλλά κατεδαφίζει μια κατάληψη στο Άλσος που μετέτρεπε ένα αυθαίρετο μαγαζί σε κοινωνικό χώρο, για να την αντικαταστήσει και πάλι με ένα μαγαζί που υπηρετεί το σκοπό της «ανάπτυξης», δηλαδή του κέρδους, μέσα στον δασικό χώρο.

Επίσης είναι προφανές και από την πορεία της συγκεκριμένης δημοτικής αρχής, ότι ο δήμος αποτελεί μέρος του «δημοκρατικού συστήματος» της χώρας, το οποίο επιβάλλει μέσω των «αντιπροσώπων» του το δίκιο των αφεντικών σε όσους ψήφισαν και σε όσους δεν ψήφισαν. Η υπεράσπιση της πολεοδομικής νομιμότητας, με αιχμή το ζήτημα της υψομετρικής μελέτης, καταρρέει σαν χάρτινος πύργος, όταν μια ανώτερη βαθμίδα εξουσίας δίνει στον Μελισσανίδη αυτό που ζητάει με τη μορφή μιας ακόμη νομοθετικής ρύθμισης.

Το πιθανότερο σενάριο για την επόμενη μέρα, αν κρίνουμε απ' την προηγούμενη, είναι η δημοτική αρχή Βασιλόπουλου να μας ανακοινώσει ότι διεξήγαγε έναν τίμιο, πλην άνισο αγώνα, και να συνεχίσει την εφαρμογή του προγράμματός της για το Άλσος, δηλαδή τις εργολαβίες που πρόσφατα εγκρίθηκαν με χρηματοδότηση ΕΣΠΑ και τα λοιπά σχέδια του προγράμματός της. Σ' αυτό, δεν θα διαφοροποιηθεί από προηγούμενες δημοτικές αρχές κάθε πολιτικής προέλευσης, οι οποίες είδαν το Άλσος ως δασικό χώρο προς «αξιοποίηση» ή «ανάπλαση» και επιδίωξαν να το γεμίσουν με πάσης φύσης κατασκευές που θα γεννούσαν μπόλικες εργολαβίες (βλ. τις «αναπλάσεις» των δεκαετιών '80 και '90 και τα απομεινάρια τους, συγκριτικά με τα σημερινά σχέδια που χρηματοδοτούνται από το ΕΣΠΑ και την Περιφέρεια Αττικής της Αρένας Δούρου).

Παράλληλα, η σημερινή δημοτική αρχή όχι μόνο δεν ανακόπτει τη ραγδαία επέκταση των μικρότερων επιχειρηματικών συμφερόντων στον χώρο της εστίασης στο κέντρο της πόλης, αλλά και κατευθύνει δημόσιο χρήμα για την κάλυψη των αναγκών τους. Τα ίδια αυτά επιχειρηματικά συμφέροντα έχουν ήδη αναλάβει πόστα στην τοπική πολιτική αντιπροσώπευση.

Αντιμέτωποι με το ασφυκτικό τοπίο της πόλης

Είναι γνωστό ότι απέναντι σε κάθε μορφή ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης παρατάσσεται όλος ο συρφετός της ανελευθερίας. Κρατικός μηχανισμός, πολιτική διαχείριση, ΜΜΕ, επιχειρηματικά συμφέροντα και φασίστες, όλοι κρυμμένοι πίσω από την επερχόμενη «ανάπτυξη» με μισθούς πείνας και με όρους εξαθλίωσης, παίρνουν θέσεις για να πολεμήσουν κάθε μορφή κοινωνικής ανυπακοής και αντίστασης.

Όλο αυτό το μπλοκ εξουσίας, παρά τη φαινομενική υπεροπλία του, τρέμει μπροστά σε δυο σελίδες χαρτί κάτω από κάθε πόρτα της γειτονιάς, που προσπαθούν να εξηγήσουν τι συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας· τρέμει μπροστά σε κάθε φωνή που επιμένει να ξεμπροστιάζει το σχέδιο του Μελισσανίδη και των άμεσων κι έμμεσων ακολούθων του. Γι' αυτό και έχει απελευθερώσει τις πιο σκοτεινές απ' τις δυνάμεις που διαθέτει, προκειμένου να εξουδετερώσει εμάς και όσους άλλους εκφράζονται ελεύθερα μέσα κι έξω απ' αυτή την πόλη.

Αυτές οι δυνάμεις συγκροτούνται σε ομάδες ατόμων που λειτουργούν με φασιστικά χαρακτηριστικά, με λογικές συλλογικής ευθύνης και «όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας». Σαν «καλοί χριστιανοί» απειλούν και τραμπουκίζουν, κρύβοντας στις τσέπες τους μαχαίρια, εμπρός

Είναι γνωστό ότι απέναντι σε κάθε μορφή ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης παρατάσσεται όλος ο συρφετός της ανελευθερίας. Κρατικός μηχανισμός, πολιτική διαχείριση, ΜΜΕ, επιχειρηματικά συμφέροντα και φασίστες, όλοι κρυμμένοι πίσω από την επερχόμενη «ανάπτυξη» με μισθούς πείνας και με όρους εξαθλίωσης, παίρνουν θέσεις για να πολεμήσουν κάθε μορφή κοινωνικής ανυπακοής και αντίστασης.

απ' το «Ιησούς Χριστός Νικά» γραμμένο στον τοίχο της Στρούγκας· χρησιμοποιούν την καθόλου τυχαία ονομασία του Ναού της Κερδοφορίας του Μελισσανίδη, που παραπέμπει σε πατριωτικές αντιλήψεις σκοταδισμού, ιερών χωμάτων, προαιώνιων εχθρών, αλλόθρησκων και δε συμμαζεύεται. Εκφράζονται με φαλλοκρατικά και σεξιστικά συνθήματα. Καταλαβαίνει έτσι κανείς ότι το σχέδιο Μελισσανίδη δεν είναι μόνο «ένα γήπεδο στο χωράφι μας», όπως θέλει να λέει ο εμπνευστής του. Δυστυχώς, όσοι καλοπροαίρετα θέλουν απλώς ένα γήπεδο για να περνούν την Κυριακή τους, όταν κλείνουν τα μάτια απέναντι σ' όλα αυτά, συμπλέουν αντικειμενικά με τους παραπάνω και θωρακίζουν την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων.

Ας μάθουν αυτοί που είναι παραταγμένοι στην είσοδο της Στρούγκας, ο καθένας με τον τρόπο του, ότι σημείο αναφοράς των καταλήψεων είναι η εναντίωση στο θεσμό της ιδιοκτησίας και του κέρδους. Ας μάθουν ότι οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενες δομές λειτουργούν ακηδεμόνευτα, με σχέσεις ισότιμες στη βάση της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης, και αποτελούν υποδομές αντίστασης και αλληλοβοήθειας, στοχεύοντας στο «αδύνατο» αλλά και αυτονόητο: στην όξυνση του αγώνα για ένα κόσμο ελευθερίας, όπου τα πάντα (μαζί κι εμείς οι ίδιοι) δεν θα είναι εμπορεύματα.

Ο αγώνας δεν είναι συμβολικός. Δεν υπήρξε ποτέ συμβολικός, ούτε κατά τα 40 περίπου χρόνια κατά τα οποία έρχεται και ξανάρχεται ως ζήτημα η «αξιοποίηση» του Άλσους με ρόλο της ΑΕΚ σ' αυτήν. Στην τελευταία τετραετία, όσοι ασχοληθήκαμε μ' αυτή την υπόθεση έχουμε πετύχει την αναστολή του σχεδίου Μελισσανίδη και την ανάδυ-

ση στη δημόσια σφαίρα ενός λόγου που ήταν αντίθετος με την υπαλληλική ρητορική κυβερνήσεων, πολιτικών κομμάτων, μέσων «ενημέρωσης» και δημοτικών αρχών. Κι είναι σαφές στα δικά μας μάτια ότι ο κρίσιμος παράγοντας που θα αλλάξει το συσχετισμό είναι οι δυνάμεις που θα πλαισιώσουν αυτό τον αγώνα για την υπεράσπιση του Άλσους και της πόλης χωρίς ιδιοτελείς σκοπούς και πολιτικάντικες μεθοδεύσεις.

Από την πλευρά μας, θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε συλλογικά ενάντια σε κάθε οργανωμένη ή όχι μορφή φασισμού, σε επιχειρηματικά συμφέροντα όπως και στους υποστηρικτές και εκφραστές τους. Ας μην ξεχνάμε ότι οι γειτονιές μας κινδυνεύουν από αυτούς που επιβάλλουν αποφάσεις και όχι από αυτούς που εναντιώνονται σε αυτές.

**Για την απελευθέρωση από την τυραννία
της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας
Γειτονιές αντίστασης κι όχι σιωπής**

■ Συλλογικό κείμενο από τις Ανοιχτές Ελευθεριακές
Συναντήσεις στην κατάληψη Στρούγκα
Απρίλης 2017

eleftheriaki-strouga.espivblogs.net
e-mail: eleftheriaki_strouga@espiv.net

Εφοπλιστές, Πολιτικοί, Δικαστικοί, Μπάτσοι, ΕΥΠ & ο Έλεγχος της ηρωίνης

Το βαπόρι από την Περσία

Τον Ιούνιο του 2014, έπειτα από πληροφορίες των αμερικανικών αρχών δίωξης ναρκωτικών (DEA) και συντονισμένες επιχειρήσεις του λιμενικού, πιάνονται 2,1 τόνοι ηρωίνης υψηλής καθαρότητας – η μεγαλύτερη ποσότητα που έχει κατασχεθεί τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη – που βρισκόταν στα αμπάρια του πλοίου “Noor 1”. Την ώρα που κατρακυλούσαν διεθνώς οι τιμές του πετρελαίου, κάποιοι έλληνες εφοπλιστές και συνεργάτες τους φαίνεται ότι προτίμησαν την ηρωίνη... Η σύλληψη του πλοίου στη Σαλαμίνα, πυροδότησε μια σωρεία δολοφονιών σε Ολλανδία, Βέλγιο, Ντουμπάϊ, Τουρκία (8 νεκροί συνολικά) και δύο μυστήριους θανάτους μαρτύρων/κατηγορουμένων. Ο πρώτος θάνατος αφορούσε έναν τούρκο, προφυλακισμένο στον Κορυδαλλό για την υπόθεση Noor 1, φερόμενο ως εγκεφάλο του κυκλώματος διακίνησης ηρωίνης

την κατάσχεση του φορτίου, ήταν και ενοικιαστής του Noor 1. Στη βίλα της πρώην γυναίκας του, στη Φιλοθέη, είχαν βρεθεί 500 κιλά ηρωίνης. Ο Μπουρδούβαλης ήταν ναυλομεσίτης στο Ντουμπάϊ. Είχε μεσολαβήσει για τη μίσθωση του ναρκόπλοιου και για το ταξίδι του από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα στην Ελευσίνα, ενώ ήταν και ο καπετάνιος του πλοίου. Ανάμεσα στους λοιπούς καταδικασθέντες ήταν και ο πρώην ποδοσφαιρικός παράγοντας της ΠΑΕ Ολυμπιακός, Αιμίλιος Κοτσώνης (υπεύθυνος προμηθειών). Ο Κοτσώνης είναι στένος συνεργάτης του προέδρου του Ολυμπιακού Β. Μαρινάκη και είχε μεσολαβήσει στη σύσταση της εφοπλιστικής εταιρείας με την επωνυμία Arab Waves, με έδρα τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, που είχε υπό την κατοχή της το πλοίο. Μέσα από τους λογαριασμούς της Arab Waves θα πληρωνόντουσαν όσοι συμμετείχαν στη μεταφορά της πρέζας. Ο Κοτσώνης, στην κατάθεση του, παραδέχτηκε τη στενή του συνεργασία με τον Β.Μαρινάκη, αλλά επέμενε ότι

Η σύλληψη του πλοίου στη Σαλαμίνα, πυροδότησε μια σωρεία δολοφονιών σε Ολλανδία, Βέλγιο, Ντουμπάϊ, Τουρκία (8 νεκροί συνολικά) και δύο μυστήριους θανάτους μαρτύρων/κατηγορουμένων.

στο Βέλγιο. Ο δεύτερος, τον θάνατο ενός μέλους του πληρώματος, που βρισκόταν «ύπο προστασία» στο ΑΤ Δραπετσώνας και η κατάθεση του έκαψε κάποιους κατηγορούμενους. Παράλληλα, εξαφανίστηκε τόσο ο μεταφραστής των δικαστηρίων που εμπλέχτηκε στην υπόθεση, όσο και η γυναίκα του, η οποία κατείγγειλε την εξαφάνισή του. Το ίδιο επεισοδιακή ήταν και η δίκη. Η πρόεδρος που αρχικά ορίστηκε παραιτήθηκε χωρίς προφανή αιτία, ενώ προς το τέλος της δίκης, άλλος ένας από τους δικαστές της υπόθεσης έλαβε δέμα βόμβα. Η εισαγγελέας, που είχε προτείνει ισόβια για μια μερίδα κατηγορουμένων, έσπασε το χέρι της και κατείγγειλε απειλές προς αυτήν και την οικογένειά της. Στη δίκη παραπέμφθηκαν 32 άτομα. Δύο εξ αυτών κρίθηκαν ένοχοι για ενεργό συμμετοχή στη μεταφορά της ηρωίνης. Πρόκειται για τον Μάκη Γιαννουσάκη (ισόβια, και 9 χρόνια) και τον Πίωργο Μπουρδούβαλη (ισόβια και 8 χρόνια) γνωστό και ως «captain George». Ο πρώτος είναι εφοπλιστής, και μέχρι πριν

ήταν μόνο για πετρελαϊκά ζητήματα. Κατά τη διάρκεια της προφυλάκισης, κάποιοι κατηγορούμενοι κατείγγειλαν απειλές για τη ζωή τους και εκτόξευαν αλληλοκατηγορίες ή ξερνούσαν νέα στοιχεία. Για παράδειγμα, ο Γιαννουσάκης μεταξύ άλλων έχει αναφέρει πως ο Μαρινάκης παρακολουθούσε τις κινήσεις του Κοτσώνη, ως στενού του συνεργάτη. Επίσης, ο πρόεδρος του Ολυμπιακού είχε ενημερωθεί από το πρώην στέλεχος της «ερυθρόλευκης» ΠΑΕ και για το Noor 1. Για το φορτίο της πρέζας φαίνεται να ήταν ενήμερη και η ΕΥΠ. Από τον Ιούνιο του 2012 και για ένα τρίμηνο, η ΕΥΠ κατέγραψε ύποπτες συνομιλίες κατά τη διάρκεια παρακολουθήσεων για στημένα παιχνίδια (δες πιο κάτω στο 4). Στις υποκλοπές διάφοροι νυν κατηγορούμενοι για το Noor 1, συζητούσαν μεταξύ τους, με δικαστικούς και με τον Μαρινάκη. Αποτελεί μυστήριο αν και γιατί η ΕΥΠ σταμάτησε τις υποκλοπές ενώ ανακάλυπτε τυχαία μια σειρά από νέα στοιχεία, τόσο για το Noor 1, όσο και για τα «στημένα» που υποτίθεται

πως ερευνούσε. Παραπέρα, είναι θαλό και άγνωστο αν υπάρχουν και επιπλέον «παράνομες» υποκλοπές από την ΕΥΠ, που κρατούνται στα αρχεία της υπηρεσίας ως διαπραγματευτικό χαρτί εκβιασμών. Μέσω αυτών, η ΕΥΠ άλλοτε επιλέγει ποιοι επιχειρηματίες του παράνομου κεφαλαίου θα διεκπεραιώνουν και ποιοι θα μένουν έξω από τις «δουλειές» πελάτων/συνεργατών της υπηρεσίας. Άλλοτε, με το ίδιο χαρτί «στοματολογεί» νέους πληροφοριοδότες. Στην εν λόγω υπόθεση, ορφανός παραμένει ο ρόλος του ηγέτη της οργάνωσης. Ρόλος, που θα μπορούσε να αποδοθεί σε κάποιον με ζεστό χρήμα και πρόσωπο στην αγορά, ας πούμε έναν εφοπλιστή, πρόεδρο ομάδας, του οποίου ο «αχυρανθρωπός» του είναι ήδη καταδικασμένος για την ηρωίνη...

Πίσω από τα δημοσιεύματα και τις δημοσιογραφιστικές έρευνες, η ουσία της υπόθεσης βρίσκεται αλλού.

1. Το Noor 1 δείχνει πως η πρέζα είναι ένα πολύ σημαντικό και κερδοφόρο εμπόρευμα στην καπιταλιστική αγορά. Τόσο σημαντικό, που μια υπερδύναμη (ΗΠΑ), μαζί με τους συμμάχους της (ΝΑΤΟ) εισβάλλουν στο Αφγανιστάν, υπό το πρόσχημα «φέρνουμε τη δημοκρατία, πολεμώντας την τρομοκρατία». Στην πραγματικότητα επιδιώκουν (μεταξύ άλλων γεωστρατηγικών στόχων) να θέσουν υπό τον έλεγχό τους, πρώτα την παραγωγή (πρωτογενής τομέας), έπειτα την επεξεργασία (δευτερογενής τομέας) και τέλος την παγκόσμια διανομή (τρίτογενής τομέας/logistics) της πρέζας και των λοιπών πόρων της περιοχής. Οι ΗΠΑ γνωρίζουν από τέτοιου είδους πολεμικές επιχειρήσεις, σαν τις αντίστοιχες που έγιναν για τον έλεγχο της κοκαΐνης στη Λατινική Αμερική. Στο παγκόσμιο εμπόριο πρέζας οι ιθύνοντες νόες φοράνε κουστούμια και είναι ευνόητοι επιχειρηματίες/επενδυτές. Οι έλληνες εφοπλιστές, οι πιο ισχυροί στην υφήλιο, εμπλέκονται σε τέτοιες βρωμοδουλειές, μαζί με κρατικές υπηρεσίες εγχώριες και μη (αμερικανική δίωξη ναρκωτικών, ΕΥΠ και ΕΛ.ΑΣ). Γεγονός που το καταδεικνύει και η υπόθεση με το κοντέινερ γεμάτο μπανάνες και 700 κιλά κοκαΐνη, προερχόμενο από τη Λατινική Αμερική. Το πλοίο που το μετέφερε έφτασε κατά λάθος στο λιμάνι της Καβάλας και έτσι βρέθηκε η κοκαΐνη.

2. Ο κύκλος του εμπορεύματος ηρωίνης είναι τεράστιος. Αφού ο χοντρέμπορας πουλήσει σε μικρότερους χοντρέμπορους, αυτοί την σπάνε σε ειδικά εργαστήρια, την επεξεργάζονται και την ετοιμάζουν για την πιάτσα. Έπειτα, η πρέζα μεταπωλείται σε έμπορους, ύστερα σε «ψιλικατζήδες» και από τους «ψιλικατζήδες» στα βαποράκια. Έτσι τροφοδοτείται μια αγορά με σταθερή ή αυξανόμενη ζήτηση. Με αυτό τον τρόπο εδραιώνεται ένα τεράστιο κύκλωμα διακίνησης, που ξεκινάει από το Αφγανιστάν και τελειώνει στις πιάτσες της Ευρώπης. Το γεγονός πως η ηρωίνη είναι παράνομο προϊόν, όχι μόνο εκτοξεύει την τιμή της αλλά και αναπαράγει το καπιταλιστικό σύστημα

ποικιλοτρόπως. Αμέτρητοι άνθρωποι αρρωσταίνουν από τη χρήση, ένα μέρος από αυτούς, οι πιο φτωχοί, σαπίζουν, αδρανοποιούνται κοινωνικά, εξοντώνονται σιγά – σιγά ή παραμένουν στη ζωή ως ζόμπι με μοναδικό στόχο να εξασφαλίσουν τη δόση τους. Αυτό με τη σειρά του προκαλεί έναν ατέρμονο κύκλο παραβατικότητας. Θρέφει με αυτό τον τρόπο δικηγορικά και αστυνομικά κυκλώματα, τη δικαστική πλέμπα και τέλος τροφοδοτεί τον πληθυσμό των φυλακών με εξαρτημένους κρατούμενους, υποχείρια των σωφρονιστικών αρχών. Οι έγκλειστοι «έμποροι ναρκωτικών» στην πλειοψηφία τους είναι χρήστες ή «αυτοφωράκηδες». Δηλαδή τα άτομα που το κύκλωμα ηρωίνης χαρίζει ως τρόπαια στην αστυνομία. Καταδίδονται σε αυτήν, ώστε να περάσουν δίπλα τους ή κοντά τους πολλαπλάσιες ποσότητες ναρκωτικών.

3. Οι χειρισμοί των ελληνικών δικαστικών αρχών προκαλούν μια σειρά από ερωτήματα για τον τρόπο εμπλοκής τους αλλά και εν τέλει για τις γενικότερες σχέσεις τους με την (ναρκο)μαφία. Έχουμε και λέμε:

α) Δεν έγινε άρση του τραπεζικού απορρήτου για κανέναν από τους κατηγορουμένους.

β) Δεν έγινε άρση του τηλεφωνικού απορρήτου για τους βασικούς κατηγορούμενους κατά τις ημέρες που το Noor 1 έκανε το ταξίδι από τον Περσικό κόλπο προς τον ελλαδικό χώρο.

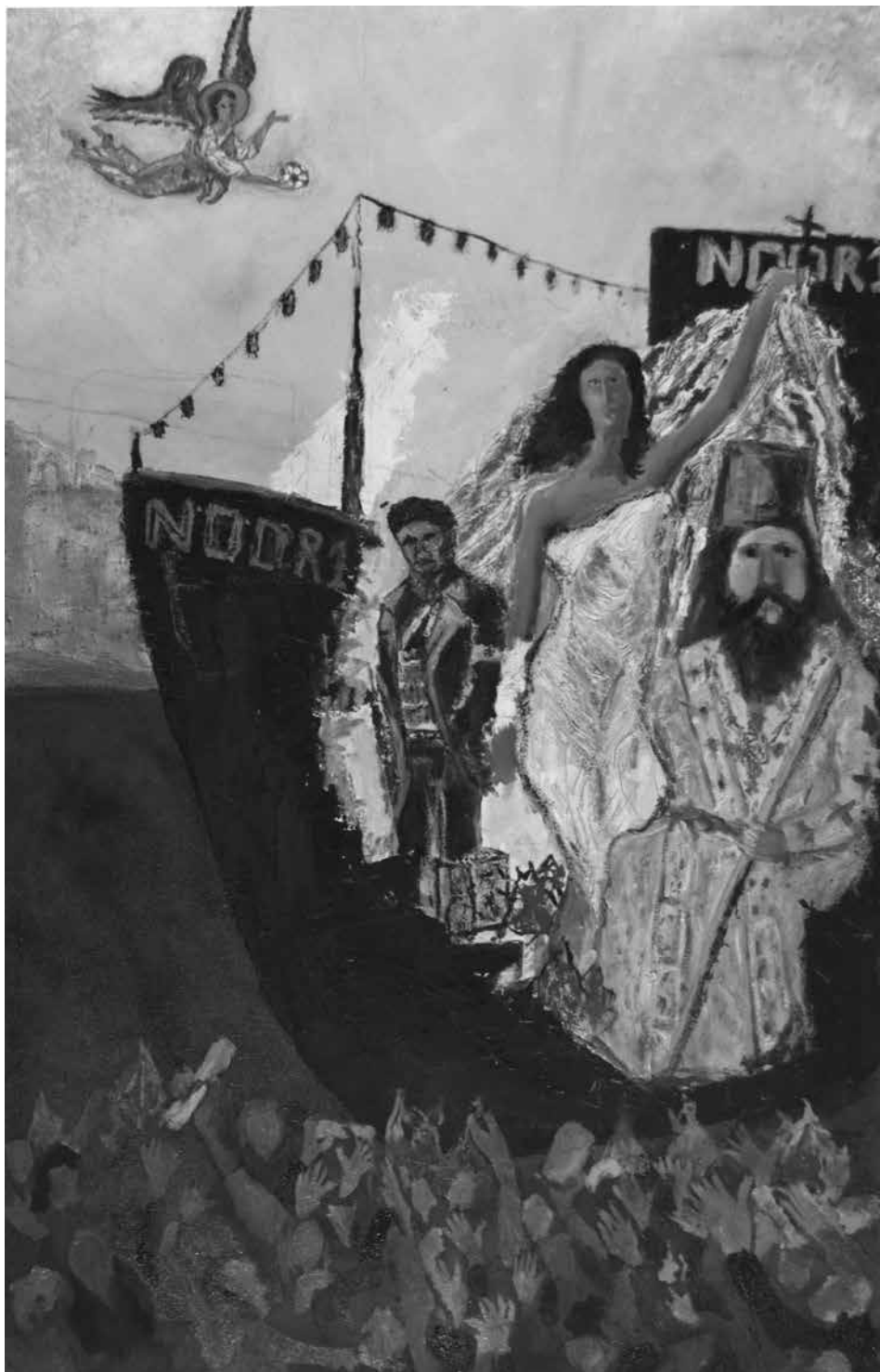
γ) Δεν ζητήθηκαν τα βίντεο ούτε από τις κάμερες που υπήρχαν στα σπίτια γύρω από τη βίλα της Φιλοθέης, ούτε από τις κάμερες ασφαλείας των ξενοδοχείων «Grand Resort» και «Χίλτον», όπου διέμεναν οι αλλοδαποί συνεργάτες στη διακίνηση των ναρκωτικών.

δ) Δεν υπήρξε αίτημα δικαστικής συνδρομής προς τις αρμόδιες αρχές της Αιγύπτου, προκειμένου να διαβιβαστούν τα σχετικά έγγραφα και να διακριβωθεί ποιος κατέβαλε το αντίτιμο για τη διέλευση του πλοίου από τη διώρυγα του Σουέζ.

ε) Δεν εκδόθηκε νομιμοποιητικό βούλευμα για τις καταγραφείσες τηλεφωνικές συνομιλίες που αφορούν την υπόθεση του Noor 1, τις οποίες είχε καταγράψει η ΕΥΠ κατά τη διάρκεια έρευνας των «στημένων».

στ) Οι λιμενικοί που ήταν υπεύθυνοι στην υπόθεση του Noor 1 λίγο έλλειψε να μετατεθούν από την υπηρεσία τους, παρόλο που η έρευνα ήταν σε εξέλιξη.

4. Η εμπλοκή του Β. Μαρινάκη. Ο Μαρινάκης, ως πρόεδρος της ΠΑΕ Ολυμπιακός έχει τη δυνατότητα να ξεπλένει χρήματα από παράνομες δραστηριότητες. Ως γόνος βουλευτή (ο πατέρας του υπήρξε για δύο τετραετίες βουλευτής με την νέα δημοκρατία) είχε την «ευκαιρία» για γνωριμίες, άκρες και επιρροές στην πολιτική εξουσία. Ως εφοπλιστής, είναι από τους ισχυρότερους παγκοσμίως (το 2012 η νορβηγική ναυτιλιακή εφημερίδα “Trade Winds” τον κατέταξε στην 31η θέση). Έχει εκλεγεί δημοτικός σύμβουλος Πειραιά με τους περισσότερους σταυρούς, κατεβαίνοντας με

τον συνδυασμό του δικού του ανθρώπου Μώραλη, νυν δήμαρχο του Πειραιά, του οποίου η υποψηφιότητα δηλώθηκε τελευταία στιγμή. Ο Μώραλης κέρδισε τις εκλογές έχοντας την αμέριστη στήριξη του προέδρου και συνεπώς του φίλαθλου κόσμου του Ολυμπιακού. Ακόμα και σήμερα ο Β. Μαρινάκης συμπεριφέρεται ως σύγχρονος Νονός. Πληρώνει και εξαγοράζει συνειδήσεις και ανθρώπους, κάνοντας εξυπηρετήσεις και δένοντας τους «ωφελομένους» με υποχρεώσεις. Είναι συντηρητικός και τηρεί ευλαβικά το «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια». Ως πρόεδρος του Ολυμπιακού, κάνει δωρεές προς την εκκλησία και τον δήμο Πειραιά, κάτι που του δίνει τη δυνατότητα να εμφανίζεται δημόσια με την οικογένειά του, με τον μητροπολίτη Πειραιά, το παπαδαριό και παράγοντες του δήμου. Ταυτόχρονα το παίζει φιλόδοξος, όπως όλοι του συναφίου του, μοιράζοντας ρούχα, τρόφιμα και επιταγές σε πρόσφυγές, σε οργανώσεις ΑΜΕΑ κτλ. Το μόνο που λερώνει το προφίλ που έχει επιμελώς χτίσει, είναι πως κατηγορείται για διεύθυνση εγκληματικής

οργάνωσης που συστηματικά έστηνε παιχνίδια του ελληνικού πρωταθλήματος ποδοσφαίρου, υπόθεση που βρίσκεται ακόμη υπό διερεύνηση. Γιατί κόπτεται ο Μαρινάκης για τον Πειραιά; Διότι, ο Πειραιάς αποτελεί την είσοδο των εμπορευμάτων από όλο τον κόσμο για τις αγορές της Ευρώπης και των Βαλκανίων. Έλεγχος του λιμανιού δίνει τεράστιες δυνατότητες, ώστε μαζί με την μεταφορά των νομίμων εμπορευμάτων να γίνονται «δουλειές της νύχτας» και λαθρεμπόριο παντός είδους. Το 2011 ο Μαρινάκης, μέσω των αχυρανθρώπων του στους οργανωμένους οπαδούς του ολυμπιακού, λάνσαρε το σύνθημα «NO POLITICA», που κέρδισε έδαφος μέσα στις κερκίδες του Γεώργιος Καραϊσκάκης. Η πολιτική αυτή παγκοσμίως δίνει το έδαφος, ώστε οι οπαδοί να φλερτάρουν ανοικτά με φασιστικές ιδέες και πρακτικές. Διότι αυτοί που λανσάρουν το «NO POLITICA» επιδιώκουν οπαδούς χωρίς κριτική σκέψη, άβουλους, να θαυμάζουν και να υπακούουν τους ισχυρότερους. Φυσικό επακόλουθο είναι να αναχαιτίζονται οπαδικές εκδηλώσεις ρι-

ζοσπαστικοποίησης και αμφισβήτησης του συστήματος. Αυτή η τακτική του Προέδρου έγινε η μαγιά ώστε να κατασκευαστεί μια εφεδρική στρατιά, που στο όνομα της ομάδας από οπαδοί γίνονται μισθοφόροι, έτοιμοι να υπερασπιστούν τα συμφέροντα του αφεντικού τους. Γεγονός που δεν άργησε να συμβεί, όπως θα δούμε παρακάτω. Την ίδια περίοδο, 2012-2013, οι νεοναζί της χρυσής αυγής απολάμβαναν απροκάλυπτα την πλήρη ασυλία από όλους τους κρατικούς μηχανισμούς. Ο έλεγχος του λιμανιού μπήκε στο στόχαστρο των νεοναζί κάνοντας εμφανή την παρουσία τους: δημιουργία ταγμάτων εφόδου στις συνοικίες του Πειραιά, εμπρησμοί και επιθέσεις σε σπίτια μεταναστών εργατών, επιθέσεις σε συνδικαλιστές της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος, ίδρυση φασιστικού σωματείου στη ζώνη που εκτελεί χρέη γραφείου ευρέσεως εργασίας μόνο για Έλληνες

και να δημιουργήσουν εργοδοτικά σωματεία. Ο Κούζηλος, μαζί με άλλους φασίστες, προφυλακίστηκε μετά τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα (αποφυλακίστηκε τον Αυγουστο του 2016). Τότε οι κρατικές αρχές αποφάσισαν για τους δικούς τους λόγους να βάλουν φρένο στην ασυλία των νεοναζί και δημοσιοποίησαν την εμπλοκή μπάτσων, αστυνομικών τμημάτων (Αιγάλεω, Νίκαια, Δραπετσώνα, Αγ. Παντελεήμονας κ.α) και εφοπλιστών (Ρέστης, Πάλης) με τους χρυσαυγίτες.

Το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι. Ο Μαρινάκης δεν αποτελεί την εξαίρεση αλλά τον κανόνα για τους προέδρους των ΠΑΕ των ελληνικών ομάδων. Είναι γνωστό πως ο Αλαφούζος έγινε εφοπλιστής ψωνίζοντας κοψοχρονιά «καράβια με το κιλό» από την κατεστραμμένη Ρουμανία. Ομοίως, ο Μελισσανίδης πλούτισε κάνοντας λαθρεμπόριο πετρελαίου, κατά τη διάρκεια

Γιατί κόπτεται ο Μαρινάκης για τον Πειραιά; Διότι, ο Πειραιάς αποτελεί την είσοδο των εμπορευμάτων από όλο τον κόσμο για τις αγορές της Ευρώπης και των Βαλκανίων. Έλεγχος του λιμανιού δίνει τεράστιες δυνατότητες, ώστε μαζί με την μεταφορά των νομίμων εμπορευμάτων να γίνονται «δουλειές της νύχτας» και λαθρεμπόριο παντός είδους. Το 2011 ο Μαρινάκης, μέσω των αχυρανθρώπων του στους οργανωμένους οπαδούς του ολυμπιακού, λάνσαρε το σύνθημα «NO POLITICA», που κέρδισε έδαφος μέσα στις κερκίδες του Γεώργιος Καραϊσκάκης. [...] Διότι αυτοί που λανσάρουν το «NO POLITICA» επιδιώκουν οπαδούς χωρίς κριτική σκέψη, άβουλους, να θαυμάζουν και να υπακούουν τους ισχυρότερους.

με μεροκάματο 18 ευρώ/8ωρο κ.α.. Μαρινάκης και χρυσή αυγή, αμφότεροι ένωσαν τις δυνάμεις τους για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους. Ο οπαδικός στρατός έβρισκε μεροκάματο στις δουλειές των νεοναζί, που ανέβαιναν σε ψήφους και ο πρόεδρος κατακτούσε σιγά-σιγά τον έλεγχο του λιμανιού και των πέριξ. Χαρακτηριστική της δαιδαλώδους και κατ'εξακολούθηση συνέργειας του Προέδρου με την χ.α. είναι η περίπτωση του βουλευτή Κούζηλου. Ο υποπλοίαρχος Νίκος Κούζηλος ήταν πρώην καπετάνιος στο Κύθηρος, δηλαδή το όνομα του σαπιοκάραβου πριν βαφτιστεί Noor I! Ο κορίος της ΕΥΠ έχει πιάσει τον Κοτσώνη να εκμυστηρεύεται σε συνεργάτη του ότι σκέφτεται να πει στον Κούζηλο να αναλάβει το καράβι και να το φέρει μέχρι την Αίγυπτο. Κοτσώνης και Κούζηλος ήταν «συναγωνιστές» και σε άλλα μετερίζια, αφού το πρωτοπαλίκαρο της χ.α. στον Πειραιά ήταν μπλεγμένος και σε οπαδικές συγκρούσεις. Επιπλέον, Κούζηλος και Λαγός έκαναν ότι μπορούσαν το 2012-13 για να διαλύσουν τα σωματεία των λιμενεργατών

του πρώτου πολέμου στον κόλπο. Φαίνεται εν τέλει πως το ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα αποτελεί ένα τεράστιο πλυντήριο ξεπλύματος χρήματος από τις παράνομες δραστηριότητες των κατά τα άλλα ευπόληπτων προέδρων. Ένας κανόνας που ισχύει παγκόσμια και όχι μόνο για την Ελλάδα. Στην εν λόγω υπόθεση του Noor I, όπου είναι ανακατεμένοι πολιτικοί, δικαστές, ΕΥΠ, μπάτσοι, χρυσαυγίτες, εφοπλιστές, η DEA, δημοσιογράφοι και πολλά άλλα καθάρματα, δεν θα «λάμψει» όλη η αλήθεια. Όλοι οι πρωταγωνιστές της υπόθεσης με τον έναν ή τον άλλον τρόπο είναι «ευπόληπτοι πολίτες» και κάνουν το παιχνίδι τους πάνω στις ζωές μας. Σε κάθε περίπτωση, αυτό που λάμπει είναι η σαπίλα του συστήματος. Ένας φαύλος κύκλος που αναπαράγεται με τη βία, την εκμετάλλευση και την υπακοή στην εξουσία, ένας κύκλος που θα σπάσει όταν θα πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας και θα αποφασίζουμε εμείς για εμάς.

✚ **Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι
Ανω-Κάτω Πατησίων**

■ Σχετικά με τις ταραχές στη Λευκορωσία

Το τελευταίο χρονικό διάστημα λαμβάνει χώρα στη Λευκορωσία ένα κύμα διαδηλώσεων ενάντια στην εισαγωγή ενός νέου φόρου από το καθεστώς Λουκασένκο, ο οποίος αποκαλείται «φόρος ενάντια στα κοινωνικά παράσιτα». Με τον νόμο αυτό επιβάλλεται ειδική φορολογία σε όποιον δεν δηλώνει εισόδημα από εργασία. Μέχρι τώρα οι άνεργοι, το ποσοστό των οποίων κυμαίνεται από 25 έως 40% , και φτάνει στο 70% μεταξύ των νέων, δεν φορολογούνταν. Σημειώνεται επίσης ότι η Λευκορωσία δεν έχει καμία επίσημη καταγραφή της ανεργίας πέρα από το 1% που δίνει ως σταθερό ποσοστό, καθώς τυπικά όλοι δουλεύουν ακόμα και σε κρατικά εργοστάσια τα οποία υπολειπούν. Το σύνολο των εργοστασίων της χώρας ήταν κρατικό, και συνεπώς παρέμενε ανοιχτό με κρατική οικονομική βοήθεια και η ανεργία επίσημα έμεινε στο 1,5-5% σχεδόν σταθερά. Προφανώς, αν και οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν με αφορμή τον νόμο, σύντομα πήραν κεντρικό αντικυβερνητικό χαρακτήρα και στράφηκαν ευθέως εναντίον του προέδρου Λουκασένκο, θέτοντας σαν αιχμή το ζήτημα της εξουσίας. Τέλος, άξιο αναφοράς είναι ότι, σε αντίθεση με το Μαϊντάν, οι εθνικιστικές δυνάμεις δεν στηρίζουν ανοιχτά τις διαδηλώσεις, ενώ αντίστροφα σημαντικό ρόλο παίζει ο αναρχικός χώρος.

Στη συνέχεια δημοσιεύουμε ένα κείμενο σχετικά με τα γεγονότα από το site του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού Λευκορωσίας.

Το αγγλικό κείμενο εδώ:

<https://abc-belarus.org/?p=7750&lang=en>

επίσης δείτε το αναλυτικό άρθρο του <https://ourbabadoesntsayfairytale.wordpress.com> με τίτλο: Οι πορείες στη Λευκορωσία και γιατί έχουν καθολική σημασία

Εκατοντάδες συλλήψεις μετά από μαζικό κύμα καταστολής στη Λευκορωσία

Η 25η Μαρτίου σχεδιάστηκε από κάποιους φιλελεύθερους ηγέτες της αντιπολίτευσης ως η ημέρα κορύφωσης της διαμαρτυρίας κατά της πολιτικής Λουκασένκο [1]. Το κύμα των πρόσφατων αντικυβερνητικών διαδηλώσεων ξεκίνησε το Φεβρουάριο του τρέχοντος έτους. Τελείωσε με τη μεγαλύτερη αστυνομική κινητοποίηση εδώ και χρόνια, κατά την οποία χιλιάδες ΜΑΤ κατέκλεισαν το Μίνσκ, και εκατοντάδες άνθρωποι κρατήθηκαν προληπτικά και κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης. Αυτό το Σάββατο η πρωτεύουσα της Λευκορωσίας έμοιαζε με εμπόλεμη ζώνη με αποκλειστική ευθύνη της αστυνομίας.

Εκστρατεία παραπληροφόρησης

Μετά την 15η Μαρτίου [2], η κυβέρνηση της Λευκορωσίας άρχισε να εργάζεται με περισσότερη ενέργεια προκειμένου να παράγει όση περισσότερη παραπληροφόρηση μπορούσε: ραδιενεργό φορτίο σε κάποιο αεροπλάνο, κάποιο αυτοκίνητο γεμάτο εκρηκτικά που προέρχεται από την Ουκρανία [3], μια παλιά εθνικιστική οργάνωση που σχεδιάζει ταραχές, φορτία όπλων που κατασχέθηκαν κατά τη διάρκεια επιδρομών. Όλα αυτά με τα οποία έχει βομβαρδιστεί η κοινωνία της Λευκορωσίας, μέσω των κυβερνητικών μέσων ενημέρωσης τις τελευταίες ημέρες, δημιουργούν την ατμόσφαιρα του τρόμου από τη μία πλευρά, αλλά και την ατμόσφαιρα του θυμού στην κοινωνία - «Καλά ο πρόεδρος και τα σκυλιά του πιστεύουν ότι είμαστε τόσο ηλίθιοι ώστε να πιστέψουμε όλα αυτά τα σκατά!»

Ωστόσο, το ότι ο παραλογισμός είναι πλέον εμφανής, δεν ήταν ποτέ αρκετός λόγος για να σταματήσει τους προπαγανδιστές του καθεστώτος. Όπως δεν είναι και για τον ίδιο τον Λουκασένκο, ο οποίος σε πρόσφατες ομιλίες του σχετικά με τις προγραμματισμένες διαδηλώσεις της 25ης κατήγγειλε την ύπαρξη «πέμπτης φάλαγγας» και την προσπάθεια αποσταθεροποίησης της χώρας, ενώ ταυτόχρονα δήλωσε ότι είναι μεγάλος υποστηρικτής των ευρωπαϊκών αξιών.

Με έντεχνο τρόπο, σε αυτή την εκστρατεία οι αναρχικοί μεταφέρθηκαν σε δεύτερο ρόλο, για να αντικατασταθούν στην ηγεσία του κινήματος από τις εθνικιστικές οργανώσεις «Λευκή Λεγεώνα» (από τη δεκαετία του '90) και τη συντηρητική ομάδα «Μέτωπο Νεολαίας», οι οποίες υποτίθεται ότι σχεδίαζαν την πρόκληση πολύνεκρων ταραχών στις 25 Μαρτίου. Ταυτόχρονα, αστυνομικοί χάκαραν τον λογαριασμό ενός από τους πρώην ηγέτες της «Λευκής Λεγεώνας», εμφανίζοντάς τον να προσκαλεί τον κόσμο για να κατέβει στη διαδήλωση με όπλα, και να αρχίσει την επανάσταση.

Καταστολή πριν από τη διαδήλωση

Μια μέθοδος που χρησιμοποίησε ο Λουκασένκο, προκειμένου οι εχθροί του να μην συμμετάσχουν στη διαδήλωση της 25ης Μαρτίου, είναι η φυλάκισή τους για μικρό χρονικό διάστημα. Έτσι, ηγέτες και ακτιβιστές της φιλελεύθερης και της εθνικιστικής αντιπολίτευσης παρέμειναν στη φυλακή για 10-15 ημέρες για προηγούμενες υποθέσεις τους. Μόνο κάποιοι από αυτούς κατάφεραν να μείνουν ελεύθεροι. Στο περιθώριο της διαμαρτυρίας της 25ης Μαρτίου ο Nikolai Statkevich -ένας αυταρχικός ηγέτης της αντιπολιτευόμενης ομάδας «Εθνικό Συνέδριο Λευκορωσίας» - εξαφανίστηκε μία ημέρα πριν από τη διαδήλωση, με απο-

τέλεσμα αυτό το γεγονός να μετατραπεί σε κεντρική εικόνα της διαδήλωσης. Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο δεν υπάρχουν πληροφορίες για την τύχη του.

Ταυτόχρονα, 4 ημέρες πριν την πορεία, η αστυνομία άρχισε το κυνήγι σε όλη τη χώρα, συλλαμβάνοντας τους υπόλοιπους ακτιβιστές της αντιπολίτευσης και καταδικάζοντάς τους σε 10-15 ημέρες φυλάκισης για διατάραξη κοινής ειρήνης. Πολλά μέλη της παραστρατιωτικής δεξιάς ομάδας «Vaia» συνελήφθησαν επίσης και τώρα χρεώνονται την προετοιμασία σε μαζική εξέγερση (αυτή τη στιγμή πάνω από 30 άτομα κατηγορούνται βάσει του άρθρου αυτού -συμπεριλαμβανομένων και «μελών» της ανύπαρκτης «Λευκής Λεγεώνας» και, ενδεχομένως, αναρχικών- με δεδομένη τη σαφή παραποίηση της πραγματικότητας όπως και την εκστρατεία τρομοκρατίας στα μέσα ενημέρωσης, που ποντάρουν στη μαζική υστερία, παρουσιάζοντας, για παράδειγμα, όπλα airsoft σαν πολυβόλα όπλα και φτυάρια σαν φονικά εργαλεία).

Επιπροσθέτως, οι επικεφαλές των κρατικών πανεπιστημίων ενημέρωσαν τους φοιτητές ότι κάθε πρόσωπο που λαμβάνει μέρος στη διαδήλωση της 25ης Μαρτίου θα αποκλείεται από τη φοίτηση, απειλές που έγιναν πραγματικότητα για κάποιους ανθρώπους που είχαν ήδη τεθεί υπό κράτηση λόγω των προληπτικών συλλήψεων. Η στρατηγική αυτή δεν είναι νέα και έχει χρησιμοποιηθεί από την κυβέρνηση για να πεταχτούν εκτός πανεπιστημίων εκατοντάδες φοιτητές τα τελευταία 15 χρόνια.

Η 23η και η 24η Μαρτίου σημαδεύτηκαν από τις πιο εντατικές επιδρομές της αστυνομίας τα τελευταία χρόνια. Οι μπάτσοι εισέβαλλαν στα σπίτια εκείνων που ήθελαν να συλλάβουν σπάζοντας τις πόρτες τους, ενώ αρκετές φορές η πυροσβεστική υπηρεσία κλήθηκε να πάρει μέρος στην εισβολή. Σε μια περίπτωση οι αστυνομικοί έβαλαν φωτιά στην είσοδο ενός αποκλεισμένου σπιτιού, και στη συνέχεια με τη βοήθεια των πυροσβεστών που κλήθηκαν να τη

σβήσουν, κατάφεραν να μπουν στο διαμέρισμα του συγκεκριμένου ατόμου. Στις 24 και 25 πραγματοποιήθηκαν επιδρομές επίσης στα σπίτια εκείνων που είχαν ήδη τεθεί υπό κράτηση και βρίσκονταν στη φυλακή. Σε κάποιες περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν σαν δικαιολογία ποινικές υποθέσεις που βρίσκονταν σε εκκρεμοδικία και οι οποίες δεν συνδέονταν με την πολιτική κατάσταση. Η επιδρομή για παράδειγμα στο γραφείο ενός ανεξάρτητου συνδικάτου που συνδέεται με την αντιπολίτευση, επίσημα αποδόθηκε σε έρευνα για ληστεία τράπεζας που έγινε μήνες πριν.

Οι αναρχικοί ήταν μια από τις ομάδες που δέχτηκαν την καταστολή [4]. Εκτός από τις επιδρομές στα άδεια διαμερίσματα, οι αστυνομικοί άρχισαν να φυλακίζουν ανθρώπους, για τους οποίους το μόνο που ήξεραν ήταν ότι με κάποιον τρόπο συνδέονται με τον αναρχισμό. Σαν αποτέλεσμα, περισσότερα από 10 άτομα συνελήφθησαν στις 24 Μαρτίου και καταδικάστηκαν σε 10-15 ημέρες φυλάκιση (χωρίς σαφής αριθμός των κρατούμενων να είναι διαθέσιμος αυτή τη στιγμή).

Στις 24 Μαρτίου, μια μικρή ομάδα ανθρώπων που είχε οργανώσει συλλογή τροφίμων και χρημάτων για όσους κρατούνται από τις 15 Μαρτίου δέχτηκε επίθεση από την αστυνομία. Μισή ώρα μετά την έναρξη της δράσης, η αστυνομία εμφανίστηκε και συνέλαβε όλους τους ανθρώπους που συμμετείχαν, ανάμεσα στους οποίους ήταν αρκετοί αναρχικοί, δημοσιογράφοι και συγγενείς των συλληφθέντων. Οι δημοσιογράφοι αφέθηκαν αργότερα ελεύθεροι, αλλά 10 άτομα που συνελήφθησαν, καταδικάστηκαν με τη σειρά τους σε 12-15 ημέρες στη φυλακή. Ανάμεσα σε αυτούς σχεδόν οι μισοί είναι αναρχικοί.

Από το πρωί της 25ης Μάρτη διάσπαρτες ομάδες των αναρχικών προσπαθούσαν ακόμα να συμμετάσχουν στη διαδήλωση, ενώ πάνω από 100 άτομα βρίσκονταν ήδη στη φυλακή, συμπεριλαμβανομένων περίπου 30-40 αναρχικών.

Η ημέρα X

Η αντιπολίτευση είχε αναδείξει την 25η Μαρτίου ως το σημείο καμπής της όλης διαμαρτυρίας. Το διαδίκτυο ήταν γεμάτο από κλήσεις για συμμετοχή, ενώ τα μέσα ενημέρωσης της αντιπολίτευσης δημιουργούσαν την ατμόσφαιρα ότι κάτι σαν επανάσταση πρόκειται να συμβεί αυτή τη συγκεκριμένη ημέρα. Ειρηνική επανάσταση, φυσικά, αλλά οι δυτικοί χορηγοί δεν θα την εγκρίνουν [5].

Η αστυνομία δεν αγνόησε την κινητοποίηση και προετοιμάστηκε για τη μεγαλύτερη επιχείρηση καταστολής όλων των εποχών. Λεωφορεία με MAT και εσωτερικές δυνάμεις (στρατιωτικό σκέλος του αστυνομικού τμήματος) κινητοποιήθηκαν στο Μινσκ. Αστυνομικοί έφεραν όλα τα παιχνίδια που κατάφεραν να αγοράσουν τα τελευταία χρόνια, ανάμεσα στα οποία είχαν κανόνια νερού από τον Καναδά, γερμανικά πολυβόλα, τζιπ με τα οποία επιτίθενται στο πλήθος, κοριούς και συστήματα παρακολούθησης επικοινωνιών και δεκάδες βαν για την καταστολή των ταραχών.

Όρες πριν την προγραμματισμένη έναρξη της διαδήλωσης, το κέντρο της πόλης του Μινσκ φαινόταν σαν να ήταν υπό πολιτορκία από την αστυνομία. Ταυτότητες των ανθρώπων ελέγχονταν σχεδόν παντού. Η πλατεία στην οποία θα πραγματοποιούνταν η συγκέντρωση είχε αποκλειστεί από εκατοντάδες αστυνομικούς των MAT. Οι σταθμοί του μετρό κοντά στο σημείο συγκέντρωσης είχαν μπλοκαριστεί, ενώ τα μέσα μαζικής μεταφοράς δεν πραγματοποιούσαν στάσεις κοντά στον τόπο της διαδήλωσης.

Παρ' όλα τα αστυνομικά μέτρα, οι άνθρωποι ήρθαν. Η προγραμματισμένη ώρα για τη συγκέντρωση ήταν στις 14:00, αλλά οι άνθρωποι άρχισαν να έρχονται νωρίτερα και οι συλλήψεις ξεκίνησαν. Ένας-ένας οι Ματατζήδες άρχισαν να συλλαμβάνουν τους διαδηλωτές και να τους βάζουν στα «Autozaks» (βαν που χρησιμοποιούνται για την καταστολή ταραχών τα οποία παράγονται στη Λευκορωσία). Σε εκείνο το σημείο μια ομάδα αναρχικών και υποστηρικτών τους τέθηκε υπό κράτηση, στο σύνολό της 25 άτομα. Τουλάχιστον ένας από τους αναρχικούς κατέληξε στο νοσοκομείο με τραύμα στο κεφάλι.

Μετά τις 14:00, όλο και περισσότεροι άνθρωποι άρχισαν να συγκεντρώνονται στις άκρες των αστυνομικών γραμμών και σε μία περίπτωση μια ομάδα 1000 ατόμων σχηματίστηκε και άρχισε να βαδίζει στο κέντρο της πόλης. Η αστυνομία αντέδρασε αμέσως με συλλήψεις. Στις επόμενες ώρες, περίπου 600 διαδηλωτές συνελήφθησαν (δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι αριθμοί δι-αθέσιμοι αυτή τη στιγμή - οι μπάτσοι δεν έχουν κάνει καμία δήλωση σχετικά με τις συλλήψεις, και η κρατική τηλεόραση ανέφερε συνεχώς ότι όλα ήταν μια χαρά στην πόλη).

Αργότερα εκείνο το βράδυ, η αστυνομία ξεκίνησε την απελευθέρωση των κρατούμενων, ωστόσο, πάνω από 100 άνθρωποι εξακολουθούν να τελούν υπό κράτηση.

Το βράδυ οργανώθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης για την επόμενη μέρα. Στη συγκέντρωση προσήλθαν 100 άτομα. Περίπου 20-30 άτομα συνελήφθησαν και πρόκειται να δικαστούν. Το δικαστήριο θα αρχίσει να λειτουργεί τη Δευτέρα [6] και είναι σαφές ότι οι άνθρωποι θα τιμωρηθούν για τη διαδήλωση με κάποιες ημέρες φυλάκισης (επίσης η αστυνομία μπορεί να εκδώσει πρόστιμα χωρίς δίκη).

Επόμενα βήματα

Ο Λουκασένκο κάνει τολμηρά βήματα στην πολιτική του - το 2010 τα ίδια βήματα οδήγησαν στην απομόνωσή του από την ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή για πάνω από 5 χρόνια. Αυτή τη φορά προσέχει σχετικά με το πόσο μακριά μπορεί να φτάσει. Μέχρι στιγμής υπάρχουν «ανησυχίες» από τους Ευρωπαίους πολιτικούς για την καταστολή στη χώρα, ωστόσο η περαιτέρω συνεργασία με τον Λουκασένκο είναι πολύ πιθανή - τα τελευταία χρόνια οι δυτικοί εταίροι έχουν ήδη κλείσει τα μάτια στις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Γι' αυτό είναι λιγότερο πιθανό πλέον να επιβληθούν νέες κυρώσεις.

Την ίδια στιγμή, η τεράστια κλίμακας καταστολή θα φοβίσει την κοινωνία της Λευκορωσίας μόνο για κάποιο μικρό χρονικό διάστημα [7]. Η οικονομική κρίση και η δυσκολία του πληθυσμού να επιβιώσει εκτός πρωτεύουσας [8] δεν πρόκειται να σταματήσουν στο εγγύς μέλλον. Αυτό μας κάνει να πιστεύουμε ότι είναι δυνατή η περαιτέρω ανάπτυξη των διαδηλώσεων μετά από μια αναπόφευκτη περίοδο καμπίς. Η αφοσίωση των απλών ανθρώπων χτες έδειξε ότι θέλουν αλλαγές και δεν φοβούνται να πάνε και να το διεκδικήσουν - τουλάχιστον αρκετές χιλιάδες άνθρωποι σε όλη τη χώρα.

Καλούμε τους ανθρώπους σε δράσεις αλληλεγγύης σε όλο τον κόσμο - να είναι

ορατό ότι η κυβέρνησή συνεργάζεται με τον τύραννο από τη Λευκορωσία. Δείξτε την υποστήριξή σας στον λαό της Λευκορωσίας και στους αναρχικούς στον αγώνα τους ενάντια στη δικτατορία.

Εκτός από αυτά, μεγάλη οικονομική υποστήριξη είναι απαραίτητη. Οι άνθρωποι πρόκειται να χάσουν τις δουλειές τους μετά τις διαμαρτυρίες και χρειάζονται στήριξη, τουλάχιστον για τις πρώτες στιγμές. Επίσης είναι πιθανό να χρειαστούν χρήματα για την πληρωμή δικαστικών εξόδων σε περίπτωση που οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποσύρουν ή μειώσουν την

ματώνει κάποια στοιχεία της ΕΣΣΔ, όπως η κεντρικότητα του κράτους στην διαχείριση της οικονομίας - το 80% της κίνησης κεφαλαίου της χώρας είναι κρατικό - και φυσικά τα σύμβολά της. Από το 1999, οπότε και ο Πούτιν πήρε την εξουσία στη Ρωσία, η χώρα ακολουθεί σταθερά φιλορωσική πολιτική, ενώ λάμβανε και σταθερή οικονομική βοήθεια από τη Ρωσία καθώς και ιδιαίτερα προνομιακή ενεργειακή πολιτική.

[2] Στις 15 Μαρτίου η αναρχική ομάδα «revolutions deystvie» κάλεσε σε πανλευκορωσική δράση. Σε 10 πόλεις της Λευκορωσίας πραγματοποιήθηκαν πορείες από 20 έως 2000 άτομα. Η αστυνομία επιτέθηκε στις διαδηλώσεις και 35 άτομα συνελήφθησαν, για τους οποίους πραγματοποιήθηκαν δράσεις αλληλεγγύης τις επόμενες μέρες.

[3] Κάποιες μέρες πριν τη διαδήλωση, συνοριοφύλακες της Λευκορωσίας άνοιξαν πυρ σε ένα βαν τύπου SUV που προσπάθησε να περάσει ένα σημείο ελέγχου στην Alexandronka, στην ουκρανο-λευκορωσικά σύνορα. Οι αρχές βρήκαν όπλα και εκρηκτικά στο όχημα και συνέλαβαν τους επιβαίνοντες.

[4] Από τις 17 Φεβρουαρίου που ξεκίνησαν οι πρώτες διαδηλώσεις έχουν συλληφθεί 200 άνθρωποι που αντιμετωπίζουν βαριές κατηγορίες.

[5] Η πρεσβεία των ΗΠΑ στη Λευκορωσία έκανε παρατήρηση στις αρχές της Λευκορωσίας ζητώντας την απελευθέρωση όλων των κρατούμενων διαδηλωτών. Το αίτημα ήρθε λίγες ημέρες μετά τις αποκαλύψεις ότι αμερικάνικες ΜΚΟ έχουν αυξήσει τις δαπάνες τους σε πρωτοβουλίες για την «προώθηση της δημοκρατίας» στη Λευκορωσία, ύψους πολλών εκατομμυρίων δολαρίων.

[6] Προφανώς πρόκειται για παρελθούσα ημερομηνία πλέον.

[7] Ουσιαστικά αυτός ο νόμος σαμποταρίστηκε από την αρχή καθώς μόνο ένα 10% τον πλήρωσε. Το κράτος, έχοντας αντιληφθεί πως δεν μπορεί να εισπραχτεί ο φόρος, έχει προχωρήσει σε μαζικές συλλήψεις προς παραδειγματισμό. Συνολικά εκτιμάται ότι 450.000 άνθρωποι σε όλη τη χώρα καλούνται να πληρώσουν πρόστιμο επειδή δεν πλήρωσαν τον φόρο. Από την άλλη πλευρά, στις αρχές Μαρτίου η κυβέρνηση υποχώρησε προσπαθώντας να ελέγξει τις αντιδράσεις για τον νόμο, αναστέλλοντας την ισχύ του για ένα χρόνο. Παρόλη την αναστολή ο κόσμος συνέχισε να κατεβαίνει στον δρόμο πραγματοποιώντας πορείες προς κυβερνητικά κτίρια.

[8] Ο μέσος μισθός κυμαίνεται στα 250 €.

Μετάφραση, εισαγωγή και σημειώσεις:
Βαγιάν

υποστήριξή τους για την περαιτέρω οικονομική στήριξη των διωκόμενων αναρχικών.

Μπορείτε να μεταφέρετε χρήματα στο ABC Λευκορωσία:

paypal - belarus_abc@riseup.net

Bitcoin - 1CcxWEswKjXZgXQCds5KcHfemzrAASVbuv

Bankverbindung

Kontoinhaber * πανδοχείο: VpKK e.V.

IBAN: DE 40850205 0000 0361 5700

BIC: BFSWDE33DRE

Όνομα της Τράπεζας: Τράπεζα für

Sozialwirtschaft

Αιτιολόγηση: Δωρεά ABC-Λευκορωσίας

Και σε περίπτωση που δεν θέλετε να χρηματοδοτήσετε αποκλειστικά τους αναρχικούς υπάρχει η δυνατότητα μεταφοράς χρημάτων σε οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων:

<https://spring96.org>

Σημειώσεις:

[1] Ο Αλεξάντερ Λουκασένκο είναι πρόεδρος της Λευκορωσίας από τις 20 Ιουλίου του 1994. Το καθεστώς Λουκασένκο ενσω-

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Τουρκία: Ακόμη και μετά την απαγόρευση της κυκλοφορίας από την τουρκική κυβέρνηση, ακτιβίστριες από τη Συλλογικότητα "Anarsist Kadınlar" (Αναρχικές γυναίκες) βγήκαν στους δρόμους της Κωνσταντινούπολης για να διανείμουν τη νέα έκδοση (φύλλο 37) της αναρχικής εφημερίδας Meydan GAZETESİ. Σε αυτό το τεύχος, που προετοιμάστηκε αποκλειστικά από γυναίκες, κατεγράφησαν διαφορετικά θέματα, ιδίως σχετικά με την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας που γιορτάζεται στις 8 Μαρτίου. Υπενθυμίζεται ότι, στις 22 Δεκεμβρίου, ο εκδότης της Meydan GAZETESİ, Hüseyin Civan, καταδικάστηκε σε 1 χρόνο και 3 μήνες φυλάκιση με κατηγορίες μεταξύ άλλων την «προπαγάνδα των μεθόδων τρομοκρατικών οργανώσεων». Οι αρχές απαγόρευσαν την κυκλοφορία της εφημερίδας αυτής.

Πηγή: Meydangazetesi.org

Ιρλανδία: Με την απίστευτη κατηγορία της «απαγωγής»(!), 19 αγωνιστές (ανάμεσά τους ένας 17χρονος μαθητής, ένας βουλευτής και δημοτικοί σύμβουλοι) του κινήματος ενάντια στην πληρωμή του φόρου για το νερό στην Ιρλανδία κινδυνεύουν με σκληρές ποινές, επειδή συμμετείχαν σε καθιστική διαμαρτυρία έξω από το αυτοκίνητο της αναπληρώτριας πρωθυπουργού, στην πόλη Jobstown, πριν 2 χρόνια, εμποδίζοντας τη μ' αυτό τον τρόπο να μετακινηθεί όπως ήθελε για περίπου 2 ώρες. Πρόκειται για επίθεση σ' ένα μαζικό κίνημα άρνησης πληρωμής του φόρου για το νερό, που κατάφερε μια σημαντική νίκη αναγκάζοντας την κυβέρνηση της Ιρλανδίας να αναστείλει τη νομοθέτησή του.

Ιταλία: Σφοδρές συγκρούσεις σημειώθηκαν στη Νάπολη μεταξύ αντιφασιστών και αστυνομίας, με αφορμή την ομιλία του γραμματέα της ξενοφοβικής Λέγκας του Βορρά, Ματτέο Σαλβίνι. Συγκεκριμένα, αντιφασιστικές οργανώσεις πήραν μέρος σε πορεία διαμαρτυρίας, με σύνθημα «έξω ο ρατσιστής Σαλβίνι από την πόλη μας». Ενώ η πορεία βρισκόταν σε εξέλιξη, μια ομάδα αντιφασιστών περικύκλωσε τους αστυνομικούς, και άρχισε να πετά πέτρες και μολότοφ. Η αστυνομία απάντησε με δακρυγόνα, ενώ παράλληλα έκανε χρήση γκλοπ και αντλιών. Σύμφωνα με τα ιταλικά μέσα ενημέρωσης, η περιοχή της Φουοριγκρότα, όπου σημειώθηκαν οι συγκρούσεις, έχει υποστεί σοβαρές ζημιές.

Πηγή: indicator.gr

Ουκρανία: Το βράδυ της 7ης Φεβρουαρίου, μια ομάδα από δεκαπέντε κουκουλοφόρους εισέβαλλαν στο Ερευνητικό Κέντρο Τέχνης Visual Culture (VCRC) στην ουκρανική πρωτεύουσα. Χτύπησαν έναν φύλακα, άνοιξαν τρύπες στους τοίχους, έκλεψαν τέσσερα έργα τέχνης και κατέστρεψαν άλλα, έριξαν τα φυλλάδια ενημέρωσης του καλλιτέχνη στο έδαφος, και με σπρέι ζωγράφισαν στους τοίχους συνθήματα και σύμβολα όπως «Δόξα στην Ουκρανία», και μια τρίαρινα μαζί με ένα κελτικό σταυρό, το οποίο είναι ένα από τα σύμβολα των νεοναζί. Μια κάμερα ασφαλείας κατέγραψε τον βανδαλισμό. Η εν λόγω επίθεση έρχεται σε συνέχεια αντίστοιχων ναζιστικών επιθέσεων εις βάρος εβραϊκών συναγωγών στην Ουκρανία, και εις βάρος κομμουνιστών και άλλων προοδευτικών ανθρώπων. Η μόνη απάντηση στην αντεπίθεση του ουκρανικού ναζισμού και εθνικισμού δεν είναι η προσκόλληση στην επίσης εθνικιστική και αντιδραστική πολιτική του ρωσικού κράτους, αλλά ο ενιαίος αγώνας της εργατικής τάξης και κάθε αντιφασίστα/ριας.

Πηγή: theshadesmag.wordpress.com

Τσετσενία: Στρατόπεδα συγκέντρωσης ομοφυλόφιλων Η Svetlana Zakharova απ' το ρωσικό LGBT δίκτυο αναφέρει χαρακτηριστικά στην MailOnline: «Οι gay άνθρωποι τίθενται υπό κράτηση στα στρατόπεδα αυτά. Εργαζόμαστε με στόχο να τους απομακρύνουμε. Κάποιοι έχουν φύγει απ' την περιοχή. Αυτοί που κατάφεραν να ξεφύγουν, μας είπαν ότι κρατήθηκαν στο ίδιο δωμάτιο όλοι μαζί. Περίπου 30-40 άτομα. Βασανίστηκαν με ηλεκτρικό ρεύμα, ενώ έπεφταν θύμα άγριου ξυλοδαρμού που κάποιες φορές οδηγούσε στον θάνατο»

πηγή: avmag.gr

Περιφέρεια Κουρδιστάν: Στη βορειοδυτική πόλη Μπούρσα, η τουρκική αστυνομία συνέλαβε έναν άνδρα που φορούσε ένα t-shirt με τη λέξη «Κουρδιστάν», όταν αυτός επρόκειτο να εισέλθει σε εκλογικό κέντρο για να ψηφίσει στο δημοψήφισμα της Κυριακής 16 Απριλίου*, που αφορούσε την επέκταση των αρμοδιοτήτων του Πρόεδρου Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Ο άνδρας ονομάζεται Hakan T., ηλικίας 30 ετών. Μετά από ανάκριση στο τοπικό αστυνομικό τμήμα, το τουρκικό δικαστήριο προφυλάκισε τον T. με την αιτιολογία της διάδοσης προπαγάνδας για «τρομοκρατική» ομάδα. Δεν υπάρχει καμία περαιτέρω διαθέσιμη πληροφορία σχετικά με την υπόθεση του T. από τα τουρκικά ειδησεογραφικά μέσα.

πηγή : <http://www.kurdistan24.net>

***Γενικό σχόλιο: το δημοψήφισμα της 16ης Απριλίου έχει πλέον καταγραφεί στα ιστορικά χρονικά ως ένα δημοψήφισμα βίας και νοθείας.**

ΗΠΑ: Ανακοίνωση των WSA για την αμερικανική επέμβαση στη Συρία.

Κατά του πολέμου και των δικτατόρων!

Οι WSA στέκονται σταθερά ενάντια στη στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στη Συρία. Είμαστε, επίσης, εναντία στο δεσποτικό καθεστώς του Άσαντ, ο οποίος έχει εξαπολύσει έναν ανελέητο εμφύλιο πόλεμο σε ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού της Συρίας, για πολλά χρόνια τώρα. Υποστηρίζουμε τη διεθνή εργατική τάξη και ειδικότερα τους πρόσφυγες από τη Συρία, που συνεχίζουν να αναζητούν την ασφάλεια σε άλλα μέρη. Δεχόμαστε πρόσφυγες με ανοιχτές αγκάλες, και στεκόμαστε ενάντια σε όλα τα σύνορα μεταξύ των εργαζομένων, οι εργαζόμενοι δεν έχουν πατρίδα.

Κανένας πόλεμος μεταξύ των εθνών, και καμία ειρήνη μεταξύ των τάξεων.

~Workers Solidarity Alliance

Πηγή: <https://workersolidarity.org>

ΗΠΑ: Συμπλοκές με φασίστες και υποστηρικτές του Trump στο Berkeley.

Το Σάββατο 15/04 συγκρούσεις ξέσπασαν στον πανεπιστημιακό χώρο του Berkeley, στην Καλιφόρνια, όταν αναρχικοί και αντιφασίστες συνεπλάκησαν με ακροδεξιούς, νεοναζί και υποστηρικτές του Trump. Οι υποστηρικτές του νέου προέδρου των ΗΠΑ κράδαμαν αντισημιτικές πινακίδες, φασιστικά σύμβολα και χαιρετούσαν ναζιστικά. Από την άλλη, τα συνθήματα των αντιφασιστών ήταν: «Είμαστε αντιφασίστες-Είμαστε αντιρατσιστές», «Να υπερασπιστούμε την Αμερική», «Ελευθερία του λόγου» και «Φασίστες καθάρματα, ο χρόνος σας τελείωσε». Πολλοί

Ακροδεξιά σκουληκαντέρα -με σορτς τη σημαία των Η.Π.Α- κατά τις συμπλοκές αναρχικών και αντιφασιστών με ακροδεξιούς, νεοναζί και υποστηρικτές του Trump στο πανεπιστήμιο του Berkeley, στην Καλιφόρνια.

τραυματίστηκαν, ενώ οι μπάτσοι προέβησαν σε 21 συλλήψεις.

Πηγές: #DefendTheBay #NoNazisInBerkeley #BerkRally & <https://itsgoingdown.org/>

Γερμανία: Απόσπασμα από το Διεθνές κάλεσμα της FAU* για την εργατική πρωτομαγιά 2017.

Η ταξική πάλη δεν γνωρίζει σύνορα!

Αν αναγνώσουμε τα σημάδια σωστά, είμαστε έτοιμοι να βγούμε από ένα στάδιο απaráμιλλου λαϊκισμού, χαρακτηριστικό των τελευταίων δεκαετιών. Το αποτέλεσμα είναι ένας κόσμος όπου οι εργαζόμενοι είναι διαχωρισμένοι και καταπιεσμένοι από εθνικιστικές και ρατσιστικές ρητορικές. Ενάντια, λοιπόν, σε έναν κόσμο γεμάτο από νέα τείχη, που ξεδιπλώνονται κατά μήκος των συνόρων αλλά και μέσα στα μυαλά μας, χρειαζόμαστε ένα σχέδιο για να γκρεμίσουμε όλα τα τείχη και να συνδέσουμε τους εργαζόμενους, ώστε να οργανωθούν στη βάση της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας. Εμείς δεν διαθέτουμε περισσότερο χρόνο για να καλλιεργήσουμε τις διαφορές - αντ' αυτού ας ψάξουμε για αυτό που συνδέει τους αγώνες μας για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Η FAU καλεί όλα τα άτομα, τις πρωτοβουλίες, συλλογικότητες, σε επίπεδο βάσης συνδικάτων κ.λπ., να συμμετάσχουν σε μια διεθνή μέρα δράσης για την «Εργασία και Μετανάστευση». Από την 1η Μαΐου, θα θέλαμε να εκφράσουμε την ταξική αλληλεγγύη με τους μετανάστες μέσω της κινητοποίησης πέραν των συνόρων, ενάντια στην κυρίαρχη ξενοφοβία, τον ρατσισμό και τον εθνικισμό, που είναι τα όπλα του κράτους και του κεφαλαίου. Ο αγώνας μας ενάντια στον ρατσισμό λογικά κατευθύνεται ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα, το οποίο βασίζεται σε ακραίες ανισότητες και εξαρτάται από κοινωνικές διαιρέσεις για να εξασφαλίσει τη συνέχειά του. [...]

Μαζί θα χτίσουμε γέφυρες εκεί που οι άλλοι θέλουν να χτίσουν τείχη.

~Διεθνής Επιτροπή της FAU

Πηγή: www.fau.org

μετάφραση: ομάδα διεθνών άπατρις

***Η FAU είναι μια ομοσπονδιακή ένωση αναρχοσυνδικαλιστών στη Γερμανία, η οποία αποτελείται από κατά τόπους συνδικάτα και ομάδες**

■ Αναρχική Διακήρυξη ενάντια στη «Διαμερικανική Δημοκρατική Χάρτα» και το Κράτος

Ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών (OAS) είναι μια διεθνής οργάνωση που φτιάχτηκε από τα κράτη των αποκαλούμενων ως Βόρεια και Νότια Αμερική. Ο OAS έχει έδρα στην Ουάσινγκτον και πρόσφατα πέρασε πρόταση να αναστείλει τη συμμετοχή της Βενεζουέλας από τον Οργανισμό, παραθέτοντας ως λόγο ότι «η Βενεζουέλα παραβιάζει τα δικαιώματα των πολιτών της, μεταξύ αυτών αγνοεί τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών του 2015 και φυλακίζει πολιτικούς αντιπάλους. Αυτές οι πράξεις έρχονται σε σύγκρουση με τα πρότυπα της Διαμερικανικής Δημοκρατικής Χάρτας την οποία η Βενεζουέλα έχει υπογράψει». Πολιτικοί αντίπαλοι στη Βενεζουέλα έχουν δηλώσει ότι η Χάρτα του OAS πρέπει να γίνει σεβαστή και επικαλούνται τον OAS ως δικαιολογία για τις διαμαρτυρίες τους. Εν τω μεταξύ η κυβέρνηση της Βενεζουέλας επικρίνει τον OAS και τους συγκεκριμένους πολιτικούς αντιπάλους της ως υποκινητές ξένων παρεμβάσεων στα εσωτερικά της χώρας.

Παρακάτω παρουσιάζουμε μια δήλωση που υπογράφηκε από τους αρχισυντάκτες της Gargantes Libertarias (της Βενεζουέλας) η οποία στο πρωτότυπο τιτλοφορείται ως «Αναρχική Διακήρυξη ενάντια στην Διαμερικανική Δημοκρατική Χάρτα και το Κράτος» (N&A)

Αυτό το δελτίο τύπου έχει αντιγραφεί και μεταφραστεί από αυτή την πηγή:

<https://noticiasyanarquia.blogspot.com.au/2017/04/venezuela-anarquistas-se-pronuncian.html?m=1>

Αυτή την περίοδο η Βενεζουέλα βρίσκεται σε μία από τις χειρότερες κρίσεις στην ιστορία της, όπου ως συνήθως οι άνθρωποι παραμένουν τα θύματα των μαριονοπακτών που χειρίζονται τις συνθήκες διαβίωσής μας, κάνοντας ολοένα και πιο σκληρή την επιβίωση. Σε αυτή τη χρονική συγκυρία, ως Βενεζουελάνοι αναρχικοί οφείλουμε να πάρουμε θέση και να εκφράσουμε δημόσια την άποψή μας.

1) Απορρίπτουμε την εφαρμογή του OAS και υποστηρίζουμε τη θέση μας για τον μηχανισμό στον οποίο βασίζεται. Είναι

μια συμφωνία όπου τα ίδια αυταρχικά και διεφθαρμένα κράτη, παραβάτες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα είναι αυτά τα ίδια που θα καταδικάζουν τους ομοίους τους και θα αποφασίζουν για μας με το να επιβάλλουν τις αποφάσεις τους διαιωνίζοντας περαιτέρω την παρούσα κρατική δομή. (Στη συγκεκριμένη περίπτωση θα είναι το Μεξικανικό Κράτος που διοικείται από τον Peña Nieto, μια χώρα με μαζικούς τάφους; Ή θα είναι το Χιλιανό κράτος, ειδικό στο να καταστέλλει διαδηλώσεις των Μαπούτσε, ή το Κράτος της Αργεντινής του Macri όπου παραβιάζονται τα εργασιακά δικαιώματα; Ή ασ μη πάμε και πολύ μακριά, στο παράδειγμα των ΗΠΑ).

Ως αναρχικοί βλέπουμε ότι ιστορικά αυτό ποτέ δεν οδήγησε σε ουσιαστικές αλλαγές στην πολιτική πέρα από την εναλλαγή δικτατόρων. Η Χάρτα δεν εξαλείφει τις δομές καταστολής ούτε το κράτος του κεφαλαίου και δε αντανάκλα τα κοινωνικά προβλήματα. Μπορούμε να πούμε ότι δεν είδαμε τη διεθνή κοινότητα να αντιδράει ενάντια στην Orinoco Mining Arc (AMO) η οποία μας καταδικάζει σε υπαίθριες εξορυκτικές δραστηριότητες στο 12% της εθνικής επικράτειας, η οποία είναι πλούσια σε βιοποικιλότητα, γεμάτη ιστορίες αγώνων και γη πολλών χωριών αυτοχθόνων πληθυσμών. Εκφράζουμε την ανησυχία μας ότι πέρα από τα επιχειρήματα της μιας ή της άλλης πλευράς, ως πολίτες δεν γνωρίζουμε ποια είναι τα νέα όρια τα οποία μπορεί να μας επιβληθούν κι τα οποία η διεθνής κοινότητα θα μπορούσε να επικαλεστεί για να παρέμβει στρατιωτικά στη χώρα, ως ύστερη συνέπεια της εφαρμογής της Χάρτας.

Το κράτος της Βενεζουέλας θα παραμείνει επίσημα καταδικασμένο διεθνώς και αυτό θα επιφέρει μια σειρά σχέσεων, συνδεδεμένων με τα προβλήματα που ήδη ζούμε, όπως οι καθημερινές ελλείψεις, το υψηλό κόστος ζωής, η ατιμωρησία και η ρύπανση του νερού, μεταξύ άλλων.

Το κράτος της Βενεζουέλας παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα εδώ και πολύ καιρό γεγονός που δεν αποτρέπει τις πολυεθνικές εταιρίες να βγάζουν τεράστια κέρδη. Δεν έδωσαν σημασία στο Σύνταγμα όταν ανέπτυσαν τις εξορυκτικές τους δραστηριότητες ενώ ταυτόχρονα παραβίαζαν και τους δικούς τους

αστικούς νόμους. Βάσει όλων αυτών μπορούμε να αποδείξουμε ότι η ηθική της δημοκρατίας και των νόμων της δεν είναι τίποτα πέρα από υποκρισία.

Κι εδώ είναι που αποκαλύπτεται το πραγματικό πρόσωπο του κράτους και του καπιταλισμού. Μετά την εφαρμογή της Χάρτας, ποιες θα είναι οι σχέσεις των πολυεθνικών εταιριών με τη νέα εθνική κυβέρνηση; Είμαστε σίγουροι ότι θα ακολουθήσουν εταιρικές συμφωνίες, όπως έχει αποδειχθεί ιστορικά ότι γίνεται στις μετα-δημοκρατικές σχέσεις. Αυτό συνέβη και με τις πολιτικές των οποίων ηγήθηκε ο Alejandro Toledo μετά τη δικτατορία του Φουτζιμόρι. Ο Alejandro Toledo ως πρόεδρος διατήρησε την IIRSA (σημ Baktirio: IIRSA = Initiative for the Integration of the Regional Infrastructure of South America) που είχε υπογράψει ο Φουτζιμόρι, ενώ προχώρησε και σε νέες συμφωνίες με τις πολυεθνικές εξορυκτικές βιομηχανίες εξαιρώντας τους από τη φορολόγηση και καταπιέζοντας τις αγροτικές κοινότητες που αντιτίθονταν.

2) Η θέση μας ενάντια τη Χάρτα του OAS δε σημαίνει ότι υποστηρίζουμε την παρούσα κυβέρνηση αλλά θεωρούμε ότι η κυβερνώσα αρχή, το MUD {(σημ Baktirio MUD = Στρογγυλή Τράπεζα της Δημοκρατικής Ενότητας (MUD), ενιαίο μέτωπο Κεντροαριστεράς - Κέντρου - Κεντροδεξιάς, που ελέγχει με υπερενισχυμένη πλειοψηφία το κοινοβούλιο (εθνοσυνέλευση της χώρας)), και τα υπόλοιπα πολιτικά κόμματα έχουν διαφορετικά προσώπεια αλλά ουσιαστικά το ίδιο περιεχόμενο. Αν και στις ομιλίες τους παρουσιάζονται προοδευτικοί και υπέρ της ανάπτυξης, κανείς δεν προτάσσει κάποια πραγματική αυτόνομη εναλλακτική πρόταση ενάντια στον καπιταλισμό και συνεπώς κατά των εξορύξεων. Αντιθέτως, οι περισσότεροι φιλοξενούν ανάμεσά τους καταπιεστές, δικαιολογούν τον милитарismo, την πελατειακή πολιτική, και ως μεγαλύτερη προτεραιότητα βλέπουν τις πληρωμές των εξωτερικών χρεών δίχως να λαμβάνουν υπόψη ότι αυτά είναι τα κύρια προβλήματα που επιδείνωσαν την κατάσταση έκτακτης ανάγκης, και της υποταγής του πληθυσμού.

Ο αναρχισμός ως ιδεολογία απορρίπτει το κράτος σε όλες του τις μορφές, χωρίς εξαιρέσεις και δεν παίρνει θέση για

το ποιές δομές εξουσίας θα επιβληθούν στον πληθυσμό. Βλέπει στη δημοκρατία μια μορφή του καπιταλισμού, δηλαδή του «πώς θα πουλήσουμε το καλύτερο προϊόν» το οποίο στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ο «καλύτερος» δικτάτορας, έτσι ώστε οι άνθρωποι να το αγοράσουν πρόθυμα, δηλαδή να ψηφίσουν για τον ίδιο και να πληρώνουν τον μισθό του/της.

3) Ως αναρχικοί, υποστηρίζουμε τη δημιουργία μιας Ομοσπονδίας Αυτόνομων Κοινοτήτων της οποίας ο στόχος είναι μια κοινωνία με οριζοντιότητα, χωρίς καταναγκασμούς, αυτόνομη και αυτοδιχειριζόμενη, στην οποία η καθημερινή ζωή θα πορεύεται παράλληλα με τα κοινωνικά κινήματα, που θα συγκροούνται με τις δομές εξουσίας, και θα συμπορεύεται με τις λαϊκές εκδηλώσεις που θα διεκδικούν τα δικαιώματα των περιθωριοποιημένων και καταπιεσμένων τάξεων.

Πηγή: insurrectionnewsworldwide.com

Μετάφραση: baktirio

G20 – Καλώς ήρθατε στην κόλαση

Η επόμενη σύνοδος κορυφής των είκοσι οικονομικά και πολιτικά ισχυρότερων κρατών του κόσμου θα πραγματοποιηθεί στις 7 και 8 Ιουλίου 2017 στο Αμβούργο. Τόπος συνάντησης θα είναι ο Εκθεσιακός Χώρος στο κέντρο του Αμβούργου, στην κατοικημένη περιοχή του St. Pauli. Οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου θα συνοδεύονται από χιλιάδες μέλη αποστολής και δημοσιογράφους*, προστατευόμενοι από έναν όχλο αστυνομίας, μυστικών υπηρεσιών και στρατού. Με τη συμμετοχή διεθνών οργανισμών και ΜΚΟ δηλώνουν την αξίωση ότι θα λάβουν εκτεταμένες αποφάσεις. Φαινομενικά, οι Γερμανοί διοργανωτές* παρουσιάζονται ως ενδιαφερόμενοι για τα κοινωνικά θέματα· τα βασικά θέματα λένε ότι θα είναι οι γυναίκες, οι μετανάστες και η υγεία. Πρόκειται για λαϊκισμούς με σκοπό να αποσπάσουν την προσοχή, γιατί στην πραγματικότητα το G20 σκοπεύει στην κατανομή των γεωπολιτικών ενδιαφερόντων και των διεκδικήσεων για εξουσία, και τον συντονισμό της παγκόσμιας εκμετάλλευσης.

Η σύνοδος κορυφής G20 δεν είναι μία συνάντηση η οποία εκπροσωπεί την πλειοψηφία της ανθρωπότητας, αλλά μία συνάντηση κυβερνήσεων αστών, αυταρχικών καθεστώτων, χωρών όπου τα βασανιστήρια είναι νόμιμα, και στρατιωτικών μπλοκ που στηρίζουν ενεργά πολέμους, οι οποίοι όλοι τους προωθούν την παγκόσμια εκμετάλλευση. Η Γερμανία που τους φιλοξενεί, είναι, μαζί με την Κίνα, ένας από τους μεγαλύτερους κερδισμένους της παγκοσμιοποίησης των τελευταίων 25 ετών. Η σύνοδος κορυφής G20 τον Ιούλιο του 2017 θα έπρεπε άρα να ονομαζόταν καλύτερα «Οι φιλοξενούμενοι των νικητών». Από τα τείχη του Αμβούργου και του λιμανιού του, ως δήθεν «πύλη προς τον κόσμο», στάζει το αίμα της διεθνούς εκμετάλλευσης. Αυτή η σύνοδος κορυφής στοχεύει στη διατήρηση μιας παγκόσμιας τάξης, η οποία ευθύνεται για πολεμικές συγκρούσεις, εκτεταμένη φτώχεια και πάνω από 60 εκατομμύρια ανθρώπους που είναι μετανάστες, καθώς και για τον όλο και συχνότερο θάνατο ανθρώπων κατά τη διάρκεια της μετανάστευσής τους.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό καθεστώς έχει πάρει, μετά την οικονομική κρίση του 2008, μία νέα κατεύθυνση: Η παγκοσμιοποίηση, δηλαδή η ανταλλαγή εμπορευμάτων,

η δικτύωση των παραγωγικών σχέσεων και το εύρος των διασυννοριακών επενδύσεων των πολυεθνικών, παραλύει. Η σύναψη διεθνών συμφωνιών ελεύθερων συναλλαγών στην Ανατολική Ασία και ανάμεσα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ έχει μείνει στάσιμη. Η συμφωνία παγκόσμιων συναλλαγών στα πλαίσια του ΠΟΕ εγκαταλείφθηκε ήδη από πριν. Αυτό συνάδει με τους ρυθμούς ανάπτυξης που έχουν μειωθεί παγκοσμίως κατά το ήμισυ. Πριν από την οικονομική κρίση, η πλειοψηφία των κύριων καπιταλιστικών χωρών, παρά την άνιση κατανομή, επωφελήθηκε από τη

γενική άνοδο της ανάπτυξης λόγω της παγκοσμιοποίησης. Από την οικονομική κρίση και έπειτα, κυρίως οι αναπτυσσόμενες χώρες που εξάγουν πρώτες ύλες (μεταξύ άλλων η Βραζιλία, η Ρωσία και η Νότια Αφρική) καθώς και οι αναπτυσσόμενες χώρες με μεγάλα εμπορικά ελλείμματα και συρρικνωμένη βιομηχανική παραγωγή (όπως η Αγγλία, η Ιταλία, η Ελλάδα κλπ.) αντιμετωπίζουν οικονομικές και πολιτικές κρίσεις.

Διάλυση της παγκοσμιοποίησης;

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, είναι μόνο λίγες εκείνες οι

στρατηγικές οικονομικού ανταγωνισμού που είναι επιτυχείς, όπως η απόσυρση σε εσωτερικές αγορές κατά το παράδειγμα των ΗΠΑ και της Κίνας ή η ενταταμένη αύξηση των εξαγωγών (όπως στην περίπτωση της Γερμανίας, των Κάτω Χωρών ή της Σουηδίας) σε βάρος των βιομηχανιών των υπολοίπων χωρών. Οι συμφωνίες συναλλαγών όπως η CETA και η TTIP στοχεύουν στην εξασφάλιση αυτών των στρατηγικών. Οι χώρες, οι οποίες δεν μπορούν να συμμετάσχουν σε αυτές τις συμφωνίες, οι οποίες ωστόσο στοχεύεται να συνεχίσουν να λειτουργούν ως αγορές, αντιδρούν σε αυτές τις στρατηγικές όλο και περισσότερο με προστατευτισμό, και στον βαθμό που μπορούν, με αποτίμηση του νομίματός τους, για να μπορέσουν στη συνέχεια να πουλήσουν με χαμηλότερη τιμή το εμπόρευσμά τους στις διεθνείς αγορές. Αυτού του είδους ο εμπορικός πόλεμος εντείνεται όλο και περισσότερο. Η συναίνεση μεταξύ των κύριων καπιταλιστικών χωρών αποδυναμώνεται σημαντικά, η αντιστάθμιση ανάμεσα στις χώρες του G20 μειώνεται σημαντικά.

Οι φτωχές περιοχές στην Ασία, τη Λατινική Αμερική και την Αφρική δεν διαθέτουν καν τα οικονομικά μέσα να αμυνθούν. Η μαζική φτωχοποίηση, η κοινωνική απομόνωση και η καταπίεση μετατρέπονται, όπως στην περίπτωση της αραβικής άνοιξης, σε τοπικές εξεγέρσεις ή σε καταστολή από ισλαμιστικές οργανώσεις με πρόσχημα θρησκευτικό. Ωστόσο, οι τοπικές κλίκες που εξουσιάζουν δεν αποδυναμώνονται, αλλά εντείνουν την εκμετάλλευση και την επέμβαση του αστυνομικού κράτους. Όταν και αυτές οι τακτικές δεν οδηγούν σε ειρηνοποίηση, η καταστολή οδηγεί σε εμφύλιους πολέμους που διαρκούν για μεγάλο χρονικό διάστημα. "Regime Change" is over – η απαρχαιωμένη τακτική του G7/G8 απέτυχε. Η Δύση δεν προσπαθεί πλέον, όπως στην περίπτωση των πολέμων στο Αφγανιστάν, το Ιράκ ή τη Λιβύη, να καταπνίξει τις εξεγέρσεις με δυτικές στρατιωτικές επεμβάσεις, ή να εξαλείψει επαναστατικά καθεστώτα, για να καθιερώσει έτσι μία νέα τάξη. Οι συγκρούσεις αφήνονται να «λυθούν» από τους τοπικούς εκπροσώπους*, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση του εμφύλιου στην Υεμένη, από τη σαουδαραβική επέμβαση, και κατά τα άλλα, όπως στο Ιράκ και τη Συρία, μαντρώνονται με άτυπες επεμβάσεις. Στοχεύουν στο δόγμα του

“Gated Capitalism”, ο οποίος θα συγκεντρώνεται στις αναπτυξιακές νησίδες που έχουν απομείνει και θα αφήνει τους φτωχούς και ταλαιπωρημένους να πνίγονται και να πεθαίνουν στις ακτές και τους φράχτες του.

Καθώς οι υποσχέσεις για ανάπτυξη και ευημερία δεν γίνονται πραγματικότητα ούτε καν πλέον για πολλούς ανθρώπους που ζουν στις μητροπόλεις, και ενώ παράλληλα μετατοπίζεται έτσι το κρατικό και κοινωνικό πλαίσιο κανονισμών, ο δεξιός λαϊκισμός, ο μαχητικός εθνικισμός και τα αυταρχικά πρότυπα λύσεων στην ΕΕ, τις ΗΠΑ ή την Ασία σημειώνουν νέες επιτυχίες. Απαιτούν όχι μόνο τον πολιτικοοικονομικό προστατευτισμό, αλλά και την απέλαση μεταναστών* και τη δημιουργία φραχτών στα σύνορα. Στο εσωτερικό, τα πάντα θεωρούνται ύποπτα, ό,τι δεν ταιριάζει στα εθνικιστικά και θρησκευτικά πρότυπα, ό,τι είναι κουίρ ή ασύμβατο. Αυτού του είδους η ανάλυση ωστόσο δεν πρέπει να ερμηνευτεί ως προϊόν οικονομικής εξαθλίωσης. Τα δεξιά λαϊκιστικά κόμματα που σημειώνουν τον τελευταίο καιρό επιτυχία, υποστηρίζονται μεν ως επί το πλείστον από λευκούς των κατώτατων τάξεων, ταυτόχρονα όμως αυτά τα κινήματα παρουσιάζουν επιτυχία και στα εύπορα και οικονομικά επιτυχημένα ευρωπαϊκά κράτη του Βορρά και της Ανατολής. Συχνά πρόκειται για ρατσισμό που μεταφέρεται από γενιά σε γενιά, χωρίς συγκεκριμένο αντικείμενο, συγκεκριμένα σημεία αναφοράς, δηλαδή χωρίς αξιοσημείωτο αριθμό μεταναστών στη χώρα ή πραγματικό κίνδυνο απώλειας θέσεων εργασίας. Στεκόμαστε απέναντι στη Διεθνή των δεξιών λαϊκιστών: Από την ξενόφοβη πολιτική απομόνωσης του ουγγρικού καθεστώτος Όρμπαν, στο ρατσιστικών κινήτρων Brexit, τη ρατσιστική εικόνα που έχει η AfD στη Γερμανία ή η Front National για τον κόσμο, τον ισλαμισμό εθνικισμό του τουρκικού καθεστώτος ΑΚΡ, μέχρι την εκλογική νίκη του σωβινιστή Donald Trump.

Ο πόλεμος ως μέσο της κυρίαρχης πολιτικής

Ο πόλεμος και ο καπιταλισμός αποτελούν ένα και το αυτό. Ιστορικά, οι πόλεμοι αποτελούσαν πάντα μέρος της καπιταλιστικής στρατηγικής αντιμετώπισης κρίσεων. Το επί δεκαετίες status quo του Ψυχρού πολέμου ακύρωσε προσωρινά αυτή τη λογική ανάμεσα στις βιομηχανικές χώρες της Δύσης και της Ανατολής, και τη μετέφερε ως πόλεμο αντιπροσώπων στις τρεις ηπείρους: Ασία, Λατινική Αμερική και Αφρική. Με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ δημιουργήθηκαν νέες δυνατότητες ευελιξίας για την καπιταλιστική λογική της κρίσης, άρα και του πολέμου. Το νεοφιλελεύθερο καθεστώς έφερε, μετά το 1989, νέες παγκόσμιες στρατηγικές για το άνοιγμα νέων αγορών και την εξασφάλιση πόρων για τα κυρίαρχα βιομηχανικά κράτη.

Για την εξασφάλιση των σφαιρών επιρροής και κυριαρχίας και για την επιβολή των οικονομικών τους ενδιαφερόντων, οι κυβερνήσεις των κύριων καπιταλιστικών κρατών εφάρμοζαν ολοένα και συχνότερα στρατιωτικές τακτικές. Αντιφάσεις και ανταγωνισμοί δεν αντιμετωπίζονται πλέον με καθιέρωση εμπορικών συμφωνιών ή μίας καπιταλιστικής τελωνειακής και φορολογικής πολιτικής, μαζί με την ανάλογη νομισματική και πιστωτική πολιτική, αλλά αντίθετα οδηγούν όλο και συχνότερα σε στρατιωτική κλιμάκωση.

Δεν είναι τυχαίο, ότι σχεδόν όλα τα κράτη που συμμετέχουν στο G20 συμμετέχουν άμεσα ή έμμεσα στις επίκαιρες πολεμικές διαμάχες. Δεν έχει σημασία εάν πρόκειται για πολέμους αντιπροσώπων, πιθανές αστυνομικές επιχειρήσεις, ή στρατιωτικά μέτρα με σκοπό την «εξασφάλιση της ειρήνης»· πρόκειται σε κάθε περίπτωση για πόλεμο, θάνατο και καταστροφή. Προς το παρόν, οι μόνες στρατιωτικές συγκρούσεις που αποτρέπονται είναι αυτές, ανάμεσα στα κυρίαρχα κράτη πολιτικής εξουσίας.

Το ότι αυτή η κατάσταση δεν πρόκειται να παραμεί-

νει πάντα έτσι, φαίνεται από την αυξανόμενη κλιμάκωση μεταξύ του NATO και της Ρωσίας. Το ρωσικό καθεστώς απαντά στην επιθετική επεκτατική πολιτική του NATO προς την Ανατολή με σημαντικό εξοπλισμό και απειλεί τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες που είναι πλέον μέλη του NATO και της ΕΕ. Η Ρωσία αντιμετωπίζει σημαντικές οικονομικές δυσκολίες λόγω της καπιταλιστικής ανταγωνιστικής δυναμικής και των οικονομικών κυρώσεων. Ο πόλεμος στην Ουκρανία πραγματοποιείται στα πλαίσια της καπιταλιστικής ανταγωνιστικής λογικής ανάμεσα στην ΕΕ και τη Ρωσία και αποτελεί έκφραση της μάχης για εξουσία, σφαίρες επιρροής και οικονομικές αγορές.

Ο δολοφονικός πόλεμος στη Συρία αποτελεί παράδειγμα του καπιταλιστικού αδιεξόδου από τη λογική του πολέμου. Στόχος της Ρωσίας είναι η εξασφάλιση της φθίνουσας

επιρροής της μέσα στη νέα τάξη της Εγγύς Ανατολής μετά την αραβική άνοιξη. Για τις ΗΠΑ και την ΕΕ, ο πόλεμος στη Συρία αποτελεί αφενός μέρος του πολέμου ενάντια σε ισλαμιστικά κινήματα και αφετέρου μέσο διατήρησης του κέντρου εξουσίας, και καταπολέμησης της Ρωσίας ως ανταγωνίστριας. Η Τουρκία, ως κυρίαρχος της περιοχής, εκμεταλλεύεται την κατάσταση, για να επιβάλλει τα δικά της ενδιαφέροντα στον πόλεμό της ενάντια στο κούρδικό κίνημα και την ισλαμιστική και λαϊκιστική αντιπολίτευση και τις τοπικές πολιτικές της αξιώσεις, μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων στη Συρία. Το τέλος της πραγματικής αντιπαράθεσης και το τέλος του θανάτου με κάποια προοπτική για τους ανθρώπους στη Συρία για ειρήνη, δεν παίζουν κανένα ρόλο για τις πολιτικές εξουσίες. Ο θάνατος και η

μετανάστευση δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων αποτελούν συνειδητή επιλογή.

Απορρύθμιση και αποσταθεροποίηση

Στα μέσα της δεκαετίας του 1970 το καπιταλιστικό μοντέλο της κοινωνικής ιδιοκτησίας της μεταπολεμικής περιόδου βρέθηκε σε κρίση. Η εξέλιξη αυτή οδήγησε στην επικράτηση ενός νεοφιλελεύθερου οικονομικού και κοινωνικού μοντέλου, το οποίο αποσκοπούσε στην απορρύθμιση των αγορών και σε μία πολιτική ιδιωτικοποίησης, ακόμα και στους τομείς της παιδείας και της κρατικής πρόνοιας, και το οποίο προσπάθησε να αιχμαλωτίσει τους ανθρώπους παγκοσμίως με υποσχέσεις ευτυχίας, πλούτου και ευημερίας. Αυτή η φούσκα μίας, στην πραγματικότητα, συνεργατικής παγκόσμιας κυβέρνησης και μίας από κοινού παγκόσμιας εσωτερικής πολιτικής, ως δήθεν πολιτική εξασφάλισης της ειρήνης, συνοδευόταν από εξοπλισμό στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ιδεολογικά συνδέθηκε έτσι η επιβολή της στρατιωτικοποίησης ως επιλογή πολιτικής ενέργειας. Σε αυτά τα πλαίσια πρέπει να ειπωθεί και ο σχηματισμός της ΕΕ ως στρατιωτικοποιημένης πολιτικής δύναμης, η οποία ως όργανο των ενδιαφερόντων των κύριων ευρωπαϊκών χωρών, και από το έτος 2000 και έπειτα περίπου, υπό την ηγεσία της ηγεμονικής δύναμης της Γερμανίας, απέκτησε την ισχύ να επεμβαίνει στρατιωτικά σε παγκόσμια κλίμακα.

Η επιβολή των νεοφιλελεύθερων στρατηγικών χαρακτηρίζεται και χαρακτηριζόταν τα τελευταία 25 χρόνια από πολέμους: Ο κατακερματισμός της πρώην Γιουγκοσλαβίας, η αποσταθεροποίηση της πρώην σοβιετικής ένωσης καθώς και διάφορες συγκρούσεις στην αφρικανική ήπειρο έχουν τη ρίζα τους στην κατάκτηση και επιθετική εξασφάλιση αγορών καθώς και στην εκμετάλλευση πόρων. Το εύρος αυτής της στρατιωτικοποιημένης πολιτικής εκτείνεται από συγκρούσεις τύπου “Low intensity warfare” μέχρι εμφυλίους πολέμους και ανοιχτές στρατιωτικές επεμβάσεις σε παγκόσμια κλίμακα. Όλες οι μορφές αυτής της πολιτικής έχουν ένα κοινό αποτέλεσμα: Την καταστροφή παλιών συστημάτων κοινωνιών και οικονομιών, που αντιτίθενται στη νεοφιλελεύθερη αξίωση για παντοδυναμία. Για τους ανθρώπους που επηρεάζονται από αυτή την πολιτική, τη μόνη διέξοδο αποτελεί συχνά μόνο η μετανάστευση.

Οι στρατηγικές αποσταθεροποίησης οδηγούν σε αντιδραστικά ανταγωνιστικά κινήματα, τα οποία βρίσκονται αντιμέτωπα με τα δυτικά καπιταλιστικά ενδιαφέροντα. Λογικό αποτέλεσμα αυτού, οι στρατιωτικοποιημένες συγκρούσεις ως αποτέλεσμα της ίδιας νεοφιλελεύθερης οικονομικής και επεκτατικής πολιτικής των κυρίαρχων καπιταλιστικών κρατών. Η ισλαμιστική τρομοκρατία και τα κινήματα μετανάστευσης που απορρέουν από αυτήν, αποτελούν στον πυρήνα τους αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής αποσταθεροποίησης που οδηγεί τις κοινωνίες σε μία κατάσταση μόνιμου πολέμου.

Η στρατιωτικοποίηση πολιτικής πράξης στο εξωτερικό οδηγεί και σε μία στρατιωτικοποίηση στο εσωτερικό και κατά συνέπεια σε μία μεταμόρφωση των δυτικών κοινωνιών. Αυξάνεται ολοένα η αποδοχή της λύσης κοινωνικών και οικονομικών συγκρούσεων στο εσωτερικό κατασταλτικά, μέσω της αστυνομίας ή ακόμα και του στρατού. Η κλιμάκωση που δημιουργείται από την ηγεμονική εξωτερική πολιτική μετατρέπεται σε επιχείρημα για εξοπλισμό στο εσωτερικό. Η όξυνση της εξωτερικής πολιτικής ισοδυναμεί με κλιμάκωση των κοινωνικών αντιθέσεων στο εσωτερικό. Η κοινωνική εξαθλίωση και το αυξανόμενο χάσμα μεταξύ φτωχών και πλουσίων δεν αντιμετωπίζεται πλέον με δήθεν πλήρη εργασία και την υπόσχεση της ευημερίας για όλους, αλλά διαχειρίζεται και εξουσιάζεται με την κατασταλτική πολιτική της καταστολής εξεγέρσεων στο εσωτερικό.

Παράλληλα, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση αντι-

καθίσταται από μια νέα φάση στρατηγικής αναδιοργάνωσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Η αντιμετώπιση της κρίσης μετά την οικονομική κρίση φαίνεται από την εξωτερική αποσύνθεση της ιδέας της παγκοσμιοποίησης μιας κοινής αγοράς. Αυτή η θραύση οδηγεί σε εθνικισμό, προστατευτισμό και ανάπτυξη μιας αυξημένης ετοιμότητας σύγκρουσης ακόμα και ανάμεσα στα ηγεμονικά κύρια καπιταλιστικά κράτη. Η πολιτική τους είναι ο πόλεμος, οι προοπτικές τους είναι ο ανταγωνισμός και η εκμετάλλευση. Αξίες όπως η ειρήνη, τα ανθρώπινα δικαιώματα, η οικονομική δικαιοσύνη και η υπεύθυνη χρήση των πόρων αυτής της Γης αποτελούν εμπόδια για την ελεύθερη ανάπτυξη των καπιταλιστικών ενδιαφερόντων για εκμετάλλευση.

Η αντίστασή μας είναι πολύμορφη και απρόβλεπτη

Εάν οι εκπρόσωποι και διαχειριστές* της κυρίαρχης (α-)ταξίας θέλουν να προβληθούν εντυπωσιακά στο κέντρο της πόλης του Αμβούργου, εμείς αντίθετα τους απαντάμε με τις δράσεις της υπερεθνικής και διεθνούς αντίστασής μας και αντιπαραθέτουμε τη δική μας ιδέα για έναν κόσμο άξιο να ζήσεις σε αυτόν!

Ανάλογες συναντήσεις κορυφής των κυρίαρχων δεν πραγματοποιήθηκαν μετά το τέλος της δεκαετίας του 1990 ποτέ χωρίς εμάς. Το Σηάτλ, η Γένοβα, το Γκαίτεμποργκ και η Πράγα δεν έμειναν στην ιστορία ως επιτυχημένες συναντήσεις κορυφής, αλλά ως δυνατές στιγμές της αντικαπιταλιστικής αντίστασης. Οι διαμαρτυρίες και οι δράσεις οδήγησαν στο να μην διεξαχθούν οι επόμενες συναντήσεις κορυφής του G7/G8 τις επόμενες χρονιές στην Ευρώπη πλέον σε μεγάλες πόλεις, γιατί έπρεπε να λάβουν υπόψη τους το γεγονός, ότι θα ήμασταν και εμείς εκεί. Αντ' αυτού, μετέφεραν τις συναντήσεις τους σε απομονωμένα πολυτελή ξενοδοχεία, όσο το δυνατόν πιο μακριά από τις πόλεις, για να κρατήσουν σε απόσταση τις διαμαρτυρίες.

Τώρα λοιπόν σκοπεύουν να διεξάγουν και πάλι μία μεγάλη συνάντηση κορυφής των ισχυρών των κρατών και των κυβερνήσεων σε μια ευρωπαϊκή πόλη στη Γερμανία. Θα είναι καθήκον μας ως ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική αριστερά (ο όρος αυτός χαρακτηρίζει στον γερμανόφωνο χώρο το αυτόνομο και αντιεξουσιαστικό κίνημα) μαζί με πολλούς άλλους να αντιτεθούμε έμπρακτα σε αυτή την επίδειξη ισχύος στο Αμβούργο και να αντιτάξουμε τις δικές μας ιδέες για μια πιο δίκαιη και αλληλέγγυα κοινότητα.

Τα καλέσματα ενάντια στις συνόδους κορυφής του 2000 και έπειτα, ήταν πολύτιμες στιγμές γνωριμίας και συνεργασίας αριστερών και αντικαπιταλιστικών ομάδων και δικτύων από όλη την Ευρώπη αλλά και παγκόσμια. Ζήσαμε εμπειρίες από κοινού και αγωνιστήκαμε από κοινού, καθίσαμε μαζί σε διεθνείς συναντήσεις, μας επιτέθηκαν μπάτσοι με την υποστήριξη του στρατού, μαζέψαμε τις δυνάμεις μας και απαντήσαμε στα χτυπήματά τους. Το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση άλλαξε, αλλά τα δίκτυά μας υπάρχουν ακόμα. Είμαστε ενεργοί σε τοπικό επίπεδο, στις περιοχές, στις πόλεις που ζούμε, στα χωριά και στα δάση. Αλλά αγωνιζόμαστε και σε διεθνές επίπεδο. Συναντηθήκαμε στο Ρόστοκ/Χαίλιγκενταμ, Στρασβούργο, Αθήνα, Κοπεγχάγη, στο Βέντλαντ, στο Παρίσι, στο Μιλάνο και τη Φρανκφούρτη.

Τα τελευταία χρόνια δικτυωθήκαμε σε διεθνές επίπεδο με πολλαπλούς τρόπους: Κατά της πολιτικής λιτότητας, ιδίως στην Ελλάδα, αλλά και την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Ιρλανδία, ή τη Γαλλία, δείξαμε αλληλέγγυα αντίσταση. Οι δράσεις αντίστασης με καταλήψεις πλατειών, απεργίες, διαδηλώσεις, απαλλοτριώσεις ή καταλήψεις πραγματοποιήθηκαν ως επί το πλείστον σε τοπικό επίπεδο από τα κινήματα. Ωστόσο, η ανταλλαγή ιδεών και εμπειριών μεταξύ μας, έφεραν δύναμη και συνέχεια. Ιδίως οι δράσεις για το No Border και τους μετανάστες είχαν και έχουν διεθνή χαρακτηριστήρα. Δεν επιτύχαμε σε όλα, όμως έγινε αυτονόητο σε ευρωπαϊκό επίπεδο τουλάχιστον, ότι αναζητάμε τη διεθνιστική προοπτική, τη διεθνή δράση και οργάνωση. Ένας διεθνισμός που ερμηνεύεται έτσι, είναι τόσο ετερογενής και πολύμορφος, όπως τα κινήματα, τα οποία δρουν μέσα σε αυτόν. Κανείς από όσους δρουν, δεν είναι απλώς θύμα των συνθηκών όταν αντιστέκεται με αυτονομία και από κοινού.

Η επερχόμενη σύνοδος κορυφής στο Αμβούργο αποτελεί σύμβολο αλλά και πράξη για πολλά από αυτά, τα οποία θεμελιωδώς απορρίπτουμε. Οι μάσκες των πρωταγωνιστών μπορούν να αντικατασταθούν, αλλά είναι αληθινές. Με τις προγραμματισμένες δράσεις στο Αμβούργο θέλουμε να δείξουμε καθαρά ότι πολεμάμε ενάντια στην πολιτική τους, την πολιτική του πολέμου, της τρομοκρατίας και της εκμετάλλευσης! Αναζητάμε τη συμβολική και πρακτική ρήξη με την κυρίαρχη τάξη, μαζί με πολλούς ακτιβιστές* από όλη την Ευρώπη. Θέλουμε να ενοχλήσουμε και να μπλοκάρουμε την ομαλή διεξαγωγή της συνάντησης κορυφής που σκηνοθετείται στο Αμβούργο. Θέλουμε να ανοίξουμε και να εκμεταλλευτούμε τα πεδία δράσης, για να γίνουμε πολύπλευρα, μαζικά και απρόβλεπτα ενεργοί ενάντια στη σύνοδο κορυφής του G20. Από τώρα είναι ήδη σαφές, ότι για την υπεράσπιση του θεάματός τους θα χρησιμοποιήσουν κατά χιλιάδες τον στρατό, την αστυνομία και διάφορες μυστικές υπηρεσίες.

Η αλαζονεία της εξουσίας θέλει τη διεξαγωγή όλου αυτού στις κατοικημένες γειτονιές του Αμβούργου, σε μικρή απόσταση από τη Rote Flora και από άλλα στέκια. Οι κάτοικοι αρκεί απλά να βγουν στο κατώφλι του σπιτιού τους, για να βρεθούν στην κόκκινη ζώνη ή στο μέσο κάποιον δράσεων. Η ριζοσπαστική αριστερά αγωνίζεται εδώ και 15 χρόνια στο Αμβούργο ενάντια σε μία καπιταλιστική αστική ανάπτυξη και αγωνίστηκε για το «δικαίωμα στην πόλη» για όλους. Οι πολιτικοί μας αγώνες για την πόλη δεν ξεκινούν μόνο από τις καταλήψεις σπιτιών τη δεκαετία του '70 ή τον επιτυχημένο αγώνα για τα σπίτια στη Χάφενστρασε στο St. Pauli και τη Rote Flora. Συνδέσαμε αυτούς μας τους αγώνες με τον αγώνα ενάντια στην αβεβαιότητα των θέσεων εργασίας, τα αυξανόμενα ενοίκια, την ελευθερία χώρων για τροχόσπιτα, όπως τη Bambule, με το κίνημα των μεταναστών Lampedusa στο Αμβούργο, ή με τις εκτεταμένες «ζώνες κινδύνου» για την καταστολή εξεγέρσεων. Αποκτήσαμε αυτές τις εμπειρίες, είναι ζωντανές και θα ανατρέχουμε πάντα σε αυτές. Και γνωρίζουμε ότι θα ιδιοποιηθούμε την πόλη για τη σύνοδο κορυφής. Η καταστολή δεν θα καταφέρει να μας εμποδίσει εάν είμαστε πολλοί και δρούμε απρόβλεπτα. Η ενδοχώρα θα παραμείνει ανήσυχη.

Το παρόν αποτελεί κάλεσμα για όλους τους συντρόφους* και φίλους από παντού: Ελάτε αρχές Ιουλίου 2017 στις διαμαρτυρίες ενάντια στη σύνοδο κορυφής G20 στο Αμβούργο! Η ριζοσπαστική αριστερά αντιστάθηκε στους

εξουσιαστές σε πολλούς αγώνες: Θα παραμείνουμε πολύμορφοι, αλληλέγγυοι και απρόβλεπτοι. Τα κοινωνικά μας κέντρα, ιδίως κοντά στην περιοχή όπου θα πραγματοποιηθεί η σύνοδος, θα αποτελέσουν σημεία αναφοράς για την ανταλλαγή και τη διαμόρφωση της αντίστασής μας. Σε αντίθεση με την αστική αντιπολίτευση, εμείς δεν θα προτείνουμε στους κυρίαρχους εναλλακτικές για τη διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος. Είμαστε αλληλέγγυοι με όλες τις δυνάμεις χειραφέτησης, που θα κατέβουν στους δρόμους ενάντια στη σύνοδο κορυφής στο Αμβούργο. Και θα αποφασίσουμε μόνοι μας, ποιες μορφές δράσεις μάς ταιριάζουν πολιτικά και ποιες έχουν αντίκτυπο.

όπου * εννοείται κάθε gender

DAYS OF ACTION – 6/7/8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2017

- Διεθνής αντικαπιταλιστική πορεία της ριζοσπαστικής αριστεράς την Πέμπτη, 6 Ιουλίου 2017
- Δυναμικές δράσεις στην πόλη του Αμβούργου και γύρω από αυτήν: милитарismός, εκμετάλλευση, αντιστάσεις στην πόλη και άλλα θέματα
- Διαμόρφωση αντιδραστικών, αντικαπιταλιστικών μπλοκ στη μεγάλη πορεία που θα γίνει το Σάββατο στις 8 Ιουλίου 2017
- Και καθ' όλη τη διάρκεια της συνόδου κορυφής: αντίσταση σε αυτήν!

Μπλόκο – Σαμποτάζ – Διάλυση στη σύνοδο G20!

g20tohell.blackblogs.org

■ Θεατές των ζώων μας

Το 1967 ο Guy Debord στο βιβλίο του με τίτλο «κοινωνία του θεάματος» φαντάστηκε μια δυστοπία όπου οι άνθρωποι έχουν σταματήσει να ζούνε τις ζωές τους και έχουν γίνει απλά θεατές. Δεν βιώνουν τα γεγονότα που συμβαίνουν γύρω τους, αντίθετα η ζωή τους περνάει σαν θεατρικό έργο μπροστά στα μάτια τους.

Σήμερα, πλησιάζουμε στο πρώτο μισό του εικοστού πρώτου αιώνα και αυτή η δυστοπία είναι σχεδόν πραγματικότητα. Όχι μόνο στην Ελλάδα της κρίσης και της εξαθλίωσης, αλλά και παγκοσμίως. Οι άνθρωποι έχουν γίνει γρανάζια μιας καλοφτιαγμένης πραγματικότητας, όπου οι ζωές τους είναι φιξαρισμένες πολύ πριν καν γεννηθούν, και έχουν μια προδιαγεγραμμένη πορεία μέχρι να πεθάνουν.

Από τις βασικές ανθρώπινες σχέσεις μέχρι τον τρόπο επιβίωσής μας ερχόμαστε αντιμέτωποι με εγκατεδριμένα πρότυπα και νόρμες συμπεριφοράς, που, πολύ πριν έρθουμε σε αυτόν τον κόσμο, μας περιμένουν έτοιμα να κατασπαράξουν οποιαδήποτε αυθόρμητη διαφορετική αντίληψη. Είναι η συντήρηση του ατόμου ως εργαλείο

με συγκεκριμένο σκοπό και συγκεκριμένη κατάληξη. Ζει μόνο για να παράγει πλούτο που δεν καρπίζεται, αλλά του επιστρέφεται ένα πολύ μικρό μέρος του, έτσι ώστε να μπορεί να επιβιώσει και να μην πεθάνει. Στο κάτω κάτω, ένα νεκρό γρανάζι είναι ένα άχρηστο γρανάζι.

Από αυτή την προκαθορισμένη ζωή δύο είδη ανθρώπων καταφέρνουν να γλιτώσουν. Το πρώτο είναι αυτό που είτε θα σταθεί τυχερό και θα αποκτήσει μια συσώρευση πλούτου, είτε θα την κληρονομήσει· και όταν λέμε τυχερό δεν μιλάμε φυσικά για αστάθμητους παράγοντες που θα οδηγήσουν σε πλούτη, αλλά για πάτημα επί πτωμάτων. Είναι αυτοί που θα σταθούν στην κορυφή της ανθρώπινης πυραμίδας, διαμορφώνοντας τις ζωές όλων γύρω τους αλλά και των επόμενων γενιών. Είναι αυτοί που θα τρώνε με χρυσά μαχαιροπίρουνα τη δυστυχία και τη μιζέρια του υπόλοιπου κόσμου. Αυτό δεν θα μπορούσε βέβαια να συμβεί άμα δεν δίνουν ή μάλλον δεν χάριζαν απλόχερα στον υπόλοιπο κόσμο την ψευδαίσθηση μιας πραγματικής ζωής.

Η δεύτερη κατηγορία είναι αυτή που αντιλαμβάνεται την αδικία που υπάρχει

στον κόσμο. Μπορεί να γεννιούνται και αυτοί μέσα στον προγραμματισμένο κόσμο, αλλά είναι κάτι σαν σφάλμα, σαν λάθος, σαν άμμος ανάμεσα στα γρανάζια. Είναι αυτοί, που όταν φτάσανε στο σημείο να κάνουν τις επιλογές τους, αντί να διαλέξουν την εύκολη λύση, την πεπατημένη, διάλεξαν την αντίδραση, τη ρήξη, την ελπίδα και τη ζωή.

Όμως, οι τελευταίοι ήταν λίγοι και, στο πέρασμα του καιρού, όσο δυναμικές και αν ήταν οι πράξεις τους, όσο και αν ταρακούνησαν την πραγματικότητα στην οποία συνέβαιναν, δεν κατάφεραν να επιφέρουν πάρα μόνο μικρές και πρόσκαιρες αλλαγές.

Το εύλογο ερώτημα, λοιπόν, σε αυτό το σημείο, που έρχεται στο κεφάλι όλων μας είναι γιατί ήταν λίγοι, γιατί το σύνολο των καταπιεσμένων δεν καταφέρνει να αντιληφθεί ότι είναι ο θεατής και γιατί δεν προσπαθεί να γίνει ο ηθοποιός. Η απάντηση είναι απλή. Ζούμε σε μια κοινωνία που κάθε επιλογή που τίθεται έχει δύο απαντήσεις: θα πάρω τον σωστό δρόμο ή θα πάρω τον εύκολο. Συντριπτικά επιλέγεται ο εύκολος. Είναι πολύ πιο απλό να ζεις με λίγα, μίζερος και καταπιεσμένος, παρά να διαλέξεις

τον δρόμο της αντίστασης, να στρατευτείς υπέρ της ανατροπής, να θες να αλλάξεις τον κόσμο. Ο πιο άσχημος καναπές είναι εκατό φορές βολικότερος από το πιο ωραίο χαράκωμα.

Ερχόμαστε λοιπόν αντιμέτωποι με αυτό που θα μπορούσαμε να πούμε υπαρκτό παράλογο. Οι περισσότεροι άνθρωποι αντιλαμβάνονται ότι ζούνε μίζερα ώστε οι λίγοι να μπορούν να ζουν μεγαλοπρεπώς. Όμως σχεδόν κανείς δεν θέλει να κάνει κάτι για να το αλλάξει αυτό. Για την ακρίβεια, λίγοι προσπαθούν να το βελτιώσουν και ακόμα λιγότεροι να το ανατρέψουν.

Δεν μπορεί όμως να υπάρξει ολοκληρωτική αλλαγή χωρίς ένα μεγάλο ποσοστό από τους καταπιεσμένους να στρατευτεί σε αυτό τον σκοπό. Το επίδικο, λοιπόν, είναι με ποιον τρόπο οι άνθρωποι θα σταματήσουν να φοβούνται και να βολεύονται και θα αντιληφθούν τη ζωή που χάνουν. Όπως και αν σ' αυτούς, που διαλέγουν την ησυχία απέναντι στην ελευθερία τους, αξίζει κάτι άλλο εκτός από τις σιδερένιες μπάλες της μιζέριας που κουβαλάνε.

■ null

■ narco_culture

Α αρχίσω προσπαθώντας να προλάβω κάποιες πρώτες σκέψεις που εύκολα μπορούν να έρθουν στο μυαλό του αναγνώστη. Το παρόν κείμενο δεν σχετίζεται με τη straight edge λογική και ούτε πρόκειται για κήρυγμα περί αντεπαναστατικών πράξεων. Πόσο μάλλον, δεν έχει καμία σχέση με την ΚΚΕδιστική ρητορική περί ναρκωτικών ή αποπροσανατολισμό από τον πραγματικό πολιτικό ρόλο ή σκοπό του ατόμου. «Πατάει» όμως σε μια πικρή πραγματικότητα που εκτυλίσσεται τριγύρω μας...

Οι λόγοι που μπορεί να ωθήσουν ένα άτομο στις εξαρτήσεις ποικίλλουν. Άλλοτε προσωπικοί, άλλοτε οικονομικοί, ψυχολογικοί, κοινωνικοί. Πέρα όμως από τον υποκειμενικό παράγοντα, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει την καταπίεση που δημιουργεί το ίδιο το σύστημα. Ένα σύστημα που αναγκάζει τους ανθρώπους να ψάχνουν για διεξόδους, ένα σύστημα που πουλάει κάθε είδους ναρκωτικά, ένα σύστημα που καθυποτάζει και ελέγχει, ένα σύστημα που τελικά παθητικοποιεί τα άτομα, τα μυαλά και τις διαθέσεις τους. Υπό αυτή την οπτική μπορεί να φαντάζει «λογικό» επακόλουθο να προσπαθεί κάποιος (αναφερόμενος στον άνθρωπο) να διαφύγει μέσω των εξαρτήσεων. Σε μια τέτοια συνθήκη εύκολα παραιτείται κάποιος από την κινηματική δράση ή οποιαδήποτε αγωνιστική διάθεση ή δραστηριότητα. Κι αυτό πηγάζει, συν τις άλλους, από την εγωιστική οπτική που αναπτύσσει το άτομο πάνω σε αυτό το ζήτημα. Δηλαδή ετεροκαθορίζεται και υποκύπτει σε αυτή του την επιθυμία, με αποτέλεσμα να αδυνατεί, από ένα σημείο και μετά, να μπορεί να ριζοσπαστικοποιηθεί είτε να πολιτικοποιηθεί.

Κανείς, λογικά, δεν αμφισβητεί και τη δυνατότητα ελέγχου των μαζών μέσω των εξαρτήσεων. Θα αναφέρω ενδεικτικά το παράδειγμα του «πάκο» (υπόλειμμα κατεργασίας της κρυσταλλικής κοκαΐνης) που ξεκίνησε να παράγεται

στην Αργεντινή περίπου το 2001. Πολύ φθηνό ναρκωτικό και προσιτό σε εξαθλιωμένους και φτωχούς λόγω κρίσης, έγινε περιζήτητο κυρίως στους δρόμους του Buenos Aires. Ο Βάλδο Φερράρι, Διευθυντής λειτουργίας της Κοινωνικής Βοήθειας κατά των εθισμών του δήμου του Buenos Aires, αναφέρει χαρακτηριστικά:

«Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι έπρεπε να εξολοθρευτεί μια ολόκληρη γενιά εφήβων και νέων που δεν θα είχε δουλειά, δεν θα είχε θέση στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, δεν θα είχε δυνατότητες να ενταχθεί με κανέναν τρόπο με τον οποίο οι γενιές καταλαμβάνουν τον χώρο τους στη κοινωνία. Και επιπλέον, δεν έπρεπε να είναι παρούσες για να αντιμετωπίσουν και να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους, απέναντι σ' αυτές τις πολιτικές εξουσίες... Ο αποκλεισμός μεγάλων κομματιών του πληθυσμού, που δεν έχουν θέση στην εργασιακή αγορά και τη διανομή του πλούτου, είναι αναγκαίο στοιχείο για τη νεοφιλελεύθερη διανομή του πλούτου. Άρα το πάκο είναι αναγκαίο για να εδραιώσει τον αποκλεισμό και να εξασφαλίσει ότι δεν θα υπάρξουν χιλιάδες και εκατομμύρια υγιείς και σκεπτόμενοι νέοι που θα θέσουν μια διαφορετική κοινωνία. Το ίδιο το κράτος είναι που εγγυάται ένα πολιτικό-οικονομικό φαινόμενο συσώρευσης πλούτου και κοινωνικού αποκλεισμού, και μετά πρέπει να βγει για να δει πώς μπορεί να μειώσει τον πόνο, που το ίδιο το σύστημα δημιούργησε».

Κάπως έτσι φτάνουμε και στον ρόλο των παρακρατικών μηχανισμών. Με ενεργή συμμετοχή στην εμπορία και τη διακίνηση, με σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της πιάτσας και των συσχετισμών δυνάμεων, ώστε να επιβιώνουν στους εκάστοτε δρόμους, με τεράστιες οικονομικές απολαβές. Είναι αυτοί που αναλαμβάνουν να κάνουν τη βρώμικη και ύπουλη δουλειά της εξολοθρευσης ολόκληρων γενιών, φτωχών, εξαθλιωμένων, νέων που ψάχνουν να διαφύγουν από τη σκληρή πραγματικότητα. Μια κάστα υπανθρώπων

που θα πουλούσαν μέχρι και την ίδια τους την ψυχή για λίγα λεφτά και λίγη εξουσία ακόμη.

Υπό αυτές τις συνθήκες θα κλείσω καταλήγοντας σε δύο κύρια συμπεράσματα:

Πρώτον, η εγωιστική επιθυμία που προκύπτει από τη χρήση εξαρτησιογόνων σίγουρα αποτελεί εμπόδιο στη ριζοσπαστικοποίηση του ατόμου, δίνοντας μια πλασματική έξοδο διαφυγής από την υπάρχουσα πραγματικότητα.

Δεύτερον, καθοριστικό ρόλο σε αυτό το φαινόμενο παίζει το ίδιο το σύστημα, το οποίο όμως επωφελείται από αυτή την κατάσταση και ίσως είναι και το μόνο...

■ reAction

■ Ούτε μια ώρα στον στρατό (Δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης)

Στις 13 Μαρτίου έφτασε και εμένα η σειρά μου να καλεστώ να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό. Έναν θεσμό του ελληνικού κράτους που προάγει χαρακτηριστικά και αξίες που διαχέονται σε όλη μας την καθημερινότητα και σίγουρα δεν βρίσκω τον εαυτό μου να ταυτίζεται με αυτές. Έναν θεσμό, ο οποίος υπηρετεί ρόλους και συμφέροντα που έρχονται σε απόλυτη σύγκρουση με τη συνείδηση, τις ανάγκες και τα συμφέροντά μου..

Ο ρόλος του στρατού εντός των συνόρων

Ανέκαθεν ο στρατός είχε σαν ρόλο την προπαγάνδισή και την προάσπιση των εκάστοτε οικονομικών και εξουσιαστικών συμφερόντων. Από τα κράτη που δημιουργούνταν και θωρακίζονταν με βάση τη φυλή, τη θρησκεία, τις πολυεθνικές αυτοκρατορίες, μέχρι και τη σημερινή μορφή των εθνικών κρατών. Στο σήμερα, ο στρατός κάθε κράτους έχει σαν σκοπό τη διάχυση της εθνικιστικής ιδεολογίας και την ενίσχυση της εθνικής ενότητας εντός της εκάστοτε κοινωνίας. Αυτής της πλασματικής ενότητας που θέλει να μας πείσει ότι τα συμφέροντα και οι ανάγκες των καταπιεσμένων/εκμεταλλευόμενων ταυτίζονται με αυτά της εκάστοτε αστικής τάξης κάθε κράτους. Ακόμη και όταν βλέπουμε την αριστερά να προασπίζεται τα συμφέροντα των «από τα κάτω», μας καλεί να δείξουμε το πατριωτικό μας φρόνημα, είτε για λαϊκίστικους (ψηφοθηρικούς) λόγους είτε για τη συσπείρωση του «λαού» που θα βάλει πλάτες για έναν ακόμη κρατικό μηχανισμό. Για να ενισχύσει αυτή τη θέση του, ο στρατός είναι συνυφασμένος με τις μεγαλύτερες μαφίες αυτού του κόσμου, τις θρησκείες και τους φορείς που τις εκπροσωπούν. Στηρίζεται σε αυτή την κοινωνική ταυτότητα (στα μέρη μας: έλληνας-στρέητ-χριστιανός ορθόδοξος) που του επιτρέπει να ολοκληρώσει αυτό το φαντασιακό παζλ ενότητας.

Για να πετύχει αυτή η ενότητα πρέπει πρώτα να επιτευχθεί η ομοιομορφία της μάζας, ο κατακερματισμός του ατόμου μέσω της πειθάρχησης στις ιεραρχίες και τις αξίες υποταγής που κυριαρχούν ήδη μέσα στην κοινωνία. Είναι η πειθαρχία στους ρόλους που μας επιβάλλονται από τη θέση μας στην οικογένεια, στο σχολείο, στη δουλειά, και διέπουν την καθημερινότητα και τις σχέσεις μας. Για να μας κάνει να νιώσουμε «μοναδικοί» που καλούμαστε να υπηρετήσουμε, ο στρατός ενισχύει τις σεξιστικές και πατριαρχικές αντιλήψεις της κοινωνίας, πως «θα γίνουμε άντρες, ήρωες, μαχητές και λεβέντες» σαν το ισχυρό, ανώτερο φύλο που είμαστε. Όμως, επειδή η κυριαρχία παγκοσμίως χρειάζεται και άλλες ταυτότητες/ρόλους να μπαίνουν στο κόλπο του στρατού, γίνεται ολοένα πιο συχνό το φαινόμενο να καλούνται και οι γυναίκες να υπηρετήσουν και στην ουσία να ενσάρκωσουν τα ανδρικά πρότυπα που τις θέλουν υποταγμένες.

Όταν, όμως, ένα κράτος δεν μπορεί να πετύχει την ενότητα των υπηκόων του και να αφομοιώσει τις συνειδήσεις προς όφελός του, αυτό πρέπει να επιτευχθεί μέσω της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Αυτό είναι το σημείο που ο στρατός θα αποτελέσει το μεγαλύτερο χαρτί της καταστολής (όπως έχει κάνει και στο παρελθόν στον ελλαδικό χώρο, καταστέλλοντας απεργίες και κοινωνικές εξεγέρσεις). Ακόμη και η αστυνομία, όσο περνούν τα χρόνια, υιοθετεί αυτή τη στρατιωτικοποιημένη και επιβλητική δομή, ειδικά στα μεγάλα αστικά κέντρα. Και όταν κάποιο κράτος δεν μπορεί να επιβληθεί και χάνει τον έλεγχο, ο στρατός είναι έτοιμος να πάρει τη σκυτάλη και να εγκαθιδρύσει πραξικοπήματα ώστε να επανέλθει η ελεγχόμενη και διαχειρίσιμη κατάσταση εντός της κοινωνίας, που θα επιτρέψει στα συμφέροντα του κεφαλαίου να υλοποιηθούν.

Εκτός των συνόρων

Ταυτίζοντας τα συμφέροντα εκμεταλλευτών και εκμεταλλευόμενων, κάθε κράτος χρησιμοποιεί το στρατό του για τη διαφύλαξη των «συμφερόντων της πατρίδας». Καθώς, όμως, αυτά τα συμφέροντα δεν ταυτίζονται, αλλά στην πραγματικότητα είναι αντίθετα, ο στρατός στην ουσία αποτελεί τον φρουρό των εδαφικών κεκτημένων και των οικονομικών συμφερόντων του κεφαλαίου σε εθνικό/κρατικό επίπεδο. Βλέπουμε, επίσης, τα κράτη να χρησιμοποιούν τους στρατούς τους για τη δημιουργία «παιχνιδιών εντυπώσεων» μέσα από στημένα σκηνικά τόνωσης του εθνικού φρονήματος. Έχει καταντήσει γελοίο κάθε φορά που επικρατεί αναβρασμός στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους να συμπίπτει με παραβιάσεις των τούρκων στα ίμια, απειλώντας την εθνική κυριαρχία (όπως συμβαίνει και αυτή την εποχή). Επίσης, ο στρατός παίρνει μέρος σε ενδοκαπιταλιστικές συγκρούσεις οικονομικών συμμαχιών. Ειδικά ο ελληνικός στρατός, και ως μέλος της στρατιωτικής συμμαχίας του ΝΑΤΟ, έχει συμμετάσχει στις μεγαλύτερες σφαγές για την υπεράσπιση και την προαγωγή των συμφερόντων του κεφαλαίου τόσο στα βαλκάνια όσο και σε άλλες περιοχές του πλανήτη.

Ενώ ο ελληνικός στρατός έχει συμμετάσχει σε πολεμικές συρράξεις ανά τον κόσμο άμεσα ή έμμεσα, πλέον χρέος του είναι και να διαφυλάξει τα κρατικά εδάφη αλλά και την «πολιτισμένη ευρωπαϊκή ήπειρο» από εισβολές μεταναστών. Οι οποίοι, τις περισσότερες φορές, προέρχονται από πολέμους που ο ελληνικός στρατός ή οι «σύμμαχοι» πήραν μέρος. Το ελληνικό κράτος, είτε με τη μορφή του στρατού, του λιμενικού, της Frontex, είτε με τη μορφή παρακρατικών ομάδων, συλλαμβάνει, πνίγει, σκοτώνει όλους αυτούς που έρχονται να «αλλοιώσουν» την εθνική ταυτότητα, τις αξίες του ελληνισμού και της ορθοδοξίας που διακατέχουν την κοινωνία και τον εκλεπτυσμένο δυτικό ευρωπαϊκό πολιτισμό. Αλλά, επειδή το κράτος πρέπει να δείξει ένα πολιτισμένο και ανθρωπιστικό προφίλ και να χρησιμοποιήσει τους μετανάστες σαν εργαλείο για φτηνά εργατικά χέρια ή για την απορρόφηση ευρωπαϊκών κονδυλίων για τη διαχείρισή τους, έχει την ανάγκη να τους ξεχωρίσει σε νόμιμους και παράνομους. Όσους δεν μπορεί να τους εκμεταλλευτεί και να αποκομίσει όφελος από αυτούς, τους στοιβάζει στα «κέντρα φιλοξενίας». Εκεί, με τη δουλειά των ανθρωποφυλάκων να την παίρνει εργολαβία ο στρατός, οι μετανάστες ζουν σε καθαρά πολιτισμένες προδιαγραφές που οδηγούν σε νεκρούς από το κρύο, τις αρρώστιες και την εξαθλίωση, και είναι έκθετοι στις ορέξεις ρατσιστών κάθε περιοχής.

Όμως, ενάντια σε αυτές τις κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν, υπάρχουν κομμάτια της κοινωνίας που αναγνωρίζουν τη θέση τους σ' αυτό τον κόσμο, δεν εθελotuφλούν ή ιδιωτεύουν, αγωνίζονται και οργανώνονται σε κοινότητες με βάση τη θέση τους στην κοινωνία και τη συνείδησή τους. Μέσα σε αυτά βρίσκω τον εαυτό μου. Αγωνιζόμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή κρατικής δομής, ενάντια στην επέλαση του κεφαλαίου που υποτιμά τις ζωές μας συνεχώς, μέσα από οριζόντιες, αντιιεραρχικές, αυτοοργανωμένες δομές και διαδικασίες. Και επειδή ο πόλεμος είναι καθημερινός στα εργασιακά κάτεργα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, εκεί όπου επικρατεί η απόλυτη φτώχεια και εξαθλίωση, στους κάθε λογής έγκλειστους που δέχονται όλη την εξοντωτική αυστηρότητα του κράτους, στις διαχυμένες ρατσιστικές και εθνικιστικές αντιλήψεις μέσα στην κοινωνία, καθημερινός οφείλει να είναι και ο αγώνας μας.

Σαν κομμάτι αυτών των κοινοτήτων, αρνούμαι να υπηρετήσω στον στρατό, έναν θεσμό με κάθετη μορφή

οργάνωσης και ιεραρχίες, που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων και ενάντια στις αναρχικές αξίες και θέσεις που με εκφράζουν και έχω επιλέξει σ' αυτή τη ζωή. Αρνούμαι να πραγματώσω την υποχρέωση και το καθήκον μου απέναντι στην πατρίδα και επιλέγω να γίνω ένας ακόμη προδότης του έθνους, ενός έθνους που μόνο απέναντί μου το έχω βρει και απέναντί του θα με βρίσκει.

Επιλέγω την ολική άρνηση στράτευσης καθώς είναι μία πράξη-θέση μάχης στον κοινωνικό ταξικό πόλεμο που μαινεται παγκοσμίως. Κατανοώντας τους συντρόφους που επέλεξαν άλλη μορφή απαλλαγής από τον στρατό (Ι5, εναλλακτική θητεία), αντιλαμβανόμενος τις δυσκολίες της επιλογής της άρνησης στράτευσης αλλά και την προσωπική στρατηγική αγώνα και τις προτεραιότητες κάθε αγωνιζόμενου, θεωρώ τον στρατό έναν θεσμό εχθρικό που, όχι απλώς πρέπει να αποφεύγεται αλλά, με τα χαρακτηριστικά που πρεσβεύει και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, οφείλουμε να τον πολεμάμε κάθε μέρα.

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑΝ ΘΕΟ-ΑΦΕΝΤΗ-ΠΑΤΡΙΔΑ

✍ Ορφέας Κ.

Θεσσαλονίκη, Μάρτιος 2017

■ Νίκη στον αγώνα των Παλαιστίνιων πολιτικών κρατούμενων

Κείμενο φυλακισμένων αναρχικών για την απεργία πείνας των Παλαιστίνιων πολιτικών κρατούμενων στις φυλακές του Ισραήλ

Οι αγώνες των παλαιστίνιων πολιτικών κρατούμενων είναι άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένοι με τον συνολικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού. Το 70% των παλαιστινιακών οικογενειών έχουν τουλάχιστον ένα μέλος στην οικογένειά τους που έχει φυλακιστεί για ενέργειες κατά του κράτους του Ισραήλ. Το 20% του συνολικού πληθυσμού έχει φυλακιστεί μία φορά στη ζωή του, ενώ, σύμφωνα με άλλες εκτιμήσεις, τα τελευταία 30 χρόνια το 40% του ανδρικού πληθυσμού της επικράτειας της Παλαιστίνης έχει φυλακιστεί κάποια στιγμή στη ζωή του.

Ενδεικτικό της κατάστασης που βιώνουν οι Παλαιστίνιοι αγωνιστές στις φυλακές του Ισραήλ είναι και το γεγονός ότι μέχρι το 1999 τα «ήπια βασανιστήρια» κατά τη διάρκεια της ανάκρισης επιτρέπονταν βάσει νόμου. Ανάμεσα σε αυτά η απαγόρευση ύπνου, η καθήλωση σε κάποια στάση, η δυνατή μουσική, η έκθεση σε υπερβολική ζέστη ή υπερβολικό κρύο, η κάλυψη του προσώπου με δυσώδη υφάσματα κλπ. Το 1999, το ανώτατο δικαστήριο του Ισραήλ έκρινε ότι είναι παράνομα, σε κάποιες περιπτώσεις βάζοντας κάποιους περιορισμούς. Περιορισμούς που για παράδειγμα δεν περιλαμβάνουν την αναγκαστική σίτιση ως τέτοιο, όπως προβλέπει ο ΟΗΕ.

Την 1η Μαΐου του 2000, σχεδόν 1000 από τους 1650 Παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους συμμετείχαν σε μαζική απεργία πείνας για έναν μήνα, διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, καλύτερη μεταχείριση από τους φύλακες, οικογενειακά επισκεπτήρια, κατάργηση της απομόνωσης, πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και απελευθέρωση πολιτικών κρατούμενων. Κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων αλληλεγγύης εφτά παλαιστίνιοι έχασαν τη ζωή τους και χίλιοι περίπου τραυματίστηκαν. Αντίστοιχα, τραυματίστηκαν και εξήντα ισραηλινοί. Στις 31 του ίδιου μήνα, η κυβέρνηση του Ισραήλ ικανοποίησε κάποια από τα αιτήματα.

Τον Φλεβάρη του 2012, περίπου 1800 παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι ξεκίνησαν απεργία πείνας ενάντια στο

καθεστώς της διοικητικής κράτησης. Της φυλάκισης δηλαδή χωρίς στοιχεία, χωρίς κατηγορία, χωρίς δίκη και χωρίς ποινή για αόριστο χρονικό διάστημα, βάσει διαταγής που εκδίδει η στρατιωτική αρχή του Ισραήλ. Από τους 4500 συνολικά πολιτικούς κρατούμενους οι 310 ήταν διοικητικοί. Στα αιτήματα επίσης συμπεριλαμβάνονταν η δυνατότητα οικογενειακών επισκεπτηρίων για τους κρατούμενους που είχαν συγγενείς στη Γάζα, και οι οποίοι δεν μπορούσαν να τους επισκεφτούν, γιατί το κράτος του Ισραήλ τους απαγόρευε να βγουν από την Γάζα, το τέλος της απομόνωσης και η απελευθέρωση όσων βρίσκονται υπό διοικητική κράτηση.

Στις 14 Μαΐου του ίδιου χρόνου και μετά από πολήμερη απεργία πείνας, οι αγωνιστές καταφέρνουν συμφωνία με το κράτος του Ισραήλ, που δεσμεύεται ότι η διοικητική κράτηση δεν θα ξεπερνάει τους έξι μήνες, εκτός και αν στο μεταξύ προκύψουν στοιχεία. Επίσης, διευρύνονται τα επισκεπτήρια με τις οικογένειες, και επιστρέφουν σε κανονικές πτέρυγες όσοι βρίσκονται στην απομόνωση.

Από τις 17 Απριλίου ξεκίνησαν απεργία πείνας 1500 παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι ενώ ο αριθμός τους υπολογίζεται να ξεπεράσει τις 2000 κατά τις επόμενες μέρες. Ενωμένοι σε ένα ενιαίο μέτωπο και παρά τις εσωτερικές τους συγκρούσεις, συμμετέχουν στον κοινό αγώνα πολιτικοί κρατούμενοι μέλη της Φατάχ, της Χαμάς, του PFLP και της Ισλαμικής Τζιχάντ.

Τα αιτήματα είναι παρόμοια με αυτά των προηγούμενων κινητοποιήσεων, και αφορούν τη δυνατότητα πρόσβασης στις τηλεπικοινωνίες, συγκεκριμένα την τοποθέτηση τηλεφώνων σε κάθε πτέρυγα. Επίσης, τη δυνατότητα να δέχονται επισκεπτήρια από τις οικογένειές τους, καθώς είναι αναγκασμένες να κάνουν αίτηση για άδεια προκειμένου να διασχίσουν τα κατεχόμενα εδάφη - αιτήσεις που φυσικά συνήθως απορρίπτονται, στερώντας τους στην πράξη το δικαίωμα στο επισκεπτήριο, αφού οι φυλακές βρίσκονται στα κατεχόμενα. Τέλος, ζητάνε πρόσβαση σε ιατροφαρμα-

κευτική περίθαλψη, την κατάργηση της διοικητικής κράτησης και την κατάργηση του καθεστώτος απομόνωσης.

Το κράτος του Ισραήλ έχει μέχρι στιγμής αντιδράσει με αιφνιδιαστικές μεταγωγές των απεργών και τοποθέτησή τους σε κελιά απομόνωσης.

Εμείς, ως αναρχικοί κρατούμενοι των ελληνικών φυλακών, δεν έχουμε παρά να ενώσουμε τη φωνή μας με τη φωνή των Παλαιστίνιων αγωνιστών, καθώς πέρα από την ξεκάθαρη και χωρίς υποσημειώσεις τοποθέτησή μας με το δίκαιο της αντίστασης απέναντι στο δίκαιο της επιβολής, το δίκαιο της σφεντόνας και του μαχαιριού απέναντι στο δίκαιο των τανκς και των βομβαρδισμών, το δίκαιο των καταπιεσμένων απέναντι στην κρατική βαρβαρότητα, το δίκαιο του παλαιστινιακού λαού απέναντι στο δίκαιο του κράτους του Ισραήλ, έχουμε έναν ακόμη λόγο, καθώς η τεχνολογία ελέγχου, η τεχνογνωσία του απαρτχάιντ, το καθεστώς εξαίρεσης, η σύνδεση κοινωνικού και χωροταξικού αποκλεισμού, ο στρατιωτικοποιημένος έλεγχος ολόκληρων πληθυσμών, η διοικητική κράτηση που αρχίζει να επανέρχεται και στην Ευρώπη ως τρόπος διαχείρισης της μετανάστευσης, και συνολικά η δυστοπική πραγματικότητα που επιβάλλει το κράτος του Ισραήλ στον λαό της Παλαιστίνης, αποτελεί πυξίδα για την εξουσία, και έναν πειραματισμό που θα κληθούν να εφαρμόσουν και τα υπόλοιπα κράτη.

Νίκη στον αγώνα
των Παλαιστίνιων πολιτικών κρατούμενων
Νίκη στα όπλα της παλαιστινιακής αντίστασης

■ Χαρίσης Φοίβος, Μιχαηλίδης Ιωάννης,
Καραγιαννίδης Γιώργος, Θεοφίλου Τάσος,
Μπουρζούκος Ανδρέας, Σαραφούδης Γρηγόρης,
Πολίτης Δημήτρης, Σταμπούλος Αντώνης,
Ντάλιος Αργύρης

Ανακοίνωση κρατούμενων για την κινητοποίηση στον Κορυδαλλό

Το δημόσιο ΙΕΚ Κορυδαλλού λειτουργεί εδώ και δύομισι χρόνια εντός της φυλακής του Κορυδαλλού. Η αλήθεια είναι όμως ότι καταφέρνει να λειτουργεί κάτω από αντίξοες συνθήκες, καθώς ο πυρήνας του «σωφρονιστικού» συστήματος δεν επιθυμεί ούτε το δημόσιο ΙΕΚ, ούτε το ΣΔΕ (σχολείο δεύτερης ευκαιρίας), αλλά ούτε και τα άλλα επιβοηθητικά για τους κρατούμενους προγράμματα (π.χ. ΟΚΑΝΑ). Δεν τα θέλουν και για αυτό τα σαμποτάρουν με κάθε ευκαιρία. Για εμάς όμως, όλα αυτά τα προγράμματα λειτουργούν αφενός ανακουφιστικά, σπάζοντας τη μίζερη καθημερινότητα της φυλακής, και αφετέρου ευεργετικά, αφού η παρακολούθησή τους μειώνει το χρόνο της ποινής.

Ας μη γελιόμαστε, ο πυρήνας του σωφρονιστικού συστήματος είναι τιμωρητικός και φασιστικός και αν κάτι μπορεί να δράσει ανακουφιστικά εντός του, τότε θα στρέφεται και εναντίον του. Ας αφήσουν λοιπόν οι κάθε λογής «προοδευτικοί» τα μεγάλα λόγια στη βουλή και τα τηλεπαρά-

θυρα, για δήθεν ευκαιρίες στην εκπαίδευση και την παιδεία στις φυλακές, γιατί κάθε προσπάθεια από μεριάς μας να ενταχθούμε σε τέτοιες δομές περνάει από χίλια κύματα.

Πιο συγκεκριμένα, στις 17 Μαρτίου, τέσσερις συγκρατούμενοί μας πέρασαν από το συμβούλιο της φυλακής, καθώς είχαν αιτηθεί να ενταχθούν στο ΙΕΚ, και η εισαγγελέας Σταματίνα Περιμένη απέρριψε τις αιτήσεις τους. Το ίδιο συνέβη με έναν ακόμα συγκρατούμενό μας στις 21 Μαρτίου.

Οι τέσσερις πρώτοι συγκρατούμενοι μας ξεκίνησαν απεργία πείνας στις 18 Μαρτίου, ο πέμπτος στις 22 Μαρτίου, όλοι με αίτημα να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις τους. Θεωρούμε το αίτημα τους δίκαιο και στεκόμαστε έμπρακτα δίπλα τους, καθώς το πρόσχημα πίσω από το οποίο οχυρώθηκε η εισαγγελέας Περιμένη (με την κάλυψη του Υπουργείου Δικαιοσύνης) για να απορρίψει τις αιτήσεις τους (όπως και για άλλους), ήταν το γεγονός ότι οι πέντε συγκρατούμενοί μας, δεν είναι χρεωμένοι στη φυλακή του Κορυδαλλού. Βέβαια πουθενά δεν

είναι γραμμένο, ούτε στον ποινικό αλλά ούτε και στον σωφρονιστικό κώδικα, ότι το να είναι κάποιος «χρεωμένος» στη φυλακή του Κορυδαλλού αποτελεί προϋπόθεση για να ενταχθεί στο ΙΕΚ. Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται και πρακτικά μέσα από τις πολλές περιπτώσεις συγκρατούμενων μας, που ενώ δεν ήταν «χρεωμένοι» στην φυλακή του Κορυδαλλού, έγιναν δεκτοί σε προγενέστερα ΙΕΚ και σήμερα φοιτούν κανονικά σε αυτά.

Απαιτούμε την ικανοποίηση του αιτήματος των πέντε απεργών πείνας, ώστε να μπορέσουν να φοιτήσουν στο ΙΕΚ, και μέχρι να συμβεί αυτό αρνούμαστε να κλειστούμε στα κελιά μας για την μεσημεριανή καταμέτρηση. Δεσμευόμαστε ότι θα οξύνουμε τις κινητοποιήσεις μας αν το Υπουργείο Δικαιοσύνης και η εισαγγελέας Περιμένη συνεχίσουν να βασανίζουν τους συγκρατούμενούς μας. Μάλιστα, η τελευταία σε πολλές περιπτώσεις χρησιμοποιώντας συνοπτικές διαδικασίες και αστείες δικαιολογίες έχει ταλαιπωρήσει για

πληθώρα θεμάτων πολλούς από εμάς. Να υπενθυμίσουμε στο υπουργείο, αλλά και στην ίδια, ότι η «εύρυθμη» λειτουργία της φυλακής βασίζεται κατά κύριο λόγο στην αποσυμπίεση των κρατούμενων. Συνεπώς, ένα άτομο που λειτουργεί με τρόπο που αυξάνει τις πιέσεις στην καθημερινότητά μας, δεν αποτελεί τον κατάλληλο άνθρωπο για τη θέση της εισαγγελέως της φυλακής.

■ Κρατούμενοι Α, Γ και Δ ακτίνων της φυλακής Κορυδαλλού, 30/3/2017

Η απεργία πείνας των 5 κρατούμενων στο Κορυδαλλό έληξε τελικά μετά την ικανοποίηση των αιτημάτων τους. Από τη Παρασκευή 28 Απρίλη μπαίνουν στο καινούργιο τμήμα του ΙΕΚ, ύστερα από 18 μέρες απεργίας.

Πηγή: athens.indymedia.org

Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (Ε.Δ.Α.)

❖ Χρόνης Μίσσιος / Μία αδημοσίευτη συνέντευξη

«οι μελλοντικές επαναστάσεις δεν θα γίνουν για τους ανθρώπους αλλά από τους ανθρώπους»

~από το βιβλίο: «Χαμογέλα, ρε... Τι σου ζητάνε;»

Αυτή η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε στις 20/08/2008, στο σπίτι του Χρόνη Μίσσιου, από δύο φοιτητές στα πλαίσια της πτυχιακής τους εργασίας με θέμα: «Η μορφωτική, πολιτιστική και πολιτισμική δράση των οργανώσεων την περίοδο της Εθνικής Αντίστασης και της προδικτατορικής περιόδου (Λέσχες ΕΠΙΟΝ, Θέατρο Βουνού, Λέσχες Νεολαίας ΕΔΑ και ΔΝΛ, Μαθήματα επιμόρφωσης κ.α.)». Η εργασία αυτή δεν ολοκληρώθηκε ποτέ και η συνέντευξη έμεινε, έως τώρα, αδημοσίευτη.

*

Η Ελλάδα ήταν ακόμα αδικημένη. Τα χωριά είχαν ζωή και από τους μετανάστες που έστελναν μερίσματα και λοιπά. Υπήρχε νεολαία που κρατιόταν ακόμα στα χωριά, όμως ταυτόχρονα, τα χωριά ήταν σχεδόν έρημα από στέκια νεολαίας. Τώρα έχουν γεμίσει καφετέριες, μπαρ, κολοκύθια... Τότε όμως είχαν ένα-δυο καφενεία και μάλιστα ήταν χωρισμένα: Το καφενείο των αριστερών και το καφενείο των δεξιών, όπου πηγαίνανε συνήθως οι γέροι, άντε και κανένα παιδί. Τα κορίτσια πάντως απαγορευόταν. Ήταν αδιανόητο να πάνε στο καφενείο.

Θυμάμαι λοιπόν σκηνές, να γυρίζω από κάποια περιόδεία στην ύπαιθρο έξω, και να γυρίζω βράδυ μέσα από το κεφαλοχώρι, με βροχή, και να βλέπεις τα παιδιά- αγόρια και κορίτσια- με τις ομπρέλες, πάνω- κάτω, πάνω-κάτω, στο δρόμο....

...το νυφοπάζαρο που λένε;

Το νυφοπάζαρο, ας πούμε. Δεν είχαν πού να κάτσουν να πιούνε ένα ποτό. Μιλάω τώρα για το '64-'65, αυτή η περίοδος... Αυτό το κενό, λοιπόν, μαζί με την έλλειψη κάθε είδους πολιτισμού στο χωριό έρχονται να καλύψουν οι λέσχες της νεολαίας Λαμπράκη και οι εξορμήσεις για το βιβλίο, σε μια προσπάθεια να φέρουμε τη νεολαία σε επαφή με την καλή λογοτεχνία, με το καλό βιβλίο, μέσα από ομα-

δικές αναγνώσεις στις λέσχες και τα λοιπά. Οι Λέσχες ήταν συνήθως οικήματα. Δηλαδή έπαιρναν έναν εγκαταλελειμμένο στάβλο, ας πούμε, και τον φτιάχνανε. Είχε μέσα τραπέζια, καρέκλες, ένα σκάκι, ένα ντόμινο, τέτοια παιχνίδια και λοιπά, πέντε-έξι βιβλία, με ό,τι άλλο μπορούσαμε να εμπλουτίσουμε.

...Πηγαίνανε οι Λαμπράκηδες από αστικά κέντρα ή ήταν πυρήνες μέσα στα χωριά;

Είχαν οργανώσεις πολύ γερές στα χωριά.

...μέσα στην τρομοκρατία δηλαδή;

Βέβαια, βέβαια, ήταν σκληρή πάλη. Την Λέσχη μας ας πούμε στο Μυλοχώρι την τίναξαν με δυναμίτιδα. Τρεις φορές την τίναξαν. Η τρομοκρατία ήταν φοβερή... μα το κίνημα των Λαμπράκηδων ήταν ένα πολύ ζωντανό και παλικάρισιο κίνημα, καταλαβαίνεις; Παρά το γεγονός ότι δεν ήταν μονάχα το ξύλο. Ήταν ο αποκλεισμός του νέου ανθρώπου, από το φακέλωμα της ασφάλειας, από κάθε πρόσβαση προς την εργασία, προς τις σπουδές του. Δηλαδή, όταν σου στερούσαν το πιστοποιητικό των κοινωνικών φρονημάτων δεν μπορούσες ούτε δάσκαλος να γίνεις, ούτε καθηγητής, ούτε να πας σε δημόσια υπηρεσία. Εκτός του ότι, ας πούμε, όταν έπιανες μια δουλειά στον ιδιωτικό τομέα μπορούσες να υποστείς διάφορες διώξεις. Από αυτή την άποψη λοιπόν, ήταν ένα κίνημα πραγματικά παλικάρισιο και αυτή τη μάχη οι νεολαίοι, εκείνη την εποχή, την έδιναν και πνευματικά. Βρισκόμασταν και σε μια εποχή άνθισης της προοδευτικής κουλτούρας. Έχουμε Θεοδωράκη, Χατζηδάκι, έχουμε καλό θέατρο, έχουμε τέτοια πράγματα και προσπαθούμε αυτά να τα μπολιάσουμε με τη νεολαία της επαρχίας, μαζί με μια κατεύθυνση κοινωνικής δράσης και έμπρακτου πατριωτισμού. Δηλαδή, υπήρχε μία προσπάθεια να κλείσουμε τις πληγές του Εμφυλίου πολέμου. Παραδείγματος χάρη, οι Λαμπράκηδες έπαιρναν την πρωτοβουλία να πάνε να θερίσουν το χωράφι της χήρας που είχε σκοτωθεί ο άντρας της στο αντάρτικο ή να πάνε να ασπρίσουν την εκκλησιά. Να κάνουν τον αυλόγυρο για να μπορούν οι γριές να πηγαίνουν άνετα και καθαρά, να καθαρίσουν ένα ρέμα, να ομορφύνουν το χωριό τους και τα ρέστα..

Αυτό έσπαγε την προπαγάνδα του κράτους, την αντιαριστερή, η οποία σε κάποια χωριά υπήρχε;

Αυτοί δεν είχαν τίποτα όπου η αριστερά τα έχει όλα. Και η δεξιά δεν έχει τίποτα. Δεν έχει τίποτα να δώσει. Ούτε ένα βιβλίο -ένα κωλοβιβλίο-, ένα τραγούδι, ένα μουσικό κομμάτι. Τίποτα απολύτως. Όλος ο πολιτισμός που παράγεται αυτή την εποχή και ανθίζει πραγματικά είναι της αριστεράς και αυτό το παίρνει χαμπάρι η νεολαία. Και ταυτόχρονα, για πρώτη φορά, σπάει τη στρατιωτική πειθαρχημένη αυστηρότητα της κομμουνιστικής νεολαίας, της Ε.Π.Ο.Ν., και προχωράει, ας πούμε, παραπέρα. Δηλαδή διαδηλώνει με τσατσά, συγκρούεται με τις δυνάμεις τραγουδώντας. Είναι χαρακτηριστικό, τότε έβγαине ο «Ελεύθερος Τύπος» του Κωνσταντόπουλου, μία φασιστική εφημερίδα, η οποία έλεγε ότι οι Λαμπράκισσες με τις μαύρες κάλτσες θα αποπλανήσουν τους αξιωματικούς του στρατού και μέσα από αυτή την αποπλάνηση θα καταλάβουν την εξουσία στην Ελλάδα. Τέτοια πράγματα. Εν πάση περιπτώσει, αν κανείς μελετήσει τον τύπο της εποχής θα δει ότι έγιναν περίπου πέντε ή έξι συμβούλια στέμματος για το πώς θα διαλύσουν τη Νεολαία Λαμπράκη. Αυτό λέει πάρα πολλά. Είχαν πραγματικά τρομοκρατηθεί και βέβαια, είχε τρομοκρατηθεί και το Κ.Κ.Ε.. Διότι έβλεπε μία δύναμη που δεν μπορούσε να την ελέγξει ή να καναλιζάρει μέσα στα δογματικά πλαίσια στα οποία κινούταν εκείνη την εποχή. Σε κάποια φάση πήγε να το μαζέψει και θα συγκρουόμασταν οπωσδήποτε, (ήταν έξω η καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος), εάν δεν μεσολαβούσε η δικτατορία.

Δεν έγινε σύγκρουση με το εσωτερικό; Δεν υπήρχε αντίθεση της μέσα και της έξω καθοδήγησης;

Καλά, υπήρχε. Η Ε.Δ.Α. υπάκουε απολύτως στα κελεύσματα της καθοδήγησης που ήταν έξω, του πολιτικού γραφείου δηλαδή, μετά την δικτατορία και τη διάσπαση της 12ης ολομέλειας. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός είναι ότι μόλις έγινε η δικτατορία, όσοι διασωθήκαμε και περάσαμε στην αντίσταση και αρχίσαμε να ανασυγκροτούμε το αντιστασιακό κίνημα και τις οργανώσεις, το πρώτο που κάνουμε είναι να διαλύσουμε τη Νεολαία Λαμπράκη και να κάνουμε γερές κομμουνιστικές οργανώσεις. Το μαζικότερο κίνημα, μετά ίσως την Ε.Π.Ο.Ν., αλλά νομίζω περισσότερο από την ΕΠΙΟΝ, ήταν η Νεολαία Λαμπράκη. Στελεχωμένο και οργανωμένο όχι μόνο με αριστερή αντίληψη, αλλά με κομμουνιστική ιδεολογία. Είχε όλη την ορμή της σκέψης και του συναισθήματος των νέων ανθρώπων και της νέας εποχής. Αυτό έκανε, δεν έκανε καμία ανταρσία εναντίον του Κόμματος. Η Νεολαία Λαμπράκη ήταν από τα ίδια τα πράγματα, από την ίδια την εποχή, από την ίδια την ιδιοσυγκρασία της, κόντρα σε μία δογματική αντίληψη. Μεσολάβησε η δικτατορία, ξαναγυρίσαμε στις γερές Κομματικές οργανώσεις και στις ευρύτερες οργανώσεις του πατριωτικού μετώπου που ήταν ο μαζικός μας χώρος.

Αυτό το λέτε και για το ΚΚΕ και για το ΚΚΕ εσωτερικού;

Το ΚΚΕ εσωτερικού δημιουργήθηκε μετά. Όταν έγινε η διάσπαση της 12ης Ολομέλειας, το '68. Η Ε.Δ.Α., η Νεολαία Λαμπράκη -και κάναμε πια καθαρές κομμουνιστικές οργανώσεις- ιδρύσαμε το Πατριωτικό Μέτωπο. Τότε με τον Μίκη και τα άλλα παιδιά, μας πιάσανε. Ούτε υποδομές δεν είχαμε. Καμία προετοιμασία για την επερχόμενη δικτατορία. Πιστεύαμε, μάλιστα, ότι δεν θα γίνει δικτατορία στην Ελλάδα.

Όλη αυτή η προσπάθεια πνευματικής και πολιτιστικής ανάπτυξης από τη δημοκρατική νεολαία Λαμπράκη είχε ξεκινήσει σαν μία γραμμή που μπορεί να έδωσε το τότε κόμμα της ΕΔΑ ή του ΚΚΕ ή ξεκίνησε από τα κάτω, από την ανάγκη των παιδιών και τη στέρηση που είχαν από τα

γράμματα, από τις τέχνες, από κάποιες εικόνες που μπορεί να είχαν ακούσει, πληροφορηθεί στην Ευρώπη, που είχαν αναπτυχθεί κινήματα, είχε αναπτυχθεί η μόρφωση; Δηλαδή ξεκίνησε από τα κάτω ή από γραμμή της ΕΔΑ για να αυξήσουν τις γραμμές της ΕΔΑ και της νεολαίας;

Το κίνημα της αριστερής νεολαίας εκφραζόταν μέσω της νεολαίας της ΕΔΑ. Όταν δολοφονήθηκε ο Λαμπράκης έχουμε ένα ξέσπασμα, μια αγανάκτηση του κόσμου ενάντια στην τρομοκρατία. Τότε ήμουν ο γραμματέας της Θεσσαλονίκης. Μόλις είχα βγει από την εξορία της νεολαίας. Όσο παλεύει ο Λαμπράκης, γύρω από το νοσοκομείο, το ΑΧΕΠΑ, μάζες νεολαίας ξενυχτάνε εκεί πέρα. Περιμένουν. Έχουν σπάσει τον κλοιό των χαφιέδων, την τρομοκρατία μέσα στην πόλη, τα πάντα. Ο Θεοδωράκης, ο οποίος ήταν πρόεδρος του εθνικού συμβουλίου της νεολαίας, συλλαμβάνει την ιδέα μαζί με άλλα παιδιά -είχαν και την κίνηση του Brat Resell- για την ειρήνη. Ο Brat Resell ήταν άγγλος φιλόσοφος. Συλλαμβάνει την ιδέα για την δημιουργία της νεολαίας Λαμπράκη, στην οποία βέβαια θα προσχωρήσει και η νεολαία της ΕΔΑ, για να τη στελεχωσει, γιατί είναι και πιο έμπειρη. Εκεί υπάρχουν και διαφωνίες. Εγώ τότε ήμουν πιστός και δογματικός εκείνη τη στιγμή και διαφώνησα με εκείνη την επιλογή. Μειοψήφησα και πολύ σύντομα αναγνώρισα ότι είχα κάνει ένα πολύ σοβαρό λάθος και ότι το κίνημα, από την μία μέρα στην άλλη, φούντωσε σαν το νερό που σπάει το φράγμα και ξεχειλίζει. Αρχισα να δουλεύω με ενθουσιασμό μέσα σε αυτό το κίνημα. Σύντομα στη Μακεδονία στήσαμε τότε σαράντα ή εξήντα λέσχες. Στήσαμε σε όλα τα χωριά γερές

οργανώσεις. Αρθρώναμε ένα λόγο εντελώς καινούριο.

Θυμάμαι μιλάμε σε ένα χωριό της Κατερίνης, όπου είχε και μεγάλη αντίδραση, γιατί τότε τα χωριά, εκεί που είχε αριστερούς είχε και αντίδραση και το αντίστροφο. Μιλούσα λοιπόν, σε ένα χωριό και βέβαια, είχαμε πάντα πρόβλημα. Γιατί όταν πηγαίναμε να μιλήσουμε, πρώτοι-πρώτοι οι γερόντοι πιάνανε θέση και ας ήταν της νεολαίας, γιατί υπήρχε τόση πλήξη και η ανυπαρξία επικοινωνίας στο χω-

Υπαίθριο σχολείο του ΕΛΑΣ

ριό, ώστε όποιος και αν πήγαινε να μιλήσει ήταν ευπρόσδεκτος. Τέλος πάντων, είχαν μαζευτεί και οι νεολαίοι και μιλούσα εγώ για το τι είναι η νεολαία Λαμπράκη, τι νεολαία θέλουμε, ποιο είναι το μέλλον για τα νιάτα της πατρίδας μας κλπ.. Κάποια στιγμή σηκώνεται από το βάθος ένας τεράστιος προς το τραπέζι που μιλάω. Τα δικά μας

τα παιδιά τον κυκλώνουν, γιατί ήταν ο τραμπούκος του χωριού. Νόμιζαν ότι ήθελε να με χτυπήσει. Τον κυκλώνουν λοιπόν, τους παραμερίζει και τους λέει: «κάντε στη άκρη ρε, δε θα τον πειράξω», και μου λέει: «Ρε φίλε, αν είναι έτσι που μου τα λες, έχω και εγώ έναν γιο 17 χρονών. Να τον περάσεις στη οργάνωση αυτή». Τέτοια εντύπωση έδινε η νεολαία Λαμπράκη. Μέσα στον κόσμο ήταν τα παιδιά που λάμπανε στον χώρο, που αρθρώνανε λόγο εκείνη την εποχή, που μιλούσαν για πράγματα κοινωνικά, μιλούσαν για δικαιώματα, για δημοκρατία, για μουσική, για όνειρα, για το μέλλον και τα ρέστα.

Μέχρι τότε η λέξη βιβλίο και βιβλιοθήκη ήταν άγνωστες τόσο στους κατοίκους και τη νεολαία του χωριού, όσο και στην πόλη; Δηλαδή, δεν υπήρχε καμία επαφή, εκτός βέβαια από κάποια πρωτοπορία;

Σε μαζική μορφή και σαν προσπάθεια κεντρική δεν υπήρχε. Άκουγα προχτές μια εκπομπή και έλεγαν ότι προσπαθούμε να προωθήσουμε τα βιβλία, να κάνουμε βιβλιοθήκες, και λέω εμείς τα κάναμε πριν 50 χρόνια ρε ρουφιάνοι, και μας πολεμούσατε σαν να κάναμε το χειρότερο κακό.

Υπήρχαν κρούσματα ενάντια στις λέσχες, αν θυμάστε, ή υπήρχε ένας σεβασμός;

Αστειεύεσαι; Υπήρχε ένας σεβασμός από τον κόσμο, γιατί ο κόσμος αντιλαμβανότανε ότι αυτό που γινόταν ήταν καλό, έστω και αν ήταν δεξιός. Υπήρχε όμως ο κρατικός και ο παρακρατικός μηχανισμός, ο οποίος γενικά χτυπούσε το κίνημα. Και στρατιώτες βάζανε και οι Μάηδες τότε ήταν

εκδρομή της Ε.Δ.Α.

► οπλισμένοι, ένα κατάλοιπο σώμα από τον εμφύλιο, οι οποίοι καταπίεζαν ποικιλοτρόπως αυτή την ιστορία. Και όμως, το κίνημα της νεολαίας αναπτύσσονταν και προχωρούσε παρά τις δυσκολίες. Γι' αυτό και βάλθηκε και ο Γεώργιος Παπανδρέου να μας διαλύσει. Πήραν απόφαση, κινητοποιήθηκε παγκόσμια όλη η νεολαία -γιατί εμείς είχαμε σχέσεις με το παγκόσμιο κίνημα της νεολαίας-, και πλακώσανε εδώ στην Ελλάδα από όλη την Ευρώπη, την Αμερική, την Ασία, επιτροπές νεολαίας και έγινε χαμός. Δεν μπορούσαν εύκολα να πάρουν απόφαση να μας διαλύσουν. Ωστόσο, πάντα υπήρχε ο κίνδυνος και πάντα κρατούσαμε μια μισο-παράνομη εφεδρεία στελεχών, για περίπτωση που ξαφνικά θα μας βγάλουν εκτός νόμου. Το κίνημα της Νεολαίας Λαμπράκη εκείνη τη στιγμή χτυπιότανε από δυο μεριές: από τη δεξιά, που ήθελε να το ανατρέψει, να το διαλύσει, και από το κομμουνιστικό κόμμα, που το φοβόταν για τους δικούς του λόγους, να το τιθασει, να το χειραγωγήσει και να το καθοδηγήσει. Εγώ θυμάμαι όταν το '65, ύστερα από αγώνες και διαμαρτυρίες της κοινοβουλευτικής μας ομάδας στη βουλή και στην κυβέρνηση, μου δίνουν ένα διαβατήριο για τη Σ.Ε.

Πώς μάθατε ανάγνωση και γραφή;

Στη φυλακή, μας είχαν καταδικάσει σε θάνατο. Στο πρώτο στρατοδικείο που πέρασα είχα καταδικαστεί τρεις φορές σε θάνατο, κάτι ισόβιες, κάτι τέτοιο, και ήμασταν στο κελί των μελλοθανάτων και περιμέναμε να μας εκτελέσουν στο Εφταπύργιο του Πεντικουλέ. Τα κελιά εκείνα, μέσα στον τοίχο, κατασκότεινα. Εμείς οι τρεις μέναμε στο τέταρτο κελί, που απέναντι στο διάδρομο είχε έναν μικρό φεγγίτη τόσο δα, με κάγκελα. Του κελιού η πόρτα είναι σιδερένια και έχει απλώς τον χαφίε που λέμε, ένα μικρό παραθυράκι, μισοφέγγαρο, που τη μέρα είναι ανοιχτό. Σε κάποια φάση της μέρας, κάποιες αχτίδες του ήλιου χτυπούσαν στον φεγγίτη και περνούσαν τον χαφίε της πόρτας και σκάνανε στον τοίχο του κελιού. Οι δικοί μας, μας φέρνανε τρόφιμα τότε. Συνήθως ήταν τυλιγμένα σε εφημερίδες τότε ή σε χαρτιά από περιοδικά, και όταν έσκαγε εκεί ο ήλιος, επειδή το Κόμμα έλεγε τότε ότι σε όποιες συνθήκες και αν βρίσκεται ένας κομμουνιστής, πρέπει να διαβάζει. Ο Ζαχαριάδης έλεγε: «Αγάπα το κελί σου, τρώγε όλο το ψωμί σου, διάβαζε πολύ». Γονατίζαμε λοιπόν, ήμασταν δύο αγράμματοι, ο άλλος ήξερε γράμματα, και κολλάγαμε το χαρτί εκεί που χτυπούσε ο ήλιος και βλέπαμε και προσπαθούσαμε να διαβάσουμε. Ο άλλος δεν ήξερε να τονίζει. «Οι παπίες», έλεγε - «οι πάπιες», του έλεγα εγώ. Έτσι μαθαίναμε τις λέξεις να τις βλέπουμε τυπωμένες στο χαρτί. Πήραμε αναστολή από την εκτέλεση και συναντηθήκαμε με τους άλλους στον θάλαμο, εκεί. Υπήρχαν εκεί τα παιδιά της ΕΠΟΝ, τα οποία ήταν κυρίως φοιτητές, μεταξύ αυτών ο μακαρίτης ο μεγάλος μας ποιητής ο Μανόλης Αναγνωστάκης, όπου αυτοί ανέλαβαν να με μάθουν να διαβάζω. Την πρώτη φορά που απομυθοποίησα στο γραμμένο χαρτί μια πρόταση, ήμουν ευτυχής. Μετά, αγάπησα τόσο πολύ το διάβασμα, με γοήτευε τόσο πολύ αυτό το γραμμένο χαρτί, ώστε όπου έβλεπα βιβλίο το διάβαζα.

Στη φυλακή δεν είχαμε πολλές δυνατότητες. Ήταν πολύ άγρια τα χρόνια. Ο Άη- Στράτης όμως, είχε μια πολύ καλή βιβλιοθήκη στην εξορία και εκεί διάβασα αρκετά. Κυρίως λογοτεχνία, γιατί πιστεύω η λογοτεχνία μπορεί να σου δώσει τα πάντα. Η λογοτεχνία εμπεριέχει τα πάντα: κοινωνικές επιστήμες, γλώσσα, ιστορία, συναισθήματα κλπ. Είναι ένα από τα ισχυρότερα στοιχεία της παιδείας. Μετά έγινα και δάσκαλος εκεί. Δίδασκα ιστορία, δίδασκα πολιτική οικονομία, αλλά επειδή ήμουν προλετάριος αγράμματος, ήμουν καλός δάσκαλος, γιατί έβαζα τη φαντασία μου. Οι άλλοι, που ήταν δικηγόροι κλπ, φοβόντουσαν μην κάνουν καμία παρέκκλιση και στέκονταν στο κείμενο εντελώς ψυχρά. Βάσεις του μαρξισμού-λενινισμού διδασκαμε

τότε. Πού να τολμήσουν να βάλουν τη δική τους σκέψη. Στεκόταν ξερά και το μάθημα το βαριόνταν οι άνθρωποι. Καλά τα καταφέραμε. Εγώ για το μόνο που δεν παραπονιέμαι είναι η ζωή μου. Ήταν μια ζωή δύσκολη, αλλά ήταν όμως γεμάτη. Ήταν μια ζωή με ασύλληπτες συναισθηματικές εντάσεις, καταπτώσεις.

Απλώς νομίζω ότι ζω σε μια εποχή εντελώς διαφορετική, η οποία είναι εντελώς αναξιοπρεπής, αναξιόπιστη. Είναι μια εποχή η οποία είναι ψεύτικη. Αυτή η κυριαρχία του καπιταλισμού μέσα στον κόσμο, μέσω της διεθνοποίησης, έχει οδηγήσει σε μια κατάρρευση όλων των αξιών και του λόγου του ανθρώπου και της σκέψης του και της φαντασίας του και του έρωτα και όλων αυτών των ζωντανών στοιχείων που μπορούσαν να οδηγήσουν σε μια άνθιση του ανθρώπου. Πιστεύω, μπορεί να υπάρξει ένα όραμα στον κόσμο, αν και πιστεύω ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για μια παγκόσμια ευτυχία ή για μια κοινωνία ευτυχισμένη πάνω σε ένα πλανήτη δυστυχισμένο. Δηλαδή, αν δεν καταφέρουν οι άνθρωποι να κατακτήσουν την πολιτισμική τους αναγνώριση μέσα στη διαφορετικότητά τους, πώς θα γίνει;

Θυμάστε πόσες βιβλιοθήκες είχαν δημιουργηθεί και σε ποιες πόλεις, ή και πιο συγκεκριμένα ποιες ήταν οι δραστηριότητες των λεσχών;

Δεν θυμάμαι. Στη Βόρεια Ελλάδα είχαμε 40 με 60 λέσχες, είχαμε στην Πελοπόννησο, στην Κρήτη παντού είχαμε, αλλά δεν θυμάμαι συγκεκριμένα να σου πω. Δραστηριότητες είχαμε από πάρτι μέχρι σκάκι, μέχρι ομαδικά διαβάσματα. Γι' αυτό ήταν και απόλαυση. Μια βροχερή νύχτα στο χωριό, τι μπορούσαν να κάνουν τα παιδιά; Δεν υπήρχαν ούτε τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο ακόμα τότε. Μπορούσαν να μαζευτούν στη λέσχη και ένας που ήξερε να διαβάσει, έπαιρνε ένα ωραίο μυθιστόρημα και διάβαζε και οι άλλοι ακούγανε. Την επομένη διαβάζανε την συνέχεια ή καθαρίζοντας το βράδυ τα καλαμπόκια στα χωριά. Τότε γινόταν τέτοια νυχτέρια. Σήμερα, ας πούμε, θα καθαρίσουμε το καλαμπόκι της Άννας, αύριο της Ελενίτσας και μαζευόντουσαν στον αχυρώνα. Ο ένας διάβαζε και οι άλλοι άκουγαν, τραγουδούσαν... ήταν πολύ όμορφα. Τώρα πλακώνονται στις καφετέριες και μετά στα μπαρ με τα σφηνάκια. Τότε, ούτε παντελόνια φορούσαν τα κορίτσια. Τα πράγματα ήταν πιο απλά, πιο οικεία.

★

Ε.Δ.Α.

Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε το Ε.Α.Μ με χιλιάδες μέλη του στις φυλακές, στις εξορίες ή στις σοσιαλιστικές Δημοκρατίες όπου κατέφυγαν ως πολιτικοί πρόσφυγες. Σαράντα μέρες μετά το πέρας των δυνάμεων του Δ.Σ.Ε. στην Αλβανία (9/10/1949), συνήλθε η 6η Ολομέλεια της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.. Στην «Απόφαση» με τίτλο «η νέα κατάσταση και τα καθήκοντά μας», αναφέρεται: «γ) Με βάση το πρόγραμμα για τη δημοκρατικοποίηση της Ελλάδας, την ανεξαρτησία και την υπεράσπιση της ειρήνης, το Κ.Κ.Ε. πρέπει [...] να δημιουργήσει πλατύ δημοκρατικό συνασπισμό. Ο συνασπισμός αυτός [...] πρέπει να χρησιμοποιήσει όλες τις νόμιμες μορφές πάλης κοινοβουλευτικές και μη».

Στα πλαίσια αυτής της πολιτικής, ιδρύθηκε το '51 η Εννιαία Δημοκρατική Αριστερά (Ε.Δ.Α.) υπό την ηγεσία διοικούσας επιτροπής και με πρόεδρο τον Γιάννη Πασαλίδη. Δημοσιογραφικό όργανο της Ε.Δ.Α. ήταν αρχικά η «Δημοκρατική» κι απ' το '52 η «Αυγή». Στις εκλογές του 1951, η Ε.Δ.Α. κατέλαβε 10 έδρες. Τον Ιούλιο του 1956, μετασχηματίζεται σε ενιαίο κόμμα, υπό την επίδραση των εξελίξεων στο Κ.Κ.Ε., το οποίο άλλαξε άρδην την πολιτική γραμμή του, διαλύοντας τις παράνομες κομματικές οργανώσεις, με

το σκεπτικό ότι ήταν αποδιοργανωμένες και διαβρωμένες από τον εχθρό, και διαχέοντάς τις στην Ε.Δ.Α.

Τον Αύγουστο του '51, δημιουργήθηκε η Ε.Δ.ΝΕ. (Ενιαία Δημοκρατική Νεολαία) και στη συντριπτική πλειοψηφία, οι παλιοί Ε.Π.Ο.Νίτες πέρασαν σε αυτήν. Μετονομάστηκε σε Νεολαία Ε.Δ.Α., όταν το '52 χαρακτηρίστηκε από την Επιτροπή Ασφαλείας ως οργάνωση του -παράνομου τότε- Κ.Κ.Ε. και αναγκάστηκε να αλλάξει το όνομά της. Η Νεολαία της Ε.Δ.Α. έδρασε μέχρι την επιβολή της Δικτατορίας και αφού είχε μετονομαστεί, μετά τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη, σε Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη (στις 28 Μάρτη 1965), συγχωνεύθηκε με τη Δημοκρατική Κίνηση Νέων «Γρηγόρης Λαμπράκης», που είχε επικεφαλής τον Μίκη Θεοδωράκη. Κομμάτι της κοινωνικής δράσης της Ε.Δ.Α. στα αστικά κέντρα και την επαρχία ήταν η δημιουργία λεσχών, οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις εξελίχθηκαν σε στέκια νεολαίας.

★

Ο Χρόνης

Ο Χρόνης Μίσσιος ήταν αντιστασιακός, συγγραφέας και ακτιβιστής για τα δικαιώματα των ζώων. Γεννήθηκε στην Καβάλα, το 1930, από γονείς καπνεργάτες. Από πολύ νωρίς εντάσσεται στην Εθνική Αντίσταση. Μετά την απελευθέρωση, οργανώνεται στον Δημοκρατικό Στρατό Πολέων και το 1947 συλλαμβάνεται, βασανίζεται και καταδικάζεται σε θάνατο για την συμμετοχή του στον εμφύλιο, ως μέλος του ΔΣΕ. Από το '53 έως το '62, ζει εξόριστος στην Μακρόνησο και τον Άη Στράτη. Από το '62 ως το '67 ήταν στέλεχος της Ε.Δ.Α., μέλος της 5μελούς γραμματείας της Δ.Ν. Λαμπράκη και στη συνέχεια, ιδρυτικό μέλος του ΠΑΜ. Το μεγαλύτερο μέρος της δικτατορίας το πέρασε στη φυλακή (φυλακές Αβέρωφ, Κέρκυρας, Κορυδαλλού) μέχρι και τον Αύγουστο του '73 που αποφυλακίστηκε. Στα γραπτά του αποτύπωσε με μοναδική ειλικρίνεια και αμεσότητα τις ιδέες και τα βιώματά του, χωρίς να διστάσει να ασκήσει έντονη κριτική στον δογματισμό και την καθοδήγηση της αριστεράς.

Νέες Εκδόσεις

Σελίδες δρόμου: Εφημερίδα δρόμου από το Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων.

Εξουσιαστικές σταθερές σ' ένα παγκόσμιο σκηνικό ρευστότητας: Μπροσούρα από την αναρχική συλλογικότητα Vogliamo tutto e per tutti.

Συριακή επανάσταση, πρωτοβουλία φυλακισμένων αναρχικών: Εκδοση από το Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών.

Ιδιωτικοποιήσεις. Άλλη μια πτυχή της υποτίμησης των ζώων μας: Μπροσούρα σχετικά με τις ιδιωτικοποιήσεις απο: συλλογικότητα αναρχικών απο τα ανατολικά, αναρχική ομάδα «Πυρανθός», αναρχική συλλογικότητα «Άνω θρώσκα».

Η απόδραση των βούρλων, Ροδάκης Περικλής, εκδ. Ασύμμετρη απειλή: Η μεγάλη στιγμή φαινόταν πολύ κοντά πια. Με ενθουσιασμό καθάρισε τη στοά πετώντας τα μπάχα στο βόθρο. Σε δυο μέρες, εκείνη η απαίσια στενή σωλήνα μεταβλήθηκε σε πραγματικό τούνελ, άνετο, καθαρό, φωταγωγημένο. Μπορούσε τώρα να μπουσουλές ελεύθερα κι όχι να σέρνεται σαν το φίδι. Χαίρεσαι να τη βλέπεις. Άξια έγινε σε λίγες μέρες οδός απελευθέρωσης 27 πολιτικών κρατουμένων...

Οι αγώνες για τη στεγάση στις γειτονίες του Τορίνο, εκδ. Ασύμμετρη Απειλή: Ο αγώνας για τη στέγαση μας έδωσε τη δυνατότητα να έρθουμε σε επαφή και να χτίσουμε σχέσεις με τον κόσμο της περιοχής, να βρισκόμαστε στους δρόμους, να βλέπουμε την καθημερινότητα και τη ζωή μιας τέτοιας περιοχής μέσω της δι-απροσωπικής καθημερινής τριβής. Έτσι, ήμασταν πραγματικά ριζωμέ-νοι εντός της κοινωνικής πραγμα-τικότητας των γειτονιών, στο βαθ-μό που οι κάτοικοι ερχόντουσαν σε εμάς όταν υπήρχε κάποιο πρόβλημα στην περιοχή.

Η σβάστικα στο γήπεδο, ιστορίες διώξεων και αντίστασης στο ποδόσφαιρο την εποχή του ναζισμού, Cerutti A. Giovanni, εκδ. Ελευθεριακή κουλτούρα: Ιστορίες που συνέβησαν στον κόσμο του ποδοσφαίρου, στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '30 και του 2ου παγκοσμίου πολέμου. Δύο Ούγγροι, ο Αρπάντ Βάις και ο Έρνεστ Ερμπστάιν, δημιουργοί αντίστοιχα της μεγάλης Μπολόνια τη δεκαετία του '30 και της μεγάλης Τορίνο της δεκαετίας του '40, ένας Αυστριακός, ο Ματίας Ζίντε-λαρ και μια ομάδα, ο Άγιαξ, και το δίκτυο διάσωσης των Εβραίων και των αντιστασιακών στην υπό ναζιστική κατοχή Ολλανδία, συνθέτουν έναν ιστό αξιοπρέπειας και ελευθεροφροσύνης, μέσα στις χεμαζόμενες από τη ναζιστική πανούκλα Ευρώπη.

Η απεργία, θεατρικό σε τρεις πράξεις, Malatesta Errico, εκδ. Ελευθεριακή κουλ-

τούρα: Το 1933, έναν χρόνο μετά τον θάνατο του Ερρίκο Μαλατέστα στη Ρώμη, η Libreria del Risveglio με έδρα τη Γε-νεύη, δημοσίευσε το θεατρικό έργο του ιταλού αναρ-χικού, το οποίο είχε μείνει αδημοσί-ευτο ενόσω ζούσε.

Ο χριστιανισμός και η εργασία, Berneri Camillo, εκδ. Ελευθεριακή κουλτούρα: Σε αυτό το μικρό δοκίμιο, ο Καμίλο Μπερνέ-ρι, ιστορική μορφή του ιταλικού και του διεθνούς αναρχικού κινήμα-τος στον με-σοπόλεμο, δολοφονηθείς από τους σταλι-νι-κούς στην εξεγερμένη Βαρκελώνη τον Μάη του 1937, πραγματεύεται τη σχέση του χριστιανισμού με την εργα-σία. Γραμ-μένο το 1932 ασχολείται με το πώς βλέπει την εργασία ο χριστιανισμός, ήδη από τις απαρχές του.

Να ξανασκεφτούμε την αναρχία. Άμεση δράση-Αυτοδιαχείριση-Αυτονομία, Κάρλος Τάμπο, εκδ. Οι εκδόσεις των συνα-δέλφων: Τα τελευταία χρόνια γινόμαστε μάρτυρες μιας ορατής αναβίωσης της ελευ-θεριακής σκέψης, αναβίωση που χρωστάει πολλά στη χρεοκοπία της σοσιαλδημοκρα-τίας και του «υπαρκτού σοσιαλισμού», την ίδια στιγμή που ο καπιταλισμός εισέρχεται σε μια φάση τελικής διάβρωσης ως την ώρα της οριστικής του κατάρρευσης.

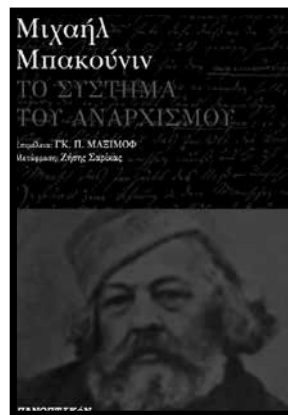
Σπαράγματα φόνων, Άρης Τσιούμας, ελευθεριακές εκδόσεις ναυτίλος: Ένα μικρού σχήματος βιβλιαράκι που φιλοξενεί μικρά δοκίμια και κάποια πεζά. Στις 72 σε-λίδες του αναμοχλεύει αναμνήσεις από τη λαϊκή συνοικία της Τούμπας στις αρχές της δεκαετίας του '90, οι οποίες λειτουργούν ως φόντο πάνω στο οποίο προβάλλονται οι ανιχνεύσεις των ερειπίων, όσων έχουν απο-μείνει, από μια σειρά δημόσιων φόνων... του Θανάση στο Περιστερί, του Παύλου στο Κερατσίνι, του Ιλία στη Νιγρίτα, των χιλιάδων μεταναστών στο Φαρμακονήσι και σε πολλές άλλες συντεταγμένες του Αι-γαίου και της Μεσογείου, την εποχή μετά τη δολοφονία του Αλέξη στα Εξάρχεια, την εποχή μετά την εξέγερση, την εποχή των Δολοφόνων...

Αντάρτικο², Δημήτρης Γκιούλος και Κων-σταντίνος Παπαπρίλης-Πανάτσας, εκδ. Κουρσάλ: Πρόκειται για έναν διάλογο που οι δυο συγγραφείς δημιούργησαν από κοινού και αποτυπώνει τις ποιητικές τους ανταλλαγές.

Η Ισπανία σε κόκκινο και μαύρο, Συλ-λογικό έργο, εκδ. ΚΑΙΝΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ: Το βιβλίο παρακολουθεί την περίοδο 1868-1936, από τις απαρχές του κοινωνικού ζη-τήματος στην Ισπανία και τη γέννηση του αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος, μέχρι την έναρξη του εμφυλίου πολέμου.

Το σύστημα του αναρχισμού, Μιχαήλ Μπακούνιν, εκδ. Πανοπτικών: Ο τρίτος τό-μος των Έργων του Μπακούνιν. Ενδεικτικά

τα περιεχόμενα του τόμου: Ελευθερία και ισότητα. Φεντεραλισμός. Αποτίμηση των θεωριών του κρατικού σοσιαλισμού. Κρι-τική του μαρξισμού. Εξέταση του σοσιαλ-δημοκρατικού προτάγματος. Σοσιαλισμός δίχως κράτος: Αναρχισμός. Ίδρυση της πρώτης διεθνούς. Γυναίκες, γάμος, οικογέ-νεια.

Οθέλος, μια ρυλρ τραγωδία, Τάσος Θεο-φίλου, εικονογράφηση-σχεδιασμός Χρι-στίνα Σ, εκδ. ΚΨΜ: Ένας μάλλον αποτυ-χημένος δημοσιογράφος που έχει πάρει στα σοβαρά τη δουλειά του, σε ρόλο αφηγητή. Ένας ληστής που ερωτεύεται την κόρη ενός εισαγγελέα, ο συνεργός του, μια ομάδα του λεγόμενου οργανωμένου εγκλήματος-κυ-ρίως το αφεντικό και ο εκτελεστής της-καθώς και αποσπάσματα του αστυνομικού ρεπορτάζ, συνθέτουν μια ιστορία που κα-ταχρηστικά και μόνο ονομάζεται Οθέλος.

Στη Μαγγελανία, Ιούλιος Βερν, εκδ. Στά-σει Εκπρίποντες: Ο Βερν μας παρουσιάζει έναν ήρωα πρώην επαναστάτη (αναρχικό), ο οποίος καλείται να δώσει μάχη με μια πραγματικότητα που τον προκαλεί συνε-χώς να προδώσει τις αρχές του, με ανθρώ-πους από ένα παρελθόν που είχε αφήσει πίσω του να τον περιτριγυρίζουν ξανά, με κράτη να απειλούν την ανεξαρτησία και την ελευθερία του τόπου όπου επέλεξε να μείνει.

Black Liberation Army, κείμενα και χρο-νικό του Μαύρου αντάρτικου πόλης στις ΗΠΑ, εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου: «Ήταν νεαροί Μαύροι που κάποτε άραζαν άσκοπα, κενοί, στις γωνιές της λήθης, με τη λευκή μάγισσα του θανάτου, την ηρώινη,

να τους διακατέχει. Ήταν νεαροί Μαύροι που είχαν απαχθεί, δικαστεί και καταδικα-στεί επειδή ήταν Μαύροι. Μαύροι που τους είχαν δέσει και ζέψει σ' ένα κάρο, που τους είχαν βάλει στο κλουβί ενός ζωολογικού κήπου των λευκών. Ήταν Μαύροι που είχαν ορκιστεί να μη γυρίσουν ποτέ ξανά εκεί. Εί-δαν την αλήθεια και την αναγνώρισαν. Εί-δαν ένα δρόμο προς την ελευθερία και δεν φοβήθηκαν να τον πάρουν.

Εργάτες της νύχτας, εκδ. Δαίμων του Τυ-πογραφείου: Μια ολοκληρωμένη δουλειά 224 σελίδων που καταπιάνεται με την ιστο-ρία των γάλλων ιλλεγκαλιστών και αφη-γείται τις εξεγερμένες διαδρομές τους. Από τη λεαλησία του κλεμένου πλούτου των αστών στις μητροπόλεις της εποχής ως τα κάτεργα των σωφρονιστικών αποικιών.

Νενέκοι, πειθήνια πρόβατα, φρουφρου και αρώματα, Κυπαρίσσης Μιχάλης, εκδ. Ισνάφι: Μέσα από την αρθρογραφία της Ελευθεροτυπίας κατά τη περίοδο του πρώ-του μνημονίου (02/05/2010 - 29/06/2011) φαίνεται ποιο θα είναι το υποκείμενο που μπορεί να αντισταθεί. Γεννημένος έλληνας, άντρας και λεβέντης που δεν αποδέχεται μπροστά στον εθνικό κίνδυνο, ανούσιους διαχωρισμούς. Απλά τους επιβεβαιώνει.

Μεταφράσεις του κράτους σε συριακό έδαφος: Συλλογή κειμένων για τη Rojava και το Ισλαμικό Κράτος από την ομάδα the ajanib project. Η έκδοση συνοδεύε-ται από τη μπροσούρα «Ο Πόλεμος και το Πολιτικό», που προέκυψε πρωτοβουλιακά μέσα από το the ajanib project.

Θέλουμε μισθό και όχι «δουλίτσα», συνέ-λευση εργαζομένων/ανέργων πλ. Συντάγ-ματος: Συνέχεια της συλλογικής δουλειάς σχετικά με τον πρόσφατο ασφαλιστικό νόμο 4387/2016, ειδικά κατά την πρό-σφατη περίοδο εφαρμογής των πολιτικών εσωτερικής υποτίμησης, την κατάσταση της εργατικής τάξης σήμερα και το ταξικό αίτημα για μισθό, με αφορμή την επιχει-ρούμενη επίθεση, γνωστή ως «2η αξιολό-γηση του 3ου μνημονίου». <http://synelefsi-syntagmatos.espinblogs.net/>

Οι ρίζες του ελευθεριακού κινήματος στη Λατινική Αμερική και την Καραϊβική, εκ-δόσεις Μονοπάτι. Μετάφραση & επιμέλεια από τον Δημήτρη Κουφοντίνα με πρόλογο του Κώστα Φλώρου.

Προς μια ανθρωπολογία της ανοσολο-γίας - Το σώμα ως έθνος-κράτος, ομάδα βιβλιοθήκης κατάληψης κτήματος Πρα-ποπούλου. Το κείμενο πραγματεύεται τις αναπαραστάσεις του σώματος μέσα στο λόγο της επιστήμης της ανοσολογίας και τα περιεχόμενα που αυτές παίρνουν. Η κατασκευή του σώματος ως ενιαίου, ομοι-ογενούς, αρτιμελούς και σε συνεχή διακιν-δύνευση. Μια προσομοίωση, δηλαδή, με τα σύγχρονα έθνη-κράτη.

Η Βασιλαρχόντισσα. Μια ιστορία αντίστασης από τη λαϊκή παράδοση ανταρσύας στον ελλαδικό χώρο

Ορε δεν είναι κρίμα κι άδικο, ορέ Βασιλαρχόντισσα,
Δεν είναι κι αμαρτία ορέ Βασιλαρχόντισσα
Να τυραννώ τα νιάτα μου, ορέ Βασιλαρχόντισσα
Ορέ χωρίς καμμιάν αιτία, ορέ Βασιλαρχόντισσα
Ορέ να 'ναι η Βάσω σ' ερημιά σε κλέφτικα λημέρια
Να στρώνει πεύκα στρώματα κι οξιές προσκεφαλάκια
Να 'χει και τα κλεφτόπουλα που να τη διαφεντεύουν
Κι ίσα με τα μεσάνυχτα, δυο ώρες πριν να φέξει
Κι ο Θύμις Γάκης φώναξε, κι ο Θυμιογάκης λέει:
'Σήκω Βασίλω μ' κι έφεξε και πάει η πούλια στο γιόμα.
Σήκω ν' ανάψεις τη φωτιά να φτάσεις τον καφέ μας.
Η ξαγορά μας έρχεται, δυο μούλες φορτωμένες
Η πρώτη φέρνει μάλαμα, η δεύτερη τ' ασήμι
Σύρε Βάσω στο σπίτι σου, σύρε και στους δικούς σου.

Το παραπάνω ηπειρώτικο τραγούδι ανήκει στη κατηγορία των δημοτικών ληστρικών τραγουδιών. Τα δημοτικά τραγούδια ανά τόπο και κοινωνική ομάδα αποτελούν συστατικό στοιχείο της κοινωνικής συνοχής. Διατηρούν και αναπαράγουν στόμα με στόμα την ιστορία ενός τόπου και ενδεχομένως την αντίσταση στην ομοιογένεια που προσπαθεί να επιβάλλει το έθνος-κράτος στους μειονοτικούς πληθυσμούς μιας χώρας.

Κατά την περίοδο 1830-1940 στον ελλαδικό χώρο αναπτύχθηκε έντονα το φαινόμενο της κοινωνικής ληστείας ως πρακτική επιβίωσης αλλά και μέσο εκδίκησης απέναντι στους περιορισμούς που επέβαλε, εκ νέου, το ελληνικό κράτος μετά την ίδρυσή του το 1830 τα σύνορα του οποίου έφταναν τότε στη Στερεά Ελλάδα. Χαρακτηριστική είναι η φράση του Μακρυγιάννη: «Αφού σας φτιάσαμεν το ρωμέικον, μας κάνετε και είλωτες. Θα μας παλουκώσετε γιατί χύσαμε το αίμα μας δι' αυτήν την πατρίδα και τίποτις δεν κερδίσαμε. Γιόμισαν οι χάψες του κράτους, μας πήραν την ματοκυλισμένη μας γη, την αγόρασαν από ένα γρόσι το στρέμμα και βάλαν εμάς με τ' αλέτρι και τραβούμε και βγάνομεν των συγγενών μας τα κόκκαλα». Ο Μακρυγιάννης εδώ αναφέρεται στη μετάβαση της γης από τους οθωμανούς αγάδες στους έλληνες κοτσαμπάσηδες-τσιφλικάδες, μετάβαση η οποία έγινε είτε απευθείας, είτε μέσω του σταδίου των εθνικών γαιών. Οι δουλευτές της γης, οι κολίγοι, φυσικά παρέμειναν στην ίδια ταξική και κοινωνική θέση δηλαδή παρέμειναν κολίγοι.

Το ηπειρώτικο τραγούδι «Βασιλαρχόντισσα», το οποίο χορεύεται και τραγουδιέται ακόμη και σήμερα, αναφέρεται σε μια ιστορία εκδίκησης νεαρών εργατών προς τους προύχοντες στο Μέτσοβο. Εκείνη την εποχή, 1884, απαγορευόταν να περνούν οι εργάτες-παρακατιανοί μπροστά από το προαύλιο της εκκλησίας (κουλούκι) όπου σύχναζαν οι προύχοντες. Μια μέρα όμως ο Μετσοβίτης Γεώργιος Ντάλας και ο Μεσολογγίτης Φλέγκας αγνόησαν την απαγόρευση και πέρασαν από εκεί με αποτέλεσμα ο προύχοντας Νικολάκης Αβέρωφ να προσβληθεί από την κίνηση τους αυτή οπότε και χαστούκισε τον Φλέγκα. Η επίθεση αυτή εξόργισε και έθιξε τον Φλέγκα ο οποίος ήρθε σε επαφή με τον λήσταρχο Θύμιο Γάκη από τη Μεσούντα της Άρτας και τη 12μελή συμμορία του. Έτσι, κανονίστηκε η απαγωγή της κόρης του Αβέρωφ, Ευδοκία (Δούκω) Αβέρωφ-Τζοανοπούλου και της Ελένης Καραγιάννη. Τα λύτρα που ζητούσαν οι ληστές για να αφήσουν την κόρη ήταν το βάρος της σε χρυσό (84 οκάδες) και σε ασήμι το βάρος της άλλης γυναίκας. Ο Αβέρωφ προκειμένου να συγκεντρώσει τα λύτρα που ζητούσαν οι ληστές έστειλε τον Σέργιο Βράκα, άνθρωπο εμπιστοσύνης του, στα Γιάννενα,

την Καρδίτσα και τα Τρίκαλα όπου είχε μεγάλα τσιφλίκια ώστε να φέρει τα χρήματα. Όταν τα χρήματα παραδόθηκαν στους ληστές η Ευδοκία Αβέρωφ-Τζοανοπούλου και η Ελένη Καραγιάννη επέστρεψαν στις οικογένειές τους.

Το ηπειρώτικο τραγούδι «Βασιλαρχόντισσα», το οποίο χορεύεται και τραγουδιέται ακόμη και σήμερα, αναφέρεται σε μια ιστορία εκδίκησης νεαρών εργατών προς τους προύχοντες στο Μέτσοβο. Εκείνη την εποχή, 1884, απαγορευόταν να περνούν οι εργάτες-παρακατιανοί μπροστά από το προαύλιο της εκκλησίας (κουλούκι) όπου σύχναζαν οι προύχοντες. Μια μέρα όμως ο Μετσοβίτης Γεώργιος Ντάλας και ο Μεσολογγίτης Φλέγκας αγνόησαν την απαγόρευση και πέρασαν από εκεί με αποτέλεσμα ο προύχοντας Νικολάκης Αβέρωφ να προσβληθεί από την κίνηση τους αυτή οπότε και χαστούκισε τον Φλέγκα.

Το 1893 ο Θύμιος Γάκης συνελήφθη και δικάστηκε στη Σμύρνη. Η προβλεπόμενη ποινή για τους ληστές της περιόδου εκείνης ήταν η θανατική ποινή όμως χάρις την παρέμβαση της Ευδοκίας Αβέρωφ η οποία κατέθεσε πως της είχε φερθεί «με ευγένεια και καλοσύνη και προστάτευσε την ακεραιότητά της και την τιμή της από κάθε επιβουλή» κατά την διάρκεια της αιχμαλωσίας της γλίτωσε και αντ' αυτού καταδικάστηκε σε ισόβια. Έμεινε στη φυλακή 14 χρόνια από το 1894 έως το 1908.

Το τραγούδι περιγράφει την μεταχείριση της Ευδοκίας από τους ληστές κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας της. Παρατηρούμε ότι εστιάζει στις συνθήκες στις οποίες ζούσε αυτό το διάστημα η κόρη του Αβέρωφ που καθόλου δεν

ταιριάζουν με την αρχοντική της καταγωγή η οποία τονίζεται με την προσφώνηση βασιλαρχόντισσα («Ορέ να 'ναι η Βάσω σ' ερημιά σε κλέφτικα λημέρια Να στρώνει πεύκα στρώματα κι οξιές προσκεφαλάκια»). Παρατηρούμε επίσης ότι το τραγούδι δεν αναφέρεται σε κάποια ιδιαίτερη κακουχία ή κακή μεταχείριση από την πλευρά των ληστών προς την Ευδοκία παρά μονάχα μας περιγράφει τον τρόπο που ζούσαν οι ληστές στα βουνά, τρόπο τον οποίο ήταν υποχρεωμένη να ακολουθήσει και η Ευδοκία όντας αιχμάλωτη.

«Κατ'εξοχήν έκφραση της χρόνιας αναντιστοιχίας μεταξύ της κοινωνίας των πολιτών και της πολιτικής κοινωνίας που συνοδεύει την εγκαθίδρυση του Κράτους-Εθνους σε μια χώρα βαθιά ριζωμένη στις προκαπιταλιστικές δομές, η ελληνική ληστεία συνίσταται πράγματι στην έντονη αντίθεση ανάμεσα σε δύο νομιμότητες: τη λαϊκή αντίληψη του δικαίου και την επίσημη. Αυτή η αντίθεση θα αποτελέσει το επίκεντρο των ισχυρών εντάσεων και των βίαιων εκρήξεων που χαρακτηρίζουν την πολιτική και κοινωνική ιστορία της Ελλάδας καθ'όλη την διάρκεια του 19ου αιώνα αλλά και αργότερα(...)»

Στ.Δαμιανάκος

selinfor

Πηγές:

1. Θύμιος Γάκης και η αιχμαλωσία της βασιλαρχόντισσας, Λήσταρχος-εθνικός ήρωας, Δημήτριος Φ. Καρατζένης.
2. Ήθος και πολιτισμός των επικίνδυνων τάξεων στην Ελλάδα, Στάθης Δαμιανάκος.
3. Η κοινωνική ληστεία στον ελλαδικό χώρο 1830-1940, εκδόσεις Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη.

ΕΝΘΕΤΟ

.....

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΑΣΟ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

—ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ—

Τις μέρες που κλείνει αυτό το φύλλο, συνεχίζεται και αναμένεται να τελειώσει το εφετείο του Τάσου Θεοφίλου, με την «απολογία» του και την πρόταση της εισαγγελέως να έχουν προηγηθεί. Μία ελάχιστη κίνηση αλληλεγγύης η αφιέρωση του ενθέτου του παρόντος φύλλου στον σύντροφο. Το πρώτο κείμενο αποτελεί μία συνέντευξη του ίδιου σε μέλη της εφημερίδας, σχετικά με τα social media, το θέαμα, το ίντερνετ και όχι μόνο. Το δεύτερο, ένα διήγημα του συντρόφου, αλιευμένο από τον λογαριασμό του στο facebook.

Περισσότερα για την υπόθεση
του Τάσου Θεοφίλου εδώ:

<https://apatris.info/vinteo-theofilou/>

Η «απολογία» του εδώ:

<https://athens.indymedia.org/post/1572579/>

Η εισαγγελική πρόταση:

<https://athens.indymedia.org/post/1573506/>

Περί social media και Θεάματος:

Μια συζήτηση με τον Τ. Θεοφίλου

«Εδώ και τριάντα χρόνια ο κόσμος αναρωτιέται: ποια είναι η θέση του ανθρώπου σε σχέση με την Τεχνική; (...) Ορισμένοι μιλούν για σύζευξη "ανθρώπου-μηχανής" - μια άποψη που μοιάζει να είναι η περισσότερο εύλογη - ο άνθρωπος και η μηχανή προσαρμόζονται τέλεια ο ένας στον άλλον και λειτουργούν ο ένας σε συνάρτηση με τον άλλον».

~Ζακ Ελλύλ

Η στόχευση αυτής της μίνι «κουβέντας» είναι να καταδείξει τον ρόλο των social media στο τώρα και να επικαιροποιήσει τον ρόλο του «Θεάματος» στο εδώ.

Εισαγωγή-αυτοπαρουσίαση

Οι συγγραφείς συνήθως έχουν τάσεις υπερβατικές, φαντασία σκανδαλιστική και στο πεδίο της καθημερινότητας αυτό που θα τους χαρακτήριζε είναι μάλλον η αταξία - εάν θεωρήσουμε τους μη-συγγραφείς ως τακτικούς στα πλαίσια της κανονικής καθημερινότητας. Ή μήπως όχι; Θα έβρισκα νόημα να οριοθετήσεις την δική σου τέτοια διάσταση και τον χώρο, τον φυσικό χώρο, που στην παρούσα φάση την ορίζει(;).

Δεν νιώθω φορέας μιας συγγραφικής ταυτότητας ούτε μέλος μιας συγγραφικής κοινότητας. Με αυτήν την έννοια δεν είμαι συγγραφέας, οπότε δεν μπορώ να μιλήσω για χαρακτηριστικά που αποδίδονται στους φορείς αυτής της ιδιότητας.

Επίσης, δεν νιώθω ότι η φαντασία μου είναι σκανδαλιστική, το αντίθετο. Πιστεύω πως η πραγματικότητα έχει πολύ περισσότερο υλικό για τις ιστορίες που προσπαθώ να διηγηθώ από ότι η φαντασία μου. Ιδιαίτερα από όταν μπήκα στη φυλακή συμπεράνα πως η πραγματικότητα και η αθλιότητα που περιβάλλει αυτή την πραγματικότητα ξεπερνάει κατά πολύ τις πεπερασμένες δυνατότητες της φαντασίας μου.

A] social media aka θέαμα;

Ας μεταφερθούμε στον διαφορετικό κόσμο του Internet,

όπως πλέον αυτός ορίζεται στις μέρες μας στο πεδίο του κοινωνικού μέσα από τα social media, στα πεδία του υλιστικού μέσα από την διαχείρισή του (διαφημίσεις και social media) και στις επιπτώσεις στο πεδίο του πραγματικού μέσα από την αντίστροφης φοράς (υπο)κουλτούρα που καλλιεργείται και αναπαράγεται στη «φυσική ζωή».

1>>> Πλεον τα «15 λεπτά δημοσιότητας» για όλους μπορούν να διασκορπιστούν ή και να επαναληφθούν σε ένα μέσο που συγκεντρώνει εκατομμύρια «φώτα». Μια «ωραία» φλεγόμενη molotov ή μια φασιστική ανιστόρητη ατάκα μπορούν να γίνουν viral. Πόσο πολύτιμη μπορεί να θεωρηθεί η όποια παρέμβασή μας σε αυτό το σκηνικό; Μπορεί να γίνει με όρους συλλογικούς; Είναι κάτι περισσότερο ευκαιριακό ή/και φαντεζί;

Κάποιος προφήτης του Θεάματος, ο Andy Warhol, κάποτε είχε υποσχεθεί στο ποιμνίό του ότι θα έρθει η χρυσή εποχή που στον καθένα μας θα αντιστοιχούν 15 λεπτά δημοσιότητας. Όπου όλοι θα μπορούν να γευτούν λίγο από αυτή την υπερβατική ευλογία.

Αυτό που ονομάζουμε Θέαμα αποτελεί κατά έναν τρόπο τη σύγχρονη θρησκεία, με την έννοια ότι επιτελεί συγκεκριμένες λειτουργίες που ανήκουν παραδοσιακά στη σφαίρα της θρησκείας. Η τελετουργική κοινωνία μεταξύ ανθρώπων διαφορετικών τάξεων, φύλων, φυλών, γεωγραφικής περιοχής κλπ δεν γίνεται με την κοινή συμμετοχή στην τελετουργική πόση και βρώση του αίματος και της σάρκας κάποιου θεού, αλλά με την κοινή συμμετοχή στη θέαση διαφόρων μορφών του θεάματος. Τα πρότυπα που καλείται να μιμηθεί η κοινότητα δεν είναι οι άγιοι αλλά οι αστέρες του θεάματος και προσωπικός στόχος δεν είναι η κατά χάρη θέωση, δηλαδή ο παράδεισος, αλλά τα 15 λεπτά δημοσιότητας. Ο διαχωρισμός δεν βρίσκεται μεταξύ σάρκας και ψυχής ή μεταξύ υλικού και πνευματικού κόσμου αλλά μεταξύ ουσίας και εικόνας, μεταξύ πραγματικού και εικονικού κόσμου. Ακόμα και το τέλος του κόσμου δεν το φανταζόμαστε όπως το είχε προφητέψει η εκκλησία αλλά όπως το περιγράφει το Hollywood. Ένας ιός, ένας κομήτης, μια πυρηνική καταστροφή, μια παγκόσμια επίθεση από

τρομοκράτες ή η υποταγή των ανθρώπων σε μηχανές που αποκτάνε συνείδηση είναι τα κυρίαρχα τελολογικά σενάρια. Η ιστορία δεν καταγράφεται από κάποιο παραδοσιακό ιερατείο αλλά από τις ειδήσεις. Την κοινωνική συνοχή για λογαριασμό της πολιτικής εξουσίας δεν την εγγυάται η εκκλησία αλλά τα ΜΜΕ. Το σημείο που όλοι είναι ίσοι και καταργούνται τελετουργικά οι κοινωνικοί διαχωρισμοί δεν είναι μέσα από την κοινή συμμετοχή στα μυστήρια της εκκλησίας αλλά από την συμμετοχή στην τηλεθέαση.

Με αυτή την έννοια τα σόσιαλ μίντια και το ίντερνέτ γενικά έχουν σπάσει το μονοπώλιο των κυρίαρχων μίντια. Υιοθετώντας πράγματι το θεαματικό κοσμοείδωλο, μιλώντας τη γλώσσα του, κάνοντας χρήση των συμβόλων του. Θυμίζοντας σε μεγάλο βαθμό τον τρόπο που το έκαναν οι προτεστάντες και οι αναβαπτιστές απέναντι στην παπική εξουσία τον 16ο αιώνα. Διεκδικώντας την άρση του μονοπωλίου που είχε η εκκλησία στην ερμηνεία των Γραφών και διεκδικώντας το δικαίωμα του καθενός να τις ερμηνεύει. Αυτή ήταν και η πρώτη έκφραση της αμφισβήτησης της εκκλησίας, μια άρνηση που μιλούσε τη γλώσσα της και χρησιμοποιούσε το κοσμοείδωλό της αντιστρέφοντάς το. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι η Θεαματική γλώσσα και η Θεαματική γνώση σταμάτησαν να είναι μυστικές, προνόμιο μιας χούφτας μιντιαρχών και του ιερατείου τους, αλλά κοινωνικοποιήθηκαν.

Πιστεύω ότι από τα παραπάνω προκύπτει το πόσο πολύτιμη μπορεί να είναι η παρέμβασή μας σε αυτό το σκηνικό. Όσο για το αν μπορεί να γίνει με όρους συλλογικούς νομίζω πως ήδη υπάρχουν τόσο συλλογικά εγχειρήματα αντιπληροφόρησης όσο και δομές ανταγωνιστικές στις εταιρείες που διαχειρίζονται τις ίντερνετικές κοινότητες, όπως για παράδειγμα ο espiv. Και νομίζω αυτό είναι και το στοίχημα, δηλαδή να μπορέσουν να αναπτυχθούν τέτοιες ανταγωνιστικές δομές σε ευρεία κλίμακα.

Σε σχέση με το αν είναι ευκαιριακό ή και φαντεζί νομίζω δεν μπορώ να απαντήσω. Απλώς πιστεύω ότι πρέπει να δεχτούμε πως τα σόσιαλ μίντια και το ίντερνετ γενικά αποτελούν ένα ακόμη κοινωνικό πεδίο, μια παράλληλη πραγματικότητα, που δεν συνδέεται απαραίτητα και πάντα με την αληθινή, όπως άλλωστε και όλες οι εκδηλώσεις του Θεάματος. Αλληλοτροφοδοτείται, επηρεάζει και επηρεάζεται αλλά δεν συντονίζεται απαραίτητα. Όμως ως εκδήλωση του Θεάματος είναι πιο γειωμένη στην πραγματικότητα απ' ό,τι τα κεντρικά ΜΜΕ. Δεν είναι λοιπόν κατά τη γνώμη μου το θέμα αν είναι ευκαιριακό ή φαντεζί. Είναι ότι αποτελεί κατά κάποιον τρόπο έκφραση της λαϊκής θρησκευτικότητας με ριζοσπαστικά αρκετές φορές χαρακτηριστικά. Είναι ο τρόπος να εκφράζει ο σύγχρονος άνθρωπος την πίστη του στο Θέαμα, τη θρησκεία της εποχής, διεκδικώντας συγχρόνως όμως το δικαίωμά του να το ερμηνεύει. Αυτό μπορεί και να είναι το πρώτο βήμα για την άρνησή του.

2>>> Ο ιστορικός χρόνος έχει γίνει τόσο γοργός και οι κοινωνικές αλλαγές τόσο δυσδιάκριτες από εμάς που τις ζούμε, που μερικές φορές το έδαφος για να χτιστούν οι αντιστάσεις μας είναι απλά παγωμένο. Παράλληλα το ίντερνετ -που πολλοί χρησιμοποιούν ως ..«αντιστασιακό» πεδίο- μπορεί να γίνει εξαιρετικά εύκολα ελέγξιμο, εννοώντας ότι μπορούν να καταγραφούν (εύκολα) συμπεριφορικά πρότυπα των χρηστών του, να κατευθυνθούν στιγμιαία ή και όχι,

ειδήσεις κ.α. Μπορεί αυτό το περιβάλλον να εξηγήσει την καταφανή έλλειψη αμφισβήτησης** και άρα αντιστάσεων;

**Αμφισβήτηση διαγνώσκω ότι υπάρχει στα πρότυπα-αμφισβήτηση όμως στους θεσμούς που διαρθρώνουν τη σημερινή μορφή της κοινωνίας δεν βρίσκω να υπάρχει.

Ο ιστορικός χρόνος έχει συμπυκνωθεί λόγω της συμπύκνωσης του χρόνου παραγωγής και μεταφοράς εμπορευμάτων, γεγονός που έχει ως συνέπεια τη συμπύκνωση του χρόνου που διακινείται μια πληροφορία, αφού και αυτή είναι εμπόρευμα. Η αύξηση της ταχύτητας της πληροφορίας είναι συνέπεια και αντανάκλαση της αύξησης της ταχύτητας παραγωγής και διακίνησης εμπορευμάτων. Είναι συνέπεια και όχι αιτία της συμπύκνωσης του ιστορικού χρόνου, αν και δεν είναι τόσο ο ιστορικός χρόνος καθαυτός που

έχει συμπυκνωθεί όσο η αντανάκλασή του και η αντίληψή μας γι' αυτόν.

Γενικά δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι οι κοινότητες των σόσιαλ μίντια είναι στην πραγματικότητα εταιρείες κολοσσοί, οι οποίες καθορίζουν τους όρους και την πολιτική δημοσίευσης και κατά συνέπεια ελέγχουν και διαχειρίζονται την πληροφορία που παράγεται. Από την άλλη, το ίντερνετ είναι τόσο χαώδες που ακόμα και οι όροι που επιβάλλονται από τις εταιρείες που διαχειρίζονται τις κοινότητες εύκολα παρακάμπτονται. Ο καπιταλισμός έχει τις αντιφάσεις του, αυτό είναι γνωστό. Ποια θα έπρεπε να είναι η στάση των αναρχικών, για παράδειγμα, απέναντι στην τυπογραφία; Θα έπρεπε να καταγγέλλουν ότι κατευθύνει τη γνώση ή ότι βοηθάει στην καταγραφή και τον έλεγχο των ριζοσπαστικών θέσεων; Το πρώτο βιβλίο που τυπώθηκε ήταν η Αγία Γραφή όμως η τυπογραφία ήταν αυτή που διέδωσε και όλη τη σκέψη και την αμφισβήτηση της εκκλησίας.

3>> Τα social media facebook twitter.. είναι κάτι σαν μικρές κοινωνίες και σαν τέτοιες έχουν χαρακτηριστικούς κανόνες. Τα άτομα που περνάνε πολύ ώρα μέσα σε αυτά φέρνουν τους κανόνες αυτούς και στην καθημερινή ζωή. Πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι τα social media να χρησιμοποιηθούν έτσι ώστε να δημιουργηθούν νόρμες και κώδικες συμπεριφοράς στην καθημερινή ζωή;

Το γεγονός ότι μια συγκεκριμένη αντίληψη του κόσμου επιβάλλεται από τα πάνω και μέσω σόσιαλ μίντια δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Το βασικό πρόβλημα που εντοπίζω είναι η υιοθέτηση της κουλτούρας της εξουσίας, που εντοπίζεται από την σόου μπιζ μέχρι την επίσημη πολιτική σκηνή, από τους από κάτω -ακόμα και από κομμάτια του αντιεξουσιαστικού χώρου- και βάση της οποίας το τι κάνει το κάθε πρόσωπο είναι κάτι ανεξάρτητο από τη δημόσια εικόνα του. Υπάρχουν δυο σφαίρες, η πραγματική και η ει-κονική, και η επιβολή αυτού του κοσμοειδώλου έχει να κάνει με την επιβολή της κουλτούρας των πάνω στους κάτω. Μια επιβολή που χρησιμοποίησε ως εργαλείο τα σόσιαλ μίντια.

Όπως είπα και πιο πάνω, το Θέαμα επιτελεί τη λειτουργία της θρησκείας. Βασική λειτουργία της θρησκείας -ανάμεσα σ' άλλες- είναι να προσφέρει πρότυπα τα οποία καλείται να μιμηθεί ο πιστός. Η διαφορά με το ίντερνετ είναι ότι η δημιουργία αυτών των προτύπων δεν επιβάλλεται μόνο από τα πάνω αλλά δημιουργείται και από τα κάτω.

4>> Έχουμε δει πολλές φορές πως τα media δημιουργούν ψεύτικες ειδήσεις και στοχοποιούν κόσμο για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους(να βρουν ενόχους για να καλύψουν κενά κ.α.). Πια οι ειδήσεις κινούνται μέσα σε μεγάλο πλαίσιο από τα social media και είναι ακόμα πιο δύσκολο να διασταυρωθούν, οπότε ο κόσμος τις πιστεύει πιο εύκολα. Τι μπορούμε να κάνουμε για να αντιμετωπιστεί αυτό; Επιμένω να συγκρίνω το ίντερνετ με την τηλεόραση. Τα θετικά συμπεράσματα που βγάζω είναι αν το συγκρίνω με τα κεντρικά ΜΜΕ και ιδιαιτέρως με την πιο αυταρχική εκδοχή τους, την τηλεόραση. Όχι αν τα συγκρίνω με την πραγματικότητα.

Προσωπικό μου συμπέρασμα είναι ότι ναι μεν διακινούνται τόνοι ψεύτικης είδησης στα σόσιαλ μίντια και το ίντερνετ αλλά υπάρχει και μεγάλη κινητοποίηση απέναντι στις ψεύτικες ειδήσεις. Κάτι που με την τηλεόραση, η οποία δεν φημιζεται για τη διακίνηση έγκυρων πληροφοριών, δεν μπορούσε να γίνει τόσο αποτελεσματικά.

Β] συλλογικό vs. ιδιωτικό

5>> Το απόγειο της δημοσιοποίησης της ιδιωτικότητας για μένα απεικονίζεται, σε συσκευασία δώρου, στα κυρίαρχα social media. Σε ένα μίνι ιστορικό, αυτά ξεκίνησαν πριν 10+ χρόνια από το facebook σε κάποιο πανεπιστημιακό campus του εξωτερικού, δηλαδή ένα περιβάλλον νεανικό αλλά σχετικά αποστειρωμένο, συνέχισαν με το twitter στην Αραβική Άνοιξη του 2011 και κατέληξαν στο τώρα ως θεμελιωμένος τρόπος επικοινωνίας, κοινωνικοποίησης και ενδεχομένως κοινωνικής παρέμβασης. Τι επικοινωνίας όμως; Χρειάζεται αυτού του τύπου η επικοινωνία; Μήπως η εύκολη αυτή επικοινωνία ενισχύει την παθητικοποίηση του ατόμου;

Τα παιδιά σταμάτησαν να παίζουν στις πλατείες και τις αλάνες όχι τόσο επειδή τους κέρδισαν τα βίντεο γκέιμ όσο επειδή οι πλατείες και οι αλάνες έγιναν για διάφορους λόγους αφιλόξενες. Το ίδιο πράγμα γίνεται και με τους ενήλικες. Ένα κομμάτι του δημόσιου χώρου μεταφέρθηκε στο ίντερνετ. Φυσικά και παραμένει το στοιχείο να ξανακερδίσουμε τον δημόσιο χώρο. Τις πλατείες και τον δρόμο. Όμως δεν ξέρω κατά πόσο το ίντερνετ εμποδίζει αυτήν την προοπτική. Να αναρωτηθούμε μήπως συμβαίνει το αντίστροφο. Μήπως η ανάγκη για μη παθητικότητα μέσα σε συνθήκες συρρίκνωσης του δημόσιου χώρου οδήγησε στην άνθηση των σόσιαλ μίντια.

Νομίζω το αν χρειάζεται ή δεν χρειάζεται αυτού του τύπου η επικοινωνία και αν αυτή ενισχύει την παθητικοποίηση του ατόμου είναι ένα ερώτημα που δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η επικοινωνία, ο όγκος πληροφοριών και η ταχύτητα διάδοσής τους αντανάκλανε τον όγκο και την

ταχύτητα παραγωγής εμπορευμάτων. Ο τρόπος που γίνεται η επικοινωνία σε μια δεδομένη ιστορική περίοδο αντανακλά απλά τις σχέσεις παραγωγής. Χωρίς να μειώνεται η σημασία της είναι το εποικοδόμημα, όχι η βάση.

6>> Το ίντερνετ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ένα εργαλείο αμεσοδημοκρατικό, καθώς με σχετικά απλά μέσα ένα διευρυμένο κομμάτι της κοινωνίας μπορεί να υπάρχει μέσα σε αυτό όσο θέλει, όπου θέλει, σχεδόν με όποιον τρόπο θέλει. Ταυτοχρόνως, οι χρήστες του και κυρίως στα μέσα που εκφράζονται όπως τα social media τείνουν να χτίζουν ένα περιβάλλον αυτοερωτικό. Πώς μπορεί, εάν μπορεί, να διασπαρεί η κουλτούρα του συλλογικού λοιπόν και να διαρραγεί η κουλτούρα που αναπαράγει το υπάρχον, δηλαδή η (ατομοκεντρική) κουλτούρα της αναπαραγωγής του ενός μέσα στον κόσμο του ίντερνετ;

Νομίζω ότι το ίντερνετ δεν είναι ένα πράγμα. Υπάρχουν άπειρες πιθανές χρήσεις του. Είναι ένας παράλληλος κόσμος που άλλες φορές συνδέεται με τον υλικό και άλλες όχι. Άλλες φορές τον επηρεάζει και άλλες φορές επηρεάζεται από αυτόν. Είναι το Θέαμα χαμηλωμένο από το υπερπέραν που το είχε τοποθετήσει η τηλεόραση και ο κινηματογράφος σε ένα επίπεδο πιο κοντά στην πραγματικότητα. Όσο για την κουλτούρα του συλλογικού νομίζω καθόλου δεν λείπει σε αυτή την σφαίρα.

Σάββατο 24 Ιούνη
Πανελλαδική ημέρα δράσεων αλληλεγγύης στον
αναρχικό κομμουνιστή Τάσο Θεοφίλου

7>> Κινδυνεύουμε να περάσουμε σε μια εποχή που τα social media θα είναι κάτι σαν ζωτική ανάγκη. Πώς αυτό επηρεάζει τους κοινωνικούς αγώνες και πώς μπορούμε να αφυπνίσουμε τον κόσμο πάνω σε αυτό το θέμα;

Τα σοσιαλ μίντια ως κομμάτι των ΜΜΕ αποτελούν μέρος μιας υπερβατικής σφαίρας, μιας παράλληλης πραγματικότητας, ενός μεταφυσικού σύμπαντος που όμως επηρεάζουν και επηρεάζονται από τον υλικό κόσμο. Δεν μπορούμε ούτε να αγνοήσουμε την ύπαρξή τους ούτε να περιορίζομαστε στο να την καταγγέλλουμε. Αυτό που κατά την γνώμη μου

- θα είχε τη μεγαλύτερη αξία είναι να αναπτυχθούν από το κίνημα κοινότητες και πλατφόρμες που θα έχουν τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά και θα παρέχουν από τη μια την απαραίτητα ασφάλεια στους χρήστες και απ' την άλλη θα

προωθούν μια κινηματική κουλτούρα.
internet & φυλακή

Εδώ και 4 περίπου χρόνια έχει αρχίσει να γίνεται λόγος για διάθεση ίντερνετ στις φυλακές της Ελλάδας - έχουν ήδη καταγραφεί σχετικές περιπτώσεις σε φυλακές ευρωπαϊκών χωρών. Όσον αφορά το πρόσφατο παρελθόν είδαμε ότι μέσω ίντερνετ, και συγκεκριμένα twitter, έγινε ζήτημα το θέμα του κολαστηρίου (Νοσοκομείο φυλακών Κορυδαλλού - Αγ. Παύλος) και έτσι γνωστοποιήθηκε το θέμα και αναγκάστηκαν οι αρχές να δηλώσουν «παρόν». Δε θα μπορούσε να εί-

ναι ένα ρεαλιστικό αίτημα η δημιουργία προσβάσιμων από τους κρατούμενους σημείων σε υπολογιστές και/με internet;

Το άρθρο 37 παρ. 1 του σωφρονιστικού κώδικα προβλέπει πως «Κάθε κρατούμενος έχει δικαίωμα να ενημερώνεται με εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές...»

Δεδομένου ότι ο Σωφρονιστικός Κώδικας που ισχύει σήμερα καταρτίστηκε το 1999, που το ίντερνετ δεν αποτελούσε τόσο σημαντικό κομμάτι της καθημερινότητας, μπορεί κανείς να υποθέσει ότι είναι ζήτημα χρόνου να υπάρξει και πιο συγκεκριμένη διατύπωση που να το προβλέπει και επίσημα. Μέχρι τότε οι κρατούμενοι έχουν πρόσβαση από τα κινητά τους, τα οποία φυσικά απαγορεύονται αλλά η χρήση τους έχει γίνει τόσο ευρεία μέσα στις φυλακές -διεθνώς- που πλέον δεν μπορεί να περιοριστεί. Η Σωφρονιστική Υπηρεσία φυσικά το έχει καταλάβει και χρησιμοποιεί αυτό το νομικό κενό ως μέσο πίεσης. Από τη μία κάνει τα στραβά μάτια, αλλά από την άλλη είναι στη διακριτική της ευχέρεια το πότε και σε ποιον κρατούμενο θα κάνει κάποια έρευνα, κατά την οποία θα εντοπίσει κάποιο κινητό, επιβάλλοντας τη σχετική πειθαρχική ποινή. Αυτή η κατάσταση της δίνει ένα σημαντικό αβαντάζ στη διαχείριση των κρατουμένων. Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος αυταρχικής διαχείρισης είναι το να απαγορεύεις τυπικά την κατοχή ενός αντικειμένου τόσο απαραίτητου και διαδεδομένου ακόμη και στη φυλακή. Το τραγελαφικό είναι ότι για περίπου 400 ανθρώπους που έχει η κάθε πτέρυγα λειτουργούν δυο με τρία καρτοτηλέφωνα, καθώς η συντήρησή τους δεν γίνεται σχεδόν ποτέ. Εξωθούνται έτσι ακόμη και οι πιο διστακτικοί στην αγορά κινητού τη-

λεφώνου που γίνεται από τη μαύρη αγορά της φυλακής και φυσικά ελέγχει η σωφρονιστική υπηρεσία, η οποία τελικά κερδίζει αξιοσέβαστα ποσά από αυτή την κατάσταση.

Όσο για το Νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού, νομίζω είναι πολύ καλό παράδειγμα των δυνατοτήτων που έχει το ίντερνετ, αφού ακόμη και οι αποκλεισμένοι των αποκλεισμένων κατάφεραν να βρουν τον τρόπο να θέσουν το ζήτημά τους δημόσια.

■ οι ερωτήσεις στάλθηκαν από τους Α.Ρ. και null
και οι απαντήσεις από τον Τ. Θεοφίλου

Κέντρο-Καλαμαριά

Από τα λεωφορεία της γραμμής Κέντρο-Καλαμαριά πάντα προτιμούσα το Έξι από το Πέντε. Δεν ξέρω πως είναι τα πράγματα τώρα στη Σαλονίκη -έχει περάσει μισή δεκαετία- μπορεί να 'χει γίνει και το μετρώ. Προτιμούσα το Έξι, όχι μόνο επειδή στην επιστροφή από το κέντρο προς το σπίτι ήταν το πρώτο σημείο που διακλαδώνονταν οι διαδρομές τους πάνω στη στροφή της Καπετάν Γκόννη, οπότε είχα να περπατήσω κάποια βήματα λιγότερο. Ήταν επίσης ότι συνήθως ήταν πιο άδειο, είχε πιο συχνά ελεύθερα καθίσματα και δεν κινδύνευα να με σηκώσει καμιά μπάμπω ή να με κοιτάξει απαξιωτικά μέχρι να ντραπώ και να σηκωθώ μόνος. Τότε σκεφτόμουν ότι αν δεν μπορούν να σταθούν στα πόδια τους τι τις θέλουν τις βόλτες, τόπο στα νιάτα και τέτοια. Όλοι κάποτε υπήρξαμε κωλόπαιδα νομίζω.

Επίσης υπήρχε μια μικρή διαφορά στην διαρρύθμιση των θέσεων καθώς το Πέντε και το Έξι ήταν μεταξύ τους ελαφρώς διαφορετικά μοντέλα. Έβρισκα πιο βολική την διαρρύθμιση του Έξι για λόγους που τώρα πια δεν θυμάμαι. Το Πέντε όμως ασφαλώς είχε ως εξισορροπητική ρύθμιση το πλεονέκτημα ότι στο σημείο πάνω από τη μεσαία δεξιά ρόδα δημιουργούσε μια υπερυψωμένη πλαστική επιφάνεια σαν μπαούλο. Έτσι μπορούσες να αράξεις οκλαδόν σε 'κείνο το σημείο και να μην σε ενοχλεί κανείς παρά μόνο κάποια επιτιμητικά βλέμματα συνεπιβατών που ίσως θεωρούσαν πως η επιλογή αυτή δίνει μια κάπως τριτοκοσμική εσάνς στα λεωφορεία της πόλης, που η διατηρητική μιζέρια της απλώνεται λες σαν την υγρασία της μέχρι το μεδούλι.

Δεν είμαι σίγουρος αν αυτό γινόταν στο τρία ή στο οκτώ ή και σε γραμμές άλλων περιοχών. Στο πέντε και το έξι γινόταν σίγουρα. Από μικρός θυμάμαι να μπαίνει σε κάποια στάση της Β. Όλγας συνήθως και με συχνότητα περίπου καμιά φορά τον μήνα ένας τύπος με άγρια όψη, ογκώδη σωματοδομή και πολύ σκληρά χαρακτηριστικά. Περπατούσε τόσο άτσαλα που σχεδόν παραπατούσε. Απροσδιόριστης ηλικίας. Τα ρούχα του και ο ίδιος διέχεαν μια αποφορά σε όλη την, έτσι κι αλλιώς, καθόλου ευχάριστη και κλειστοφοβική ατμόσφαιρα του λεωφορείου. Ποτέ δεν μιλούσε παρά βαριανάσανε παραπατώντας και μοίραζε κάτι ξεθωριασμένες φωτοτυπίες -κομμένες στη μέση Α4- που μας ενημέρωναν ότι γυρίζει πεντέμισι χρόνια στους δρόμους και ζητάει την βοήθεια μας. Μικρός όταν ήμουν με τρόμαζε. Μεγαλύτερος γύριζε το βλέμμα μου, απονεκρωμένες καθώς είχα τις αι-

σθήσεις μου από την ρουτίνα της διαδρομής. Σκεφτόμουν καμιά φορά ότι εγώ τον βλέπω τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια να μοιράζει αυτά τα ταλαιπωρημένα φυλλάδια που ακόμη γράφουν μόνο πεντέμισι. Όλοι κάποτε υπήρξαμε κωλόπαιδα νομίζω.

Κάποια στιγμή άκουσα ότι ένας οδηγός κάποιου λεωφορείου σταμάτησε στη μέση της διαδρομής και τον ανάγκασε να κατέβει για να μην ζητιανεύει. Και εκείνος προσβεβλημένος έβαλε τα κλάματα.

Κάποτε έπεσα φυλακή. Κάπου κανάν χρόνο μετά στον Δομοκό, βγαίνω από το κελί και τον πετυχαίνω μπροστά μου. Η συμπεριφορά του στα λεωφορεία δεν ήταν καθόλου προσποιητή και αυτό πια είναι το μόνο σίγουρο. Έμαθα πως τον πιάσανε την ώρα που άπλωνε το χέρι του σε μια βιτρίνα με κινητά. Τον δίκασαν σε χρηματική ποινή που δεν είχε να πληρώσει κι έτσι τον φέρανε μέσα για μερικές βδομάδες να κλείσει τους λογαριασμούς με την ευνομούμενη πολιτεία.

Δεν του ζήτησα συγγνώμη για τον τρόπο που απέστρεφα το βλέμμα μου τόσα χρόνια ούτε του είπα ότι τον θυμάμαι. Δεν του είπα ότι με τρόμαζε όταν ήμουν μικρός ούτε ότι είχα πάρει -ανέξοδα και από μέσα μου- το μέρος του όταν έμαθα πως τον είχε προσβάλει εκείνος ο οδηγός. Δεν του αγόρασα καπνό όμως ποτέ δεν μου ζήτησε. Δεν του μίλησα ποτέ σε αυτές τις λίγες εβδομάδες και έτσι απλά μια μέρα αποφυλακίστηκε.